Elin Hilderbrand

PARADISUL DE LA MALUL MĂRII

ELIN HILDERBRAND

PARADISUL DE LA MALUL MĂRII

Original: *The Rumor* (2015)

Traducere din limba engleză de:
IRINA BANDRABUR

2019

NANTUCKET

Nu doar că ne plăcea să bârfim, ne dădeam în vânt după bârfe.

„Ai auzit?”

În cea mai mare parte a timpului, faptul că trăiam în Nantucket era pentru noi o mângâiere; ne simţeam de parcă Oceanul-Mamă ne ţinea grijuliu în palma lui. Uneori însă, insula ne neliniştea şi deveneam irascibili. Iarna era rău, dar primăvara era şi mai rău, căci, cu excepţia câtorva scurte săptămâni, nu se deosebea de iarnă.

Ce scria T.S. Eliot? „Aprilie este cea mai crudă dintre luni”.

Bârfele erau cele mai frecvente primăvara. Curgeau precum apa unui pârâu proaspăt dezgheţat; zburau prin aer precum polenul. Nu ne puteam abţine să nu repetăm ce auzeam, la fel cum nu ne puteam abţine să nu ne frecăm ochii umflaţi de mâncărime.

Nu eram răuvoitori, răzbunători sau cruzi, eram pur şi simplu plictisiţi, şi, după o perioadă lungă fără musafirii de vară, fără banii de vară, fără magia verii, rezervele noastre erau secătuite. Pe lângă asta, eram fiinţe umane, împovărate de propriile curiozităţi şi nesiguranţe. Eram conștienţi de lucrurile care se petreceau în lumea largă – genomul uman fusese decodat în campusul MIT, plăcile tectonice se deplasau în California, Putin declara război Ucrainei, dar niciunul dintre aceste evenimente nu ne stârnea interesul la fel ca întâmplările petrecute pe întinderea celor 270 de kilometri pătraţi ai insulei noastre. Bârfeam la dentist, la coafor, în raionul de legume de la Stop & Shop, la barul Boarding House. Bârfeam în timp ce savuram apetitivele de la Clubul Undiţarilor în serile de vineri, printre şirurile de bănci din timpul slujbelor de sâmbătă seara şi stând la coadă la Hub în vreme ce aşteptam să cumpărăm ziarul *New York Times* duminica dimineaţa.

„Ai auzit?”

Nu puteai niciodată anticipa care va fi următorul nostru subiect. Dar, dacă cineva ne-ar fi spus, în mijlocul acelui aprilie glacial, cu cerul lui de oţel, că vom petrece cea mai parte a verii şuşotind despre Grace şi Eddie Pancik…

…şi despre Trevor Llewellyn şi Madeline King…

…şi despre renumitul arhitect peisagist Benton Coe…

…ne-ar fi picat faţa de uimire.

Nici vorbă!

Imposibil!

Erau cei mai simpatici oameni pe care îi cunoşteam.

Aprilie

MADELINE

Primele două apeluri fuseseră de la Marlo, asistenta lui Angie, dar al treilea fu chiar de la Angie, iar Madeline lăsă să intre mesageria vocală. Ştia ce urma să-i spună Angie, pentru că Marlo transmisese mesajul foarte clar: aveau nevoie de prezentarea noului roman până vineri. Sau, *cel mai târziu,* luni. Afacerea lor se învârtea în jurul termenelor-limită.

Ascultând cuvintele lui Angie, Madeline ţinu telefonul la câţiva centimetri de ureche, ca şi când distanţa ar fi putut atenua impactul mesajului.

„Roman nou. Vineri. Cel târziu luni. După cum sunt sigură că ştii, Madeline”.

Madeline era lângă bufetul din bucătărie, cu carneţelul de notiţe gol lângă ea. Îşi scrisese romanul precedent, *Islandia,* încet – cum se scurge mierea rece dintr-un borcan. Înaintase greu, rând cu rând, paragraf cu paragraf, dar traiectoria îi fusese dintotdeauna clară. *Islandia* fusese o poveste distopică despre Nantucket, cu acţiunea plasată în viitor, peste patru sute de ani. Insula era măcinată de Oceanul Atlantic din cauza încălzirii globale. Toată lumea era condamnată, cu excepţia eroilor adolescenţi imaginaţi de Madeline, Jack şi Diane (numiţi după cântecul ei preferat din copilărie), veri de-al doilea, care supravieţuiseră într-o bărcuţă până la finalul romanului.

Madeline se inspirase din cele şapte luni pe care le petrecuse îngrijindu-şi socrul, pe Big T, înainte ca acesta să moară. Cancerul lui de prostată era în metastază şi îi atacase creierul, apoi ficatul şi, deşi o măcinase psihic pe Madeline, pentru imaginaţia ei fusese benefic. Gândurile ei se învârtiseră atunci în jurul ideii de boală, de degradare a corpului, de disoluţie a omenirii. Apoi citise în *The New Yorker* un articol fascinant despre încălzirea globală (se abonase încă de la vârsta de nouăsprezece ani pentru a-şi lărgi perspectivele). Articolul spunea că dacă omenirea nu îşi va schimba tiparele de consum, insule precum Nantucket şi Martha's Vineyard şi insule-barieră precum Outer Banks vor fi acoperite de ape în mai puţin de patru secole.

Islandia se deosebea de genul autobiografic al celor două romane scrise de ea înainte, *Coasta plăcerilor* şi *Hotel Springford.* Fusese primit cu căldură de editura ei şi desemnată o carte „mai importantă”. Agentul lui Madeline,

Redd Dreyfus, negociase un contract genial, un avans de şase cifre pentru două cărţi. Fusese un pas atât de neaşteptat şi de captivant, încât ai fi zis că părul blond şi creţ al lui Madeline aproape luase foc.

Cu toate astea, acum, mare parte din avans fusese cheltuită pentru a face o investiţie împreună cu Eddie, iar Madeline trebuia să trimită cel puţin *o idee* pentru un al doilea roman – o descriere de o sută de cuvinte pentru catalogul care urma să fie trimis agenţilor de vânzări.

Dar ea nu avea nici atât.

Era într-un blocaj.

Angoasa îi fu întreruptă de zgomotul unei dube de la o firmă de curierat şi de bufnitura unui pachet pe veranda casei. Se grăbi afară, sperând să găsească în cutie o idee pentru noul său roman genial, dar dădu cu ochii de portretele şcolare ale fiului său, Brick.

Uau, minunat!

Madeline se aşeză pe prima treaptă a verandei, deşi afară îngheţase, şi ea nu-şi luase haina. Era uimită de felul în care portretul îl înfăţişa pe Brick pe vremea când fusese băieţel, cu părul des şi blond şi gropiţa adâncă din obrazul drept, dar şi ca bărbat în devenire. Avea să arate ca Trevor şi Big T, dar cu ochii mari ai lui Madeline şi cu zâmbetul ei (care, credea ea mereu, în spirit critic, îi arată prea mult din gingie).

Luă portretele în casă, scoase toate pozele de şcoală ale lui Brick din dulap şi le aşeză pe covor, în ordine, de la grădiniţă până la liceu.

„Ce copil frumos!” se gândi. Îşi dorise cu disperare încă unul, dar după trei avorturi spontane, renunţase.

Se întrebă dacă Grace primise portretele gemenelor şi dacă trecuse prin acelaşi ritual în casa ei de pe Wauwinet Road. Îşi luă telefonul, gândindu-se doar pentru o clipă la mesajul oribil, ameninţător, de la Angie, şi o sună pe Grace.

Pe telefonul fix nu-i răspunse nimeni. Poate Grace era afară cu găinile. Poate era în grădină. Poate avea o migrenă. Madeline obişnuise să ţină socoteala migrenelor lui Grace într-un calendar special, până când Trevor îl găsise şi-i spusese că unul din motivele pentru care s-ar fi putut să nu fie atât de productivă la scris pe cât îşi dorea era că-şi permitea să-şi facă griji despre lucruri precum migrenele lui Grace.

Ea aruncase calendarul. S-o sune pe Grace pe telefonul mobil? Grace nu răspundea niciodată la el, îşi verifica mesajele o dată la două sau trei săptămâni. Madeline ar fi avut mai multe şanse s-o contacteze dacă-i expedia o scrisoare.

Închise telefonul fără să lase vreun mesaj şi apoi adună pozele cu Brick. Era limpede. În casa asta *nu putea să facă nimic.* Maşina de spălat vase o

chema: „Golește-mă!" Hainele din uscător o chemau: „Împăturește-ne!" Mesele spuneau: „Șterge-ne!" Mereu era *câte ceva* – suna telefonul fix, veneau gunoierii, în fiecare seară trebuia să planifice, să meargă la cumpărături și să prepare cina! Brick trebuia dus sau luat de undeva, mașina trebuia dusă la revizie, deșeurile trebuiau sortate pentru reciclat, trebuia să calculeze mereu balanța carnetului de cecuri, facturi de plătit. Alte mame comentau cât de drăguț era probabil că Madeline putea „să lucreze de acasă". Dar lucratul de acasă era o bătălie constantă între muncă și gospodărie.

„Vineri. Luni cel târziu".

Ușa de la intrare se deschise și se închise, iar Madeline auzi un fluierat, ceva din *Mary Poppins.* Se făcuse deja atât de târziu?

Intră Trevor, soțul ei, purtând chipiul lui simpatic de pilot.

— *Chim-chiminey, chim-chiminey, chim-chim-cheroo!*

Trevor se credea un nou Dick Van Dyke[1].

— Bună! spuse el.

O luă pe Madeline în brațe, iar ea își odihni obrazul pe cămașa lui și pe cravata de poliester cu logoul companiei aeriene.

Trevor era pilot la Scout Airlines, care opera zboruri de la Nantucket până la Hyannis, Boston și Providence[2].

— Cum ți-a fost ziua?

Madeline începu să plângă. Nu-i venea să creadă că era deja ora cinci. Cum îi fusese ziua? Ce *zi?* Ziua ei se evaporase. Nu se putea lăuda cu nimic.

— Sunt într-un blocaj, spuse ea. N-am nici măcar o singură idee, și agentul îmi bate la ușă.

— Îți spun, ar trebui să...

Ea scutură din cap, întrerupându-l. Știa ce ar fi vrut să spună: să scrie o urmare la romanul ei *Islandia.* Era o soluție logică, dar, în inima ei, Madeline simțea că ar fi fost o soluție lașă. În finalul *Islandiei,* personajele ei se îndreptau în siguranță spre un viitor necunoscut, iar ea considera că acesta este finalul *potrivit.* Nu voia să le spună cititorilor ce se întâmplă mai departe. Dacă ar fi scris o continuare, ar fi fost doar pentru că nu fusese în stare să găsească noi personaje sau o nouă intrigă.

Nu putea să găsească nici personaje noi și nicio intrigă nouă.

---

[1] Actor american (născut în 1924), care, în filmul *Mary Poppins,* a interpretat, în rol de coșar, melodia *Chim-chim-cheroo,* distinsă cu Premiul pentru cel mai bun cântec la ediția din 1964 a trofeelor Oscar (n.red.).

[2] Stațiunea Hyannis și orașul Boston se află în statul Massachusetts, Providence este capitala statului vecin Rhode Island (n.red.).

Aşa că poate Trevor avea dreptate. O continuare. Oare putea să anuleze sfârşitul lumii?

Îşi şterse ochii şi îşi ridică fruntea să primească un sărut. Trevor spuse:

— Ce-avem la cină?

— Pizza, eventual? spuse ea. Mâncare thailandeză?

El făcu o grimasă. Madeline nu scrisese nimic, nu fusese la cumpărături şi nici nu pregătise cina. Cum ar fi putut să-i explice că a încerca să găseşti un subiect despre care să scrii necesita uneori mai mult timp decât scrisul însuşi?

— Îmi pare rău, spuse ea.

El o sărută pe frunte.

— E în regulă, spuse. Hai să luăm pizza de la Sophie T's! Brick trebuie adus acasă de la fotbal?

— Da, spuse Madeline. Cu Calgary.

Trevor îşi lărgi cravata şi luă o bere din frigider.

— Ghici cine a fost la bordul primului meu zbor de dimineaţă.

— Cine? întrebă Madeline.

— Benton Coe.

— Serios?

Benton Coe era proprietarul Coe Designs, cea mai prestigioasă firmă de arhitectură peisagistică de pe insulă. El era cel care transforma proprietatea de peste un hectar a lui Grace în curtea cu cele mai elegante grădini de pe insula Nantucket şi poate din întregul stat Massachusetts.

Benton Coe se întorsese.

Deci acesta putea fi motivul pentru care Grace nu răspunsese la telefon.

GRACE

Îşi începuse transformarea în secret, imediat după prima zi din an, ba chiar anticipând această zi.

Întoarcerea lui Benton.

Începuse să se ducă la ore de spining la sală şi slăbise zece kilograme – mare parte din ce pusese în plus când se născuseră gemenele şi nu putuse da jos până acum. Scăzuse cu două mărimi la haine şi avea nevoie de blugi noi. Îi dădu în sfârşit voie lui Ann, coafeza, să-i acopere firele albe şi să-i adauge nişte şuviţe castanii peste părul negru. Iar timpul petrecut afară în grădină şi cu îngrijirea găinilor împrumutase chipului ei strălucirea primelor raze de soare ale sezonului.

De ani de zile nu se mai simţise aşa mulţumită de ea însăşi.

Madeline comentase pe tema asta sâmbătă seara, când ieşiseră la cină la American Season. Ea şi Grace se duseseră împreună la toaletă, şi, văzând-o pe Grace în oglindă, Madeline spusese:

— Arăţi *super,* fată! Eşti *fabuloasă.*

Eddie observase şi el scăderea în greutate („Arăţi bine, Gracie, suplă”), dar nu şi părul, iar fetele observaseră părul („Şuviţe”, spusese Allegra. „Deşteaptă mişcare!”), dar nu şi noua ei supleţe. Grace nu era surprinsă. Eddie se concentra asupra proiectului de case, Hope era ocupată cu studiile ei şi cu flautul, Allegra cu povestea ei de dragoste cu Brick Llewellyn şi cu o potenţială carieră de manechin. Pentru ei trei, Grace era soţia, mama, bucătăreasa, menajera. Era crescătoarea de găini şi furnizoarea de ouă ecologice, era ipohondra cu „veşnice migrene”. Era iubita lui Eddie în fiecare duminică dimineaţă şi în unele nopţi din timpul săptămânii.

Grace ştia că familia ei o iubea, dar nu mai era centrul atenţiei lor la fel cum fusese la început, când se căsătorise cu Eddie, iar fetele erau mici.

Se simţea insuficient apreciată? Sigur, într-o oarecare măsură. Ea presupunea că nu era singura soţie şi mamă care se simţea astfel.

∵

La ora zece fix, camionul mare şi negru al lui Benton intră în parcare, iar Grace simţi că îi ardeau vârfurile urechilor. Deveneau rozalii, semn clar că se emoţionase. Era puţin amorezată de Benton Coe, un amor inocent care desigur că nu putea duce nicăieri, pentru că Benton avea o iubită pe nume McGuvvy, iar Grace era, desigur, măritată.

Îl privi cum cobora din camion. Arăta schimbat? Nu, arăta la fel. Exagerat de înalt – cu 20 sau 22 de centimetri mai înalt decât Eddie – şi cu umeri de rege sau de conchistador. Părul roşcat i se ondula de sub şapca roşie cu însemnele echipei Ohio State Buckeyes, şi în jurul ochilor căprui avea riduri labă-de-gâscă. Purta obişnuita sa ţinută de primăvară, un pulover bleumarin cu un trifoi pe piept – sigla Coe Designs –, blugi şi ghete de lucru. Era foarte bronzat. Îşi petrecuse iarna în Maroc.

Erau *prieteni.* Ei îi fusese dor de el. Fugi spre uşă să-l întâmpine.

— Benton! spuse.

Văzând-o, el o măsură din cap până în picioare de două ori, şi inima ei tresări de fericire.

— Dumnezeule, Grace! spuse el. Arăţi... uau! Pur şi simplu super! N-am cuvinte.

Ea ieşi pe verandă şi-l îmbrăţişă strâns. El era atât de puternic, încât o săltă cu totul de la sol. Apoi amândoi râseră, iar Benton o puse jos.

— Mă bucur să te văd! spuse el.

— Şi eu!

Se priviră unul pe altul. Grace nu-şi putea da seama dacă era un moment romantic sau stânjenitor. Stânjenitor, decise ea. Erau prieteni, conversaţia ar fi trebuit să curgă de la sine. N-avea cum să lucreze cu el toată vara şi să-şi atingă obiectivele dacă se comporta ca o fetiţă de treisprezece ani lovită de trăsnet. Trebuia să-şi revină!

— Îţi mulţumesc pentru cărţile poştale, spuse ea.

— Le-ai primit? Cu poşta străină nu se ştie niciodată.

— Am primit patru sau cinci, îl informă Grace, încercând să păstreze un ton firesc.

Cărţile poştale, cinci la număr, erau păstrate cu grijă în sertarul ei de lenjerie şi îi alimentaseră mica obsesie pe parcursul iernii friguroase şi cenuşii.

∵

Benton Coe. Avea o anumită reputaţie: era cel mai talentat arhitect peisagist din Nantucket, deşi abia împlinise patruzeci de ani. Locuia deja pe insulă de cinci ani înainte ca Grace să-l fi angajat, adus iniţial de către Asociaţia Istorică Nantucket pentru a renova terenurile celor douăzeci şi patru de proprietăţi pe care le deţinea. Înainte să vină pe Nantucket, Benton Coe proiectase grădini în Savannah, Georgia şi Oxford, Mississippi – locuri cu o vegetaţie atât de luxuriantă, spunea el, încât puteai să auzi iarba crescând. Copilăria şi-o petrecuse în Youngstown, Ohio, şi studiase la Universitatea de Stat din Ohio, unde lucrase, pentru a se putea întreţine, la amenajarea spaţiilor verzi, hrănindu-şi astfel dragostea pentru peisagistică. Studiase un semestru în străinătate, la Surrey, în Anglia, şi prefera încă stilul grădinilor englezeşti. Erau inegalabile, îi spusese lui Grace.

Britanicii se pricepeau să cucerească lumea, dar şi mai bine să cultive brumărele, degeţel-roşu, cimşir şi trandafiri.

Înainte să termine lucrările pe proprietăţile asociaţiei, Benton Coe câştigase deja premii oferite de toate organizaţiile de horticultură şi conservare istorică din New England şi ajunsese foarte solicitat. Făcea grădini pentru familia Amster la Dionis şi pentru familia Keppling la Shimmo – lucrări pe care Grace avusese norocul să le vadă datorită relaţiilor ei cu Clubul de Grădinărit din Nantucket.

Când Eddie cumpărase casa din Wauwinet, cu cei patru mii de metri pătraţi de teren neamenajat, Grace profitase de ocazie şi-l angajase pe Benton Coe.

Se înţeleseseră foarte bine încă de la început. Cu o vară în urmă, plantaseră iarbă şi făcuseră răzoare, săpaseră, amenajaseră şi umpluseră piscina şi construiseră un podeţ peste pârâu. Benton supraveghease

construcţia magaziei din grădină şi a coteţului pentru găini. Avuseseră de luat cincizeci de decizii pe zi. Grace îi dăduse, ca şi alţi clienţi, mână liberă, dar Benton recunoştea că îi place să colaboreze cu ea. Era mult mai distractiv decât să hotărască totul de unul singur, spunea el. Îl stimula să-şi pună planurile în aplicare împreună cu cineva care-i împărtăşea sensibilitatea.

Grace era fermecată de felul în care Benton Coe îşi alegea cuvintele. „Sensibilitate": mai apreciase cineva vreodată sensibilitatea ei? Estetismul? Gustul? Instinctele ei? Nu, ea credea că nu. Fusese o fiică şi o nepoată responsabilă, o soră tolerantă, o studentă conştiincioasă, o chelneriţă decentă pentru micul dejun, o soţie şi mamă devotată şi o prietenă excepţională. Dar oare apreciase cineva, inclusiv Eddie, inclusiv Madeline, sensibilitatea ei?

„A împărtăşi": era un cuvânt atât de delicat, un mod atât de dulce şi tandru de a descrie felul cum Grace şi Benton se potriveau, cum se înţelegeau fără scăpări şi decalaje, fără certuri şi coliziuni.

Era „stimulant", spunea el, un cuvânt prea sexual pentru ca Grace să-şi permită să reflecteze cum trebuie asupra lui.

La finalul verii precedente, Benton îi mărturisise că, pentru el, momentul cel mai important al fiecărei zile era atunci când venea la casa ei din Wauwinet. Motivul pentru care nu-şi aducea niciodată managerul, pe Donovan, spunea el, era că voia să păstreze proiectul acesta numai pentru sine.

Grace înţelegea. Începuse să simtă un uşor tremur în piept de fiecare dată când camioneta lui neagră parca în faţa casei.

Benton venea la ora zece. De luni până sâmbătă, chiar şi când nu era nevoie. Uneori stătea doar zece minute, suficient pentru o conversaţie rapidă *tête-à-tête,* o altă expresie a lui de care Grace era îndrăgostită. Ea îşi imagina cum li se atingeau frunţile. Cum se sărutau.

Dar... nu făcea decât să-şi imagineze.

Venise toamna, ca de fiecare dată, şi ei doi pregătiseră grădina pentru iarnă. Sosise apoi vremea rece, şi Benton pornise în călătoriile sale. Prima carte poştală pe care o primise Grace fusese trimisă din Casablanca şi era datată patru ianuarie, ziua în care el ajunsese acolo. Două săptămâni mai târziu, primise una din Essaouira, de pe coastă; o săptămână după asta, una din Agdz, din deşert, după alte două săptămâni, una din valea Ourika, din munţii Atlas. Pe toate scria acelaşi lucru: „Uite cât e de frumos! Te sărut, Benton".

Trecuseră apoi douăzeci de zile fără nicio carte poştală, timp în care Grace crezuse că el uitase cu totul de ea sau că poate îl vizitase iubita lui,

McGuvvy. Apoi venise o carte poştală din Marrakech care spunea: „Până acum ăsta este locul meu preferat. Mi-aş dori să vezi ce văd şi eu. Te sărut, B”.

Ilustrata aceasta îi atinsese lui Grace „coarda sensibilă”. O citise de o mie de ori. O folosea drept semn de carte pentru romanul pe care îl citea, *Ceai în Sahara* de Paul Bowles, ales pentru că era cel mai uşor mod pentru ea de a explora bazarurile şi a traversa dunele de nisip din nordul Africii.

Se gândea la nesfârşit cum Benton schimbase cuvintele folosite pe vederi. „Mi-aş dori să vezi ce văd şi eu”. Latura ei sceptică îi spunea că fraza aceasta nu era decât o variaţiune a vechiului mesaj „Mi-aş dori să fii aici”. Dar latura ei romantică, înfloritoare, îşi imagina un *tête-à-tête,* chipurile lor împreună, ochii care vedeau acelaşi lucru, sensibilităţile care se împărtăşeau una din alta.

Era absolut încântată că el prescurtase „Benton” la „B”.

Adunase toate vederile la un loc şi le aşezase în primul sertar de la dulap, laolaltă cu lenjeria, sutienele şi pijamalele negre de mătase.

∵

— Să-ţi aduc ceva de băut? îl întrebă Grace.

Benton pocni din degete.

— Fir-ar! Ţi-am luat un cadou de pe unde am călătorit, dar l-am uitat. Îl aduc mâine.

— Nu trebuie să-mi aduci nimic, zise Grace.

Un cadou din Maroc! Grace îşi simţi gândurile luând-o razna. Pantaloni transparenţi de harem, din cei purtaţi de dansatoarele din buric. Talgere de argint pentru degete, perne de mătase cu ciucuri, bogat şi viu colorate, lădiţe bombate de lemn cu compartimente secrete. O narghilea plină de tutun cu aromă de căpşune. Uleiuri exotice şi mirodenii aromate – fire de şofran, beţe de scorţişoară, păstăi de nucşoară. Se gândi iar la dansatoarea din buric. Benton îi luase un cadou!

— Ai adus cadouri pentru toţi clienţii tăi? întrebă ea.

— Nu, spuse el. Doar pentru tine.

Doar pentru ea! Aproape că făcea tumbe de fericire când ieşi în grădină.

∵

Petrecură aproape o oră inspectând fiecare secţiune a grădinii lui Grace, discutând posibile schimbări şi îmbunătăţiri. Începură din margine, departe, de lângă şezlongurile simple de lemn aşezate cu faţa spre golful Polpis – unde apa încă semăna cu o farfurie rece de oţel – şi şerpuiră printre movilele unduitoare, ierboase, până la piscină şi la jacuzzi (ambele încă acoperite, deşi Grace şi Eddie folosiseră jacuzzi-ul într-o noapte târzie de ianuarie, când construcţia caselor-tip mergea conform graficului, iar Eddie

era mai relaxat). Zăboviră la stratul cu lalele – copilaşul lui Benton – şi la tufele cu trandafiri, care peste iarnă se transformaseră într-un hăţiş ţepos, neprimitor.

— Lucrurile merg bine, spuse Benton.

O atinse uşor pe spate, şi Grace simţi un curent electric străbătându-i şira spinării, până la ceafă.

— Cred că anul ăsta e al nostru.

Aveau un ţel comun: îşi doreau un pictorial într-o publicaţie prestigioasă. Benton prefera *Classic Garden,* dar Grace se gândea la un articol pe o pagină dublă în secţiunea de casă şi grădină a ediţiei *Boston Globe* de duminică. Îl convinsese pe Eddie să angajeze un agent de publicitate, pe nume Hester Phan, pe care îl plătea cu o mică avere, dar care era singura modalitate de a face cunoscută colaborarea lor.

— Hai să văd magazia! spuse Benton. Mi-a fost dor de ea.

Grace descuie uşa. Benton o invită să intre şi o urmă. Înăuntru, spaţiul era îngust pentru amândoi – Grace se temea că el avea să-i audă inima bătând.

Magazia fusese proiectată după modelul unei case tradiţionale de pe insula Nantucket: ţigle gri cu streşini albe. Înăuntru avea un bufet de steatit şi o chiuvetă mare, dreptunghiulară din cupru. Peretele din fund era acoperit de un panou perforat, de care atârnau uneltele lui Grace: greble, sape, cazmale, mistrii şi cleşti de tăiat via. Mai erau şi o etajeră pentru ghivece, lucrată manual din scânduri negeluite de pin, refolosite, şi nişte rafturi care găzduiau colecţia de stropitori a lui Grace şi ghivecele ei decorative. Deasupra chiuvetei atârna o plăcuţă cu inscripţia: „O grădină nu e o chestiune de viaţă şi de moarte. E mult mai mult de atât". Într-o parte, magazia avea o anexă unde se aflau maşina de tuns iarba şi cele trei motocoase. Cu toate că îl angajase pe Benton, Grace făcea ea însăşi toate operaţiunile manuale – tundea iarba, cosea buruienile, pregătea mulciul, tundea arbuştii şi-i curăţa de crengi şi frunze uscate. Dacă mai punea la socoteală îngrijirea găinilor şi administrarea afacerii ei cu ouă organice, era o slujbă cu normă întreagă – şi pasiunea ei.

Magazia era bijuteria curţii. O grădină era o grădină şi atât, dar editorii revistelor de grădinărit preferau cărămizile şi mortarul. Voiau un spaţiu interior vioi, bine organizat şi la fel de inventiv precum atelierul lui Moş Crăciun.

Grace şi Benton stăteau faţă în faţă, sprijinindu-se cu şoldurile de marginea chiuvetei. Benton era atât de înalt, încât dădea cu capul de tavanul înclinat. Trase adânc aer în piept. Grace simţi cum i se înroşiseră urechile.

— Mă înnebuneşte mirosul de aici, spuse el. Iarbă tăiată şi pământ de ghivece.

Şi lui Grace îi plăcea mirosul din magazie. Îi plăcea aproape mai mult decât oricare altul.

— Vrei să vezi găinile? întrebă ea. Ştii că o să o să se înece de atâta cotcodăceală când o să te vadă.

Benton râse, şi pielea din jurul ochilor i se încreţi. Urechile lui Grace ardeau ca nişte cărbuni aprinşi.

— Mă tem că trebuie să plec, spuse el. Am diverse lucruri de făcut, oameni pe care trebuie să-i văd.

„Oameni pe care trebuie să-i văd". Chiar şi această propoziţie nevinovată o făcu geloasă pe Grace. Pe chipul ei se citi probabil dezamăgirea, pentru că Benton adăugă:

— Nu-ţi face griji, Grace! Avem toată vara la dispoziţie.

∵

Grace era încă ameţită – spărsese din greşeală două din ouăle lui Hillary – când gemenele se întoarseră de la şcoală.

Hope intră prima, ducând tocul de flaut. Apoi veni Allegra, care nu avea decât geanta Stella McCartney de 1.200 de dolari pe care Eddie i-o cumpărase, după lungi insistenţe din partea ei, când o dusese în Manhattan la un interviu al unei agenţii de fotomodele. Nicio carte sau hârtie la vedere, motiv pentru care Allegra avea numai note mici. Eddie îi trecea asta cu vederea, pentru că el absolvise liceul din New Bedford numai cu note mici şi iată cât succes avea acum! Grace se scutură de orice rămăşiţă de sentimente nepotrivite avusese pentru Benton Coe şi se concentră asupra fetelor – soarele şi luna ei. Allegra era soarele – inteligentă, fierbinte şi strălucitoare. Hope era luna – placidă, serenă, de neclintit. Grace o admira puţin mai mult pe Allegra pentru că... pur şi simplu era Allegra. Iar cu Hope era mult mai protectoare pentru că aproape o pierduse la naştere.

— Bună, dragilor! spuse ea.

Încercă să le cuprindă pe amândouă într-o singură îmbrăţişare, dar ele executară o manevră perfect sincronizată ca s-o evite – Allegra la stânga, Hope la dreapta – şi amândouă se îndreptară spre dormitoarele lor, unde aveau să rămână cu uşile închise până la ora cinei.

Care în această seară avea să fie *quiche lorraine* şi salată de spanac. Lui Eddie îi plăceau carnea şi cartofii, dar, de când se ocupa de casele-tip, aprecia frugalitatea meselor care conţineau ouă de la găinile lor de casă.

Grace încercă să nu se simtă jignită de eschivarea lor – niciun cuvânt de salut, nici nu le dăduse prin cap s-o întrebe cum îi mersese *şi ei* în ziua aceea. Dacă era să fie foarte sinceră, ar fi recunoscut poate că, în ultima vreme, fiicele ei o făceau să se simtă mai singură, nu mai puţin singură.

— Cum a fost la şcoală? strigă Grace după ele.

Niciun răspuns.

— Avem *quiche* la cină! continuă Grace. Pe la şase!

Din nou, niciun răspuns.

Categoric, în această iarnă fuseseră zile când această perpetuă ignorare o aruncase pe Grace în braţele depresiei. Tânjea să le prepare fetelor căni de ceai cald, să le facă prăjiturele cu ciocolată şi să stea împreună cu ele, răsfoind reviste de modă, în timp ce Allegra vorbea despre planurile ei de weekend cu Brick, iar Hope îşi scotea flautul şi începea să cânte bucăţi din vreun concert de Mozart. Dar până şi Grace îşi dădea seama că nu era o dorinţă realistă. Până la urmă, erau *adolescente* şi nu se puteau gândi decât la ele.

Dar azi nu-i mai păsa. Se duse în baia ei să-şi dea cu ojă pe unghiile de la picioare.

Benton Coe se întorsese. Anul acesta era anul lor. Aveau toată vara înainte.

HOPE

Uneori îşi dorea ca părinţii să nu-i fi spus niciodată povestea naşterii ei – care făcuse însă parte din istoria ei personală încă de când devenise suficient de mare ca s-o înţeleagă. Hope – copilul numărul doi, geamăna mai măruntă şi mai firavă – avusese cordonul ombilical încolăcit în jurul gâtului, lucru care îi scăpase din vedere obstetricianului pentru că Allegra ieşise sănătoasă, întreagă, şi acaparase atenţia tuturor celor din încăpere – prima dată dintr-un lung şir de ocazii în care avea să facă acelaşi lucru. Imediat ce medicul observase că fătul numărul doi avea probleme, Grace fusese dusă în sala de operaţii, unde Hope se născuse patru minute mai târziu, printr-o operaţie-fulger de cezariană. Însă, până reuşiseră s-o scoată, era aproape moartă. Era, după cum îi plăcea tatălui ei să spună, de culoarea unei prune, iar el se gândise: „N-are nicio şansă”.

Dar apoi medicul o resuscitase, o menţinuse în viaţă cu un ventilator, iar ea şi Eddie fuseseră duşi cu elicopterul medical la Boston, în timp ce Grace rămăsese cu Allegra la spitalul din Nantucket.

Hope stătuse internată timp de o săptămână în secţia de terapie intensivă pentru nou-născuţi înainte să-şi primească numele. Numele pe care i-l aleseseră *părinţii* fusese la început Allison – Allegra şi Allison, într-un tandem simetric greţos –, dar, după aventurile prin care trecuse fata, Grace şi Eddie se hotărâseră s-o numească Hope, fără alte explicaţii.

Era o supravieţuitoare, o luptătoare cu puţine şanse care învinsese totuşi, era geamăna mai măruntă şi mai firavă, aproape complet ignorată în timp ce sora ei primea toată atenţia celorlalţi. Avusese noroc pur şi simplu că rămăsese în viaţă. Medicii le spuseseră părinţilor că Hope ar putea avea leziuni ale creierului sau ar putea manifesta anumite întârzieri în dezvoltare.

— Dar tu, spunea mama ei, eşti sănătoasă tun.

Hope ştia că mama ei are dreptate, dar îşi dorea ca părinţii să nu-i fi povestit despre peripeţiile de la naşterea ei. Şi-ar fi dorit să rămână o istorie secretă, despre care să nu vorbească nimeni niciodată, să nu fie acesta evenimentul care o definea.

„Mai măruntă, mai firavă, norocoasă să fi rămas în viaţă”. Asta în timp ce Allegra era mai solidă şi mai puternică, iar viaţa ei uşoară părea un drept câştigat la naştere. Într-o piesă de teatru din clasa a patra, Allegra jucase rolul lui Alice din *Alice din Ţara Minunilor,* în vreme ce Hope fusese Iepurele de Martie. Atunci – şi era valabil şi acum –, împărţirea aceasta rezumase cât se poate de clar diferenţele dintre ele.

Allegra era de treabă. Uneori. Nu la fel de deşteaptă precum Hope, sau cel puţin nu la fel de bună la învăţătură. La şcoală, depunea minimumul de efort. Hope lua o singură materie la comun cu Allegra: educaţia pentru sănătate, predată de profesoara de educaţie fizică, doamna Norman. Era foarte simplu, cea mai uşor de obţinut notă de zece din lume, pentru că discuta chestiuni de nutriţie, mişcare şi igienă, lucruri fundamentale, pe care oricine le ştia deja pur şi simplu în virtutea faptului că era o fiinţă umană crescută de alte fiinţe umane. Cu toate astea, Allegra nu-şi preda niciodată temele, iar când doamna Norman o întreba în clasă numele celei mai importante substanţe nutritive din lapte, Allegra răspundea cu un râs batjocoritor şi spunea:

— Hmmm... nu ştiu...

Părea o idioată, iar lui Hope îi era ruşine că trebuise să împartă pântecele cu ea. Oricine văzuse vreodată o reclamă la cereale ştia că răspunsul este calciul.

Cu toate acestea, în afara clasei, Allegra şi prietena ei cea mai bună, Hollis Brancato, stăpâneau şcoala. Ele erau adevăratele gemene, se potriveau pentru că erau amândouă drăguţe, aveau păr lung şi strălucitor (deşi al lui Hollis era blond, iar Allegra era brunetă), machiajul copiat după reviste, hainele atent asortate. Câte mii de dolari nu storsese Allegra de la tatăl ei ca să poată purta „piese” de Parker, Alice + Olivia sau Dolce Vita. Allegra făcuse un pas înaintea lui Hollis pentru că ea fusese cea invitată de o agenţie de fotomodele din New York la un interviu. Le spusese lui Hollis şi tuturor din şcoală că „încă aştepta un răspuns”, ceea ce însemna că în orice moment

putea să calce pe urmele lui Gisele și ale lui Kate. Numai Hope știa că, de fapt, femeia de la agenție o declarase mai scundă cu opt centimetri și prea „standard” în materie de frumusețe ca să prindă vreodată vreun contract.

Un alt lucru pe care numai Hope îl știa era că, deși Allegra ieșea de doi ani cu Brick Llewellyn, îl înșela cu Ian Coburn, un puști bogat care absolvise liceul din Nantucket în urmă cu un an și care era acum boboc la Boston College.

Din câte știa Hope, Allegra se întâlnise cu Ian în trei din ultimele patru weekenduri. Ar fi trebuit să ia în fiecare sâmbătă avionul până pe Capul Cod, pentru a urma, la colegiul comunitar de acolo, un curs scump, extravagant, care i-ar fi garantat rezultate bune la testele standardizate de la sfârșitul liceului. Însă chiulise de la curs, iar Ian o luase în Camaro-ul lui roșu și „se plimbaseră cu mașina” – orice ar fi însemnat asta. La ultimul sfârșit de săptămână se duseseră la mallul de pe peninsulă, unde Ian îi cumpărase Allegrei trei rujuri Chanel de la raionul de cosmetice din magazinul universal Macy’s, apoi savuraseră un prânz lung și garnisit cu alcool la restaurantul Naked Oyster, unde Allegra folosise o carte de identitate falsă care o prezenta drept o tânără de 21 de ani cu domiciliul în Grand Rapids, Michigan. O rugase pe Hope s-o acopere – atât în fața lui Brick, cât și a părinților – și se oferise *s-o plătească* sau să-i împrumute cartea ei de identitate falsă, deși amândouă știau că Hope n-avea să aibă vreodată nevoie de ea.

Hope acceptase, dar nu pentru că îi erau de vreun folos cartea de identitate sau banii.

Îl voia pe Brick.

De doi ani, Hope presupunea că Brick nu se va despărți *niciodată* de sora ei. Era unul din cuplurile acelea care crescuseră împreună, puteau să aibă o relație la distanță (asta dacă Allegra intra la facultate, lucru care, în prezent, stârnea anumite îndoieli) și care apoi se căsătoreau, aveau copii și ajungeau să-și aniverseze nunta de aur. Deși Brick împărtășea poate această viziune, ceea ce nici el și nici Hope nu luaseră în considerare era faptul că Allegra era Allegra, adică o ființă insuficient de inteligentă ca să aprecieze un lucru bun atunci când îl avea. Era o exploratoare, o arivistă și o oportunistă și se putea concentra doar pe termen scurt. Allegra avea să fie prinsă până la urmă cu Ian Coburn, și acesta avea să fie sfârșitul relației ei cu Brick. Hope trebuia doar să aștepte.

Hope și Brick își trimiteau regulat mesaje unul altuia despre temele la chimie pentru avansați, fapt pe care Hope nu-l împărtășise surorii ei și despre care știa că nici Brick nu-i spusese. Allegra nu fusese aleasă să

participe la cursul acesta, era în clasa obişnuită de chimie cu alţi elevi mediocri precum Hollis şi prietenul lor Bluto.

La cinci şi jumătate, atunci când ştia că Brick ajunge acasă de la antrenamentul de baseball, Hope îi trimise un mesaj: „Sticla fierbinte arată la fel ca sticla rece". Aşa îşi începeau fiecare conversaţie despre tema lor la chimie, o ironie la adresa inscripţiei pictate cu litere uriaşe pe pancarta de deasupra tablei din laborator. Domnul Hence trăia cu spaima cumplită că vreunul din elevii lui ar fi putut să pună cândva mâna pe un recipient care stătuse recent pe o lampă Bunsen.

Niciun răspuns. Poate Brick nu era încă gata să se apuce de temă. Poate făcea duş sau stătea cu părinţii lui. Îi plăcea să-şi petreacă timpul cu părinţii, în timp ce Hope şi, mai ales, Allegra îi evitau pe ai lor ca pe nişte ciumaţi. Şi asta pentru că Trevor şi Madeline erau supertari şi foarte buni prieteni cu băiatul lor.

Uneori, Hope se gândea că i-ar fi plăcut mai mult să fie sora lui Brick – înfiată în familie – decât prietena lui.

Îi mai trimise un mesaj: „Te-ai uitat la întrebările de la pagina 242? Gazele inerte?"

Din nou niciun răspuns. Hope putea să trimită două mesaje fără să primească răspuns, dar trei erau prea multe. Trei ar fi făcut-o să pară disperată şi insistentă.

În secunda următoare, telefonul ei piui. Brick îi scria: „Sora ta chiar a fost la curs sâmbătă? Sau a chiulit şi s-a dus la mall?"

Hope se holbă fascinată la ecran. Iată deci mesajul mult dorit, când se aştepta mai puţin. Brick se prinsese că era ceva în neregulă cu Allegra. Hope nu putu decât să se abţină să spună adevărul.

„La curs, cred", scrise. „De ce?"

„Cineva zicea că a văzut-o la mall".

„Cine anume?"

„Cineva".

„Ei, haide! Cine?"

„Parker Marz. A zis că era cu un tip cu pulover inscripţionat cu Boston College. Vărul tău nu e la BC?"

Hope ronţăi guma de la creion. Verii ei erau cu toţii mai mari, deşi unul dintre ei – cel mai dezgustător şi mai lăudăros – fusese *într-adevăr* la Boston College, făcându-l pe Eddie să le spună gluma lui preferată: „Cum îţi dai seama dacă cineva e înscris la Boston College? O să-ţi spună el singur".

„Unul dintre verii noştri a fost la BC. Acum câţiva ani".

„A, bine".

„Ai vorbit cu Allegra despre asta?"

„Nu. Nu e mare brânză. Nu contează”.

„Își îngroapă capul în nisip”, se gândi Hope. Nu-l putea învinovăţi. Adevărul era prea urât ca să-i facă faţă.

Hope se ducea la biserică în fiecare săptămână împreună cu mama ei. Era o persoană religioasă, credea în Dumnezeu, accepta majoritatea dogmelor Bisericii Catolice, dar nu pe toate. Credea în rugăciuni, aşa că rosti una din toată inima pentru Brick, apoi deschise cartea la pagina 242 şi începu să înveţe despre gazele inerte.

EDDIE

Se hurducă pe strada pietruită în automobilul său Porsche Cayenne, cu panamaua lui norocoasă pe cap şi salutând pe oricine îi ieşea în cale. Lui Grace îi plăcea să-l acuze de ceea ce ea numea „a da bineţe fără discriminare”.

— Nici măcar nu-l *cunoști* pe individul ăla, spusese ea o dată. De ce i-ai făcut cu mâna?

Adevărul era că Eddie era puţin miop şi îi era frică mai mult să nu ignore pe cineva cunoscut decât să salute un străin. În afacerile cu imobiliare, o neglijenţă în materie de salut putea să însemne o afacere pierdută sau o închiriere ratată – potenţial, o pagubă de mii de dolari.

Lângă Eddie, pe locul din dreapta, erau patru facturi pentru casele construite de el pe Eagle Wing Lane. Sau, mai corect, patru facturi pentru numărul 13 de pe Eagle Wing Lane, pentru că Eddie fusese nevoit să sisteze lucrările de construcţie de la numerele 9 şi 11. Pur şi simplu nu avea banii lichizi necesari.

„Ar trebui să fie ilegal să primeşti patru facturi într-o singură zi”, se gândi el. „Numărul maxim ar trebui să fie trei”. Dar poşta de azi adusese patru. Secretara lui, Eloise, i le dăduse ţinându-le între degetul mare şi arătător, ca şi cum i-ar fi înmânat o batistă murdară.

Prima factură era pentru turnarea fundaţiei şi totaliza 20.000 de dolari. Eddie clipise, apoi simţise un fior de uşurare când îşi dăduse seama că o achitase deja. Dar, după ce îl sunase pe Gerry, tipul care se ocupa de fundaţii, aflase că, de fapt, plătise pentru fundaţiile de la numerele 9 şi 11, dar nu şi pentru cea de la numărul 13.

Panamaua lui nu-i purta noroc. Şi-ar fi dat-o jos şi ar fi aruncat-o pe bancheta din spate, dar credea atât de mult în puterile ei, încât îi era teamă

că, dacă o azvârle cât colo, va face accident de maşină şi va muri, lăsându-le pe Grace şi pe fete cu datorii.

Înainte să plece de la birou, se oprise la biroul surorii sale, Barbie, singurul alt agent care lucra cu el – pentru că ea era, de fapt, singura persoană din Nantucket, în afara soţiei şi copiilor lui, în care Eddie avea încredere.

— Ce mă fac cu banii? îi spusese el.

Barbie îl privise de jos prin bretonul vopsit. Nu era cea mai frumoasă femeie de pe insulă, dar îşi punea la maximum în valoare ce avea mai bun. Mereu purta o rochie – rochiile ei preferate erau cele petrecute, marca Diane von Furstenberg (Eddie habar n-avea, dar Allegra îl educase în privinţa gusturilor mătuşii Barbie), purta mereu tocuri (Manolo Blahnik), mereu acelaşi parfum (el nu ştia cum se numeşte, dar i se potrivea *atât* de bine încât se putea numi pur şi simplu Barbie). Purta bijuteria ei reprezentativă, o perlă neagră de aceeaşi mărime cu bomboanele tari pe care obişnuiau să le fure din restaurante când erau copii.

Crescuseră pe strada Purchase, în New Bedford, săraci lipiţi. Pe durata liceului, Eddie avusese două perechi de reiaţi (gri şi bej) şi două pulovere scămoşate (gri şi bej), două cămăşi cu nasturi (albă şi roşie) şi o pereche de adidaşi roşu cu albastru, pe care mama lor îi cumpărase de la Goodwill, un magazin cu mărfuri second-hand. Pantofii ajunseseră să-l definească pe măsură ce începuse să bată toate recordurile la proba de sprint din liceul New Bedford şi din alte licee din comitat, câştigându-şi repede porecla de Eddie Rapidul.

Eddie fusese în stare să fugă de situaţia sa de dezmoştenit al sorţii, dar Barbie, cu unsprezece luni mai mică decât el, trebuise să o înfrunte. Fusese tachinată fără milă pentru hainele ei, pantofii, părul şi mirosul ei, iar până la terminarea liceului fusese implicată în două încăierări şi suspendată de trei ori. Eddie ştia că, în mintea lui Barbie, banii nu erau niciodată destui.

— Am o idee nouă, spuse ea. Încearcă să vinzi o casă!

— Amuzant, spuse el.

Piaţa de imobiliare era îngheţată ca o tundră.

— Păi, spuse Barbie, verificându-şi calendarul de birou, în casa de pe Low Beach Road vine săptămâna viitoare tipul ăla cu grupul lui.

— Ce tip?

— Ştii ce tip, spuse Barbie. Tipul care a întrebat.

„Tipul care a întrebat”: Eddie ar fi vrut să nu ştie despre ce vorbea sora lui, dar de fapt ştia prea bine. Se referea la Ronan Fără-Nume-de-Familie.

Unul dintre aşii din mâneca lui Eddie era casa de pe Low Beach Road de la numărul 10. Era o casă-model chiar lângă Oceanul Atlantic, cu şase – pe

numărate – şase dormitoare, o piscină cu margine infinită, două bucătării gourmet (una înăuntru, una afară), teren de tenis cu iarbă, un subsol de 460 de metri pătraţi cu cinematograf propriu, sală de jocuri cu aparate vintage de pinball, o sală de gimnastică la fel cu cea în care se antrena echipa de fotbal american New England Patriots în afara sezonului, saună, sală de biliard lambrisată cu mahon şi cameră pentru păstrarea trabucurilor la un nivel constant de umiditate. Tot de casă ţinea o cramă cu pereţii acoperiţi de stuc, unde fusese amplasată o masă meşterită iniţial pentru Wilhelm de Orania. Casa era de închiriat pentru 50.000 de dolari pe săptămână, iar Eddie avea drepturile exclusive de reprezentare. Proprietarul era un absolvent al liceului din Nantucket, în vârstă de treizeci de ani, care intrase la Cal Tech şi inventase un cip de calculator folosit acum la fiecare bancomat din America. Se însurase cu un fotomodel şi locuia în Los Angeles. Veneau în Nantucket timp de două săptămâni în fiecare august, iar în restul anului, Eddie avea casa la dispoziţie s-o închirieze.

∵

Cu un an în urmă, închiriase reşedinţa unui grup de oameni de afaceri din Las Vegas. Derulau o operaţiune de jocuri numită DeepWell şi aleseseră să-şi desfăşoare excursia anuală în Nantucket. Liderul grupului, Ronan Fără-Nume-de-Familie, sosise înainte ca echipa de cinci menajere rusoaice angajată de Eddie să-şi fi terminat treaba şi întrebase:

— E vreo şansă ca fetele astea să vină mai târziu şi să-i distreze pe băieţi?

— *Să-i distreze?* repetase Eddie. Ştia la ce se referea Ronan FNF – sau, oricum, *credea* că ştie. Îl privise pe Ronan întrebător. Nu ştiu să facă scamatorii şi cu siguranţă nu se pricep să cânte.

Ronan spusese:

— Ai zece mii extra pentru tine. Pe noapte.

Zece mii pe noapte. Pe Eddie îl luase ameţeala.

Nu putea să mintă: preţ de un moment, evaluase ocazia. Putea să plătească fetele cu o mie fiecare, iar el şi Barbie să împartă celelalte cinci mii – pe noapte.

Dar apoi bunul simţ îi revenise, acul busolei morale se învârtise şi se oprise pe nordul autentic, iar Eddie spusese, pe un ton fariseic pe care nici măcar nu şi-l *recunoscuse:*

— Nu, îmi pare rău, nu cred că merge.

Ronan FNF dăduse imediat înapoi.

— Bine, frate, nicio problemă, nicio problemă! Întrebam doar.

∵

Dar acum, în timp ce ieşea din oraş, îndreptându-se spre casa lui de pe Wauwinet Road – unde era cu siguranţă posibil să-l aştepte şi alte facturi –,

Eddie se gândi: „Zece mii pe noapte”. Într-o singură săptămână, partea lui ar fi putut să fie 17.500 de dolari. Oare *putea* să le întrebe pe fete? Oare *ar înțelege*? Ar fi însemnat şi pentru ele mulţi bani, poate chiar prea mulţi bani ca să refuze. Era ilegal, desigur, deci exista riscul să fie prins.

Când îi pusese această întrebare lui Barbie, ea pufnise şi spusese:

— E cea mai veche meserie din lume, Eddie. N-ai inventat roata.

El îi aruncase o privire.

Şi ea adăugase:

— N-ar strica să întrebi. Sună-le şi întreabă-le, atât! Ştii că eşti slăbiciunea lor. Ar mânca şi jar pentru tine.

Grămada de facturi de pe scaunul din dreapta părea să mocnească, şi Eddie începu să simtă arsura lui obişnuită la stomac, deşi nu mâncase decât nişte pâine cu unt la prânz.

58.000 de dolari. N-avea cum să facă rost de bani altminteri, decât dacă îşi punea a treia ipotecă pe casă. Probabil ar fi putut să mai stoarcă astfel patruzeci sau cincizeci de mii. Cele două proprietăţi comerciale pe care le deţinea erau deja ipotecate la maximum. Eddie simţea că se scufundă – ăsta era cuvântul cel mai bun. El, Edward Pancik, Eddie Rapidul, cel mai descurcăreţ agent imobiliar de pe insulă, nu mai putea scoate capul.

În acest moment al vieţii lui chiar nu mai era loc de busolă morală.

Se hotărî să facă nişte cercetări. În primul rând, un apel către Ronan FNF.

— Bună! spuse el. Sunt Eddie, Eddie Pancik, Eddie Rapidul, Nantucket.

— Eddie Rapidul! spuse Ronan FNF.

Oamenilor le plăcea porecla lui, mai ales bărbaţilor. Eddie nu-şi dădea seama precis de ce.

— Ţii minte că m-ai întrebat despre rusoaicele alea anul trecut?

— Da, frate, spuse Ronan. De ce? Te-ai mai gândit? Priveşti cumva lucrurile dintr-o nouă perspectivă?

— Poate, spuse Eddie.

∵

Urmă o conversaţie mai dificilă. Eddie o sună pe Nadia, reprezentanta celor cinci rusoaice, întrucât, dintre toate, ea vorbea cel mai bine engleza.

Îi explică propunerea indecentă cât de decent putu. *Era vorba despre un grup de oameni de afaceri americani care urmează să închirieze casa săptămâna viitoare... Aţi fi disponibile să vă dichisiţi, să ajungeţi acolo pe la ora zece noaptea şi să serviţi un pahar cu domnii?*

Asta ar însemna o mie de dolari, bani gheaţă, pentru fiecare dintre voi. Dar... probabil că nu ar fi vorba doar de un pahar, Nadia. Ar însemna ca voi, fetele, să faceţi tot ce o să vă ceară ei.

Şi nu puteţi spune nimănui – altfel veţi fi concediate şi apoi deportate.

Preţ de o secundă, Nadia păstră tăcerea, iar Eddie se gândi: „O, Doamne!” Nadia şi fetele lucrau ilegal, deci nu îl puteau acuza oficial că le cere aşa ceva, dar, oricum, se simţea deplorabil. Dacă ele şi-ar da demisia, el ar trebui să le înlocuiască, şi asta probabil la un tarif mai mare.

Dar apoi Nadia începu să pălăvrăgească în rusă, probabil cu Elise sau Tonia. Se auzi cum fetele chicoteau a... bucurie? Entuziasm?

— Da, îi răspunse Nadia lui Eddie. Da, facem.

Lui Eddie i se păru că fetele erau *înnebunite* după idee. Poate le interpreta el greşit tonul? O mie de dolari pe noapte *chiar erau* o căruţă de bani. În plus, clienţii nu erau rataţii pe care îi agăţau în Times Square şi nici nişte ţărănoi ruşi. Erau oameni de afaceri bogaţi, rafinaţi, cultivaţi.

Era de presupus că trei dintre fete îşi făceau iluzii că ar fi putut primi o propunere în căsătorie undeva pe drum. Păreau entuziasmate ca nişte eleve de liceu care tocmai fuseseră invitate la bal.

Elise îi luă telefonul Nadiei. Era cea mai mică din grup şi cea mai pricăjită.

— Eddie, eşti cel mai tare, mulţumim, Eddie! spuse ea.

Eddie termină apelul simţindu-se, în mod ciudat, mândru de el însuşi. De parcă, într-adevăr, inventase cea mai veche meserie din lume.

Mai

MADELINE

Redd Dreyfus, agentul lui Madeline, sună să-i spună că-i mai cumpărase două săptămâni de amânare pentru textul de prezentare.

— Și, când spun „cumpărat”, chiar am în vedere „cumpărat”. M-am folosit de o favoare pe care Angie Turner mi-o datora de opt ani, o favoare pe care am păstrat-o ca pe un diamant şi am folosit-o pentru tine. Să nu mă faci să-mi pară rău, Madeline! Să scrii ceva grozav!

Asta ar fi trebuit s-o facă pe Madeline să se simtă mai bine – mai avea răgaz două săptămâni –, însă presiunea crescândă îi dădu o durere de cap.

Intenţionase să-şi petreacă prima zi de amânare *inventând idei de roman...* dar, când porni în căutarea pixului ei preferat, ajunse să petreacă o oră aranjându-şi sertarul. La drept vorbind, în sertarul respectiv chiar *trebuiau* făcute ordine şi curăţenie.

Madeline găsi jumătate de sandviş putrezit cu unt de arahide, o foarfecă stricată, o cutie goală de piper măcinat, patru brelocuri de la Scout Air, o insignă electorală din 2006 de la un candidat care nici nu mai locuia în Nantucket, trei sticluţe de ojă uscată (oare când se ojase Madeline ultima dată?), plus elastice de cauciuc, agrafe pentru hârtie, cupoane de reduceri expirate, ace de siguranţă, şuruburi, cuie, cârlige pentru fotografii, capace de sticlă, lipici, o suzetă şi, da, din fericire, şi pixul ei preferat, de culoare roz-deschis, simbolul conştientizării cancerului de sân.

Madeline petrecu următoarea oră pe ebay, căutând organizatoare de sertare. Avea ideea smintită că, dacă şi-ar fi pus în ordine lucrurile din sertar, şi mintea ei ar fi devenit mai limpede.

Organizatoarele de sertare fură comandate: 21,99 de dolari, transport inclus.

Apoi, brusc, se făcu ora trei după-amiază, şi fu timpul să se ducă la meciul de baseball al lui Brick.

∵

În tribune, se aşeză lângă Rachel McMann, mama lui Calgary. Era o femeie drăguţă, dar puţin arogantă şi prea entuziastă pentru gustul lui Madeline. Purta mereu la meciuri echipamentul ei sportiv cu însemnele Nantucket Whalers şi un pampon alb cu bleumarin, pe care îl scutura la orice ocazie.

Studiase la Universitatea Delaware, unde, aşa cum îi plăcea să povestească oamenilor, fusese responsabil de activităţi sociale la clubul de studente din care făcea parte, Kappa Alpha Theta.

Rachel lucra ca agent imobiliar pentru Bayberry Properties, rivala agenţiei lui Eddie, Island Fog Realty. Din acest motiv, Eddie şi Grace nu se împăcau bine cu Rachel. În plus, de Crăciun, se întâmplase ceva între Hope, fiica lui Grace şi a lui Eddie, şi Calgary, fiul lui Rachel. Dacă ar fi ştiut că Madeline alesese să stea alături de Rachel McMann, Grace ar fi dezaprobat-o.

Dar Madeline credea că părinţii prietenilor şi colegilor copilului ei făceau în mod necesar parte din comunitatea ei personală. Brick şi Calgary erau prieteni încă de la grădiniţă. Madeline şi Rachel fuseseră împreună la evenimente sportive încă de pe când copiii aveau cinci ani şi jucau T-ball. Iar azi, lui Madeline îi prindea bine o doză din optimismul lui Rachel.

Îşi adusese de fapt la meci caietul de scris, în caz că ar fi lovit-o inspiraţia între repriza a doua şi a treia sau în timpul vreunei excursii până la chioşcul de unde-şi cumpăra seminţe de floarea-soarelui.

Rachel observă caietul cu obişnuitul ei entuziasm debordant.

— Cum merge scrisul? întrebă ea.

Madeline nu se putu abţine şi fu sinceră, era în firea ei.

— E groaznic să lucrez de acasă. Azi am făcut ordine într-un sertar şi am stat o oră pe ebay.

— Îţi trebuie un birou separat, spuse Rachel.

— Să ştii că ai dreptate.

— Vorbesc serios. După cum spunea Virginia Woolf, fiecare scriitoare are nevoie de cinci sute de lire pe an şi o cameră numai a ei, spuse Rachel.

Madeline clipi. Era impresionată de faptul că Rachel McMann o citase pe Virginia Woolf. Chiar şi Grace ar fi fost impresionată.

Rachel se aplecă spre ea.

— Serios, Madeline! Am camera perfectă pentru tine.

Madeline ar fi trebuit s-o oprească în clipa aceea. Ar fi trebuit să spună că, da, un birou ar fi fost o idee bună, era un vis al ei, pentru că ea şi Trevor nu-şi puteau permite o asemenea extravaganţă. De câteva luni, ipoteca lor era greu de achitat – fără să mai vorbim de cheltuielile de întreţinere, asigurarea, mâncarea, telefoanele, benzina, reparaţiile la maşină, ieşirile de sâmbătă seara, economiile pentru facultate pentru Brick şi o factură mare şi restantă de la spital de când murise Bill T. „Viaţa e scumpă”, asta ar fi trebuit să spună Madeline. „Virginia Woolf trebuie să mai aştepte”.

Dar, în loc de asta, Madeline spuse:

— Serios?

— Da, serios. O garsonieră în clădirea victoriană albastră de la intersecţia dintre străzile Centre şi India. Ultima oară, unul din apartamentele astea s-a eliberat tocmai în 2004.

— Uau! spuse Madeline.

Spre marea ei uşurare, Rachel abandonă subiectul. Îşi îndreptă din nou atenţia asupra meciului şi începu iar să scuture din pampon, în timp ce Madeline strângea protector în poală caietul de scris.

∵

A doua zi, în timp ce Madeline încerca să găsească idei şi în acelaşi timp toca ceapă, cartofi şi morcovi pentru o friptură la cuptor – pentru că nu-şi putea permite să abandoneze iar cina –, o sună Rachel:

— Când vrei să vii să vezi apartamentul de pe strada Centre? întrebă ea.

Madeline se bâlbâi puţin înainte să zică ceva.

— Vrei să spui... azi?

— Azi, spuse Rachel. Azi sau mâine, cel târziu, o să dispară de pe piaţă. E exact ceea ce-ţi trebuie, Madeline, promit.

Madeline privi amestecul de foi de ceapă, coji de cartofi şi răzătură de morcovi de pe fundul de tocat. Friptura urma să intre în oală, dar apoi trebuia să cureţe totul şi să meargă la magazin să mai ia supă de vită. Cum reuşeau alte femei să facă *ceva* în viaţă?

„Trebuie să ies din casa asta”, se gândi ea.

— Vin acum, spuse.

Apartamentul era *într-adevăr* ideal ca amplasament şi simplitate. Madeline sperase ca preţul să fie exagerat, cu mult peste bugetul ei, astfel încât să-l poată refuza imediat. Dar era mult mai mic decât se aşteptase. Iar Rachel era dispusă să i-l închirieze pe şase luni... pentru că era prietena ei.

— Lasă-mă să-l sun pe Trevor! spuse Madeline.

— Desigur.

Madeline ascultă telefonul lui Trevor sunând. Dacă nu răspundea, ar fi avut o scuză să renunţe.

— Alo? răspunse Trevor.

Ea îi explică situaţia cu voce joasă: căuta un birou pentru scris, în oraş, preţul nu era rău, contract de închiriere pe şase luni. Oare să încerce? Ca un fel de cabinet unde să se ducă să scrie.

— Sigur că da, spuse el. E *exact* ce-ţi trebuie.

Chiar era ceea ce-i trebuia. Dar era o cheltuială, ultima parte din avansul ei.

— Îmi fac griji doar că... Vreau să spun că i-am promis lui Brick o maşină şi încă mai avem şase rate la spital pentru tatăl tău... spuse ea.

— Trebuie să cheltuieşti bani ca să faci bani, spuse Trevor. Îi putem cumpăra lui Brick o maşină când îţi vine următorul cec pentru drepturile de autor, şi cu spitalul avem un plan de plăţi aranjat. N-ar trebui să renunţi la ceva atât de important din cauza facturilor lăsate de tata. E o investiţie în noua ta carte.

Madeline respiră adânc. Singurul mod în care putea să descrie acest moment era ca şi cum s-ar fi hotărât să se arunce de pe o stâncă sau dintr-un avion.

— Îl iau, decise ea.

— Bravo! spuse Trevor.

*

Madeline închise telefonul.

— Îl iau, îi spuse lui Rachel.

— Eşti cea mai norocoasă femeie din lume că ai un soţ ca Trevor! exclamă Rachel. Andy nu m-ar lăsa să fac aşa ceva. Ar crede că nu dă bine.

Madeline miji ochii spre Rachel.

— Dar *ţie* ţi se pare că nu dă bine? întrebă ea. Că mi-am luat un apartament al meu?

— Nu! exclamă Rachel. Tu ai un *motiv.* Eşti *artistă. Scriitoare.*

„Artistă. Scriitoare”. Madeline era încântată de căldura acestor cuvinte.

Virginia Woolf. O cameră numai a ei.

Rachel îi înmână cheile şi o îmbrăţişă.

— Felicitări! spuse ea.

∵

A doua zi de dimineaţă, Madeline îşi împachetă caietul, pixurile, romanul pe care îl citea – *Fericirea în familie,* de Laurie Colwin, pentru a patruzecea oară – şi punga maro de hârtie în care avea prânzul. Avea să umple apartamentul cu mâncare, dar nu azi. Azi trebuia să scrie, să scrie, să scrie, să scrie, să scrie.

∵

Apartamentul făcea parte din locuinţa unui vechi căpitan de balenieră. Fusese construită în 1873, renovată în 1927 şi apoi din nou în 2002, când fusese împărţită în două apartamente. Rachel spusese că femeia care locuise în apartament înainte de Madeline plecase în Insulele Virgine pentru că nu putea suporta iernile din Nantucket.

Apartamentul avea loc de parcare – chiar şi numai pentru atât şi-şi merita chiria, se gândi Madeline. Peste drum era restaurantul ei preferat la micul dejun, Black-Eyed Susan’s. Încă nu se deschisese pentru sezon, dar în curând Madeline avea să poată da o fugă până acolo să ia o omletă cu legume şi o cafea cu lapte la pachet. Viaţă de oraş!

∵

Vârî cheia în broască şi păşi în... apartamentul ei!

Era atât de *emoţionată* – deşi, de fapt, locul nu avea nimic special. Pereţii erau albi. Fosta chiriaşă lăsase, din fericire, câteva piese elementare de mobilier: o canapea şi două fotolii acoperite cu huse bej de bumbac, un covor pufos cu pătrăţele în diverse nuanţe de albastru, o masă rotundă din lemn deschis la culoare cu patru scaune şi – singurul lucru interesant – o cutie de lemn cu cincisprezece compartimente, acoperite cu un geam subţire. În fiecare era câte un ou de pasăre aşezat pe paie – de fluierar, de pescăruş cu cap sur, de pescăruş negricios, de raţă de gheţuri şi de scoicar, cel mai puţin tern.

Rachel îşi ceruse scuze pentru cutia cu ouă şi se oferise să scape de ea, dar Madeline voise s-o păstreze.

Apartamentul avea o bucătărie micuţă, cu bufet de furnir, o baie minusculă cu o cabină de duş din fibră de sticlă şi un dormitor unde nu erau decât un cadru de pat şi o saltea goală, fără aşternuturi.

Nu avea nimic remarcabil în afară de faptul că acum era al ei.

Iată deci ceva ce nu avusese niciodată în viaţa ei: un loc numai al ei. Madeline ar fi vrut să dea o fugă până la florăria de pe strada Chestnut şi să cumpere un buchet proaspăt, ar fi vrut să aleagă mai multe ceaiuri de plante, perne colorate şi o pătură moale flauşată, ar fi vrut lumânări lungi de ceară pe care să le aprindă când apunea soarele şi boxe fără fir ca să asculte Mozart şi Brahms.

Dar acum nu avea timp să viseze la toate astea. Trebuia să scrie! Îşi închise telefonul mobil. Nimic nu o împiedica mai tare să fie productivă decât telefonul mobil. La fel şi laptopul. După cum învăţase cu vârf şi îndesat, laptopul putea să distrugă o zi întreagă.

Îşi scoase din ghiozdan caietele, pixurile şi cartea de Laurie Colwin şi îşi amenaja un „birou" la masa rotundă.

Lumânările ar fi fost bine-venite.

Şi Mozart.

Dar pentru moment, trebuia să se descurce şi fără.

∵

Madeline voise să devină scriitoare încă de pe când crescuse îndeajuns ca să ţină creionul în mână. Dorinţa aceasta îi fusese încriptată în codul genetic, dar fusese şi rezultatul felului în care fusese crescută – sau nu fusese. Îşi petrecuse copilăria printre cameristele de la Hotel del Coronado din apropiere de San Diego, unde mama ei muncea pe post de chelneriţă la evenimente. În lungile nopţi când mama lipsea – toate potenţial înfricoşătoare, căci Hotel del Coronado era *cunoscut* pentru fantoma lui Kate

Morgan[3] –, Madeline își ținea mintea ocupată scriind povestiri despre o fată pe nume Gretchen Green. Gretchen Green era cea mai mare dintre șapte surori, avea doi părinți celebri, locuia într-o vilă la malul mării în La Jolla și era urmată peste tot de teckelul ei, Walter Mondale.

Madeline pierduse cu timpul toate povestirile cu Gretchen Green, dar, dacă ar fi dat peste ele acum, știa că ar fi descoperit acolo o compensație evidentă pentru fiecare element care lipsise din copilăria ei: surori, părinți, un cămin, un animal de companie, sentimentul că ea, Madeline, era specială.

Pasiunea pentru scris rezistase până în timpul facultății. Madeline terminase Universitatea de Stat din San Diego, unde avusese profesoară pe o scriitoare admirabilă, care o inspirase atât de mult, încât Madeline era îngrozită la gândul că ar fi putut-o dezamăgi, așa că nu-i predase decât povestiri neterminate. „Nu e chiar gata" fusese scuza ei standard. De vreme ce niciuna din scrierile ei nu era finalizată, imperfecțiunile nu puteau fi criticate.

Profesoara o încurajase oricum.

— Te pricepi să-ți alegi cuvintele, îi spusese ea. Textele tale au multă energie la suprafață. Aș vrea să te văd că le dezvolți și în adâncime. Ar trebui să încerci să termini cel puțin una dintre povestiri. Mi se pare că ți-e greu să rezolvi un conflict.

∵

În ultimul an de studii, Madeline își trimisese dosarul la patru programe de masterat în artă, dar fusese acceptată numai la unul, cel mai puțin de dorit în ochii ei, Universitatea Bellini din Florida – supranumită și Universitatea Bikini.

Căzuse atunci în depresie. Își dorise *din tot sufletul* să continue la Universitatea din Iowa și, când aflase că fusese respinsă, izbucnise în lacrimi. Dacă nu la Iowa, atunci la Columbia, dar nici aceasta nu fusese să fie (scrisoarea explica răspunsul prin numărul mare de candidați din acel an), și nu intrase nici la Universitatea din Michigan.

Se părea că ori continua la Bellini, ori nu mai continua deloc.

La vremea aceea, Madeline avea o relație cu un fost jucător de fotbal de la Universitatea din California de Sud, pe nume Geoffrey, care lucra ca paznic la Coaster Saloon, pe Mission Beach. Știa că Geoffrey nutrea pentru ea sentimente puternice, dar era un ratat. Mission Beach era ponosită, iar Geoffrey vindea droguri ca să facă un ban în plus. Când Madeline îi spusese că voia să facă studii postuniversitare, el se panicase și-i spusese că voia să

---

[3] Tânără americană (1865-1892) găsită moartă în Hotel del Coronado (condițiile morții ei nu au fost niciodată elucidate pe deplin) și a cărei fantomă se spune că bântuie până azi hotelul (n.red.).

meargă cu ea. Madeline privise planul cu scepticism, şi atunci el îşi tatuase numele ei pe interiorul antebraţului. Inscripţia era MAD, pentru că el aşa îi spunea.

Geoffrey era încântat de ideea de a se muta în Florida şi de a întreprinde ceva acolo – adică de a obţine o slujbă într-un bar şi a găsi oameni cărora să le vândă droguri.

Nu, decisese Madeline. N-avea să se ducă în Florida. N-avea să se mulţumească, până la urmă, cu Universitatea Bikini şi nici cu Geoffrey. Într-o seară, târziu, după tura lui, se despărţise de el.

Urmase cea mai urâtă experienţă din viaţa ei. Într-o noapte, la scurt timp după despărţire, după ce combinase în exces tequila cu cocaina, Geoffrey apăruse la căminul lui Madeline, la trei dimineaţa, când atât ea, cât şi colega ei de cameră dormeau, şi o răpise. O luase într-o dubă furată din parcarea de la Coaster Saloon şi îi legase mâinile şi picioarele cu coliere de plastic. Îi pusese o eşarfă drept căluş şi o dusese la un motel în Encanto, unde o ţinuse captivă timp de cincizeci şi două de ore, până când rămăsese fără cocaină şi îşi pierduse cunoştinţa. Madeline reuşise să facă destul zgomot lovind cu coatele în peretele subţire al hotelului, încât o cameristă hispanică o auzise, deschisese uşa şi chemase poliţia.

După ce ea depusese mărturie împotriva lui Geoffrey, iar el fusese trimis la închisoare, ea nu-şi dorise nimic mai mult decât să plece undeva cât mai departe de sudul Californiei. Cu ajutorul fostei sale profesoare de la universitate, găsise cazare pe durata verii într-un „refugiu pentru scriitori" de pe insula Nantucket.

„Refugiul pentru scriitori" se dovedise a fi de fapt un grup de fete petrecăreţe din societatea Chi Omega de la Universitatea Carolina de Nord, care erau absolvente de engleză şi cărora le plăcea să ţină concursuri de poezie. Dar camera era ieftină, iar Madeline găsise o slujbă ca debarasatoare de mese la 21 Federal, astfel încât avea zilele libere pentru scris.

Până la finalul verii, terminase prima ei lucrare – un roman numit *Coasta plăcerilor,* despre o tânără femeie răpită de fostul ei prieten, un ratat traficant de droguri.

Cu ajutorul fostei sale profesoare, trimisese *Coasta plăcerilor* la trei agenţi din New York şi, în decurs de o săptămână, toţi trei o sunaseră spunându-i că voiau s-o reprezinte. Madeline plecase din Nantucket la New York, cu avionul, pentru a se întâlni cu agenţii şi aşa îl cunoscuse pe Trevor.

Fusese pilotul ei.

Lui Trevor îi plăcea să descrie felul în care arăta Madeline când o văzuse pentru prima dată: era o blondă frumoasă din sudul Californiei în ziua în care cel mai mare vis al ei era pe cale să se împlinească.

Anul acela rămăsese în amintirea lui Madeline drept o perioadă fabuloasă, o explozie de lumină şi căldură. Cartea ei găsise un agent – pe Redd Dreyfus – şi, la scurtă vreme după aceea, primise un avans de 30.000 de dolari de la un redactor popular pe nume Angie Turner, de la editura Final Word. *În plus,* Madeline îl cunoscuse pe Trevor Llewellyn, şi ei doi se îndrăgostiseră unul de altul. După nouă luni de relaţie erau logodiţi. Până atunci, înainte de a fi publicată, cartea lui Madeline primise două recenzii pozitive, de la capricioasa publicaţie *Kirkus* şi de la *Publishers Weekly,* care anunţau apariţia unui senzaţional talent scriitoricesc.

„Senzaţional talent scriitoricesc". Cuvintele acestea i se tot învârteau prin minte în timp ce se holba acum la caietul ei gol.

Coasta plăcerilor nu fusese un *mare* succes comercial – vânduse în jur de 15.000 de exemplare cartonate –, dar mersese suficient de bine pentru ca Angie să-i ofere un contract pentru un nou roman.

Următoarea ei carte, *Hotel Springford,* fusese despre o fată care crescuse cu mama ei chelneriţă într-un hotel bântuit, mare şi vechi, cu multe etaje. Nu se vânduse la fel de bine precum *Coasta plăcerilor,* dar Madeline îl scrisese când Brick era mic şi fusese prea ocupată cu schimbatul scutecelor şi preparatul piureului de dovlecei ca să-şi facă griji pentru cifra de vânzări.

După *Hotel Springford,* fusese surprinsă să simtă cum nevoia de a scrie slăbise, pentru prima oară în viaţa ei, depăşită fiind de bucuriile şi oboseala maternităţii. Se hotărâse să ia o pauză de la scris şi să savureze doar profesiunea de mamă. Îi plăcea la nebunie viaţa cu Brick, care o făcea să treacă mai uşor peste suferinţele vieţii ei – cele trei sarcini pierdute, ca şi boala şi moartea lui Big T.

∵

Când Brick începuse gimnaziul, iar speranţele lui Madeline de a mai face un copil păreau deja strivite, literatura revenise pe agenda ei. Rezultatul fusese *Islandia,* care îi asigurase un venit de şase cifre şi două contracte pentru cărţi şi o adusese, în cele din urmă, în impasul de faţă.

Anul trecut banii păruseră *o sumă imensă,* însă, după comisionul plătit lui Redd şi după achitarea impozitelor, ceea ce rămăsese îi ajunsese doar să-şi achite cardurile de credit, să investească 50.000 de dolari cu Eddie, care părea să facă bani şi în somn... şi, acum, să închirieze apartamentul.

Madeline privi ţintă pagina goală. Oare lumânările parfumate ar fi ajutat-o? În apartament era linişte, dar se auzeau vocile trecătorilor şi traficul din stradă. Mozart sau Brahms ar fi acoperit zgomotul. Era foarte greu să scrie un roman într-un interval de timp prestabilit, mai ales când era atât de preocupată.

Privi afară pe fereastră, spre strada Centre. Înainte, când insularii practicau vânătoarea de balene, fusese cunoscută drept Petticoat Row[4], pentru că toţi bărbaţii plecau pe mare, în expediţii de vânătoare, iar femeile rămâneau în urmă să se ocupe de afaceri.

Petticoat Row n-ar fi fost un titlu rău, dar Angie era alergică la romane istorice. Nu se vindeau decât dacă te numeai Philippa Gregory.

Peisajul stradal n-o inspira atât de mult pe cât sperase.

I se făcuse un favor care valora cât un diamant. Redd Dreyfus era un agent literar de modă veche din New York. Era plinuţ, bea scotch, fuma trabucuri şi-i scotea pe redactori să ia prânzul la Grill Room, la hotelul Four Seasons, unde comanda muşchi de vită în sânge. Dintr-un motiv sau altul, Angie îi era datoare. Angie Turner era slabă ca un ogar, purta fuste drepte şi pantofi cu barete. Bea Chardonnay şi făcea mofturi la salate. Madeline se întrebă ce era cu acest favor, îşi imagină că putea fi vorba de un alt autor, foarte respectat, dar cu un comportament indisciplinat. Îşi imagină la mijloc sex, droguri sau bani, deşi era mai probabil ca toată treaba să aibă de-a face cu drepturile de distribuţie în străinătate sau cu vreo gafa publicitară.

I-ar fi plăcut să-şi analizeze sentimentele împreună cu Trevor, dar, la ora asta, Trevor trebuia să fie sus, în aer. Oamenii credeau că e greu să fii pilot, dar, odată ce ştii să zbori, operaţiunea seamănă de fapt foarte mult cu condusul unui autobuz, doar cu mult mai mult *sex-appeal.* Datorită ochelarilor de soare, după cum îi plăcea lui Madeline să spună.

Luă cutia cu ouă de pasăre. Erau toate delicate şi perfecte, fiecare aşezat în compartimentul său, în culcuşul său sigur de paie. Pistruiate, netede, pătate, în culori care variau abia simţit: alb, crem, ivoriu, porţelan, albăstrui, verzui. Oare femeia care se mutase în Insulele Virgine era ornitolog? O dată, Madeline dăduse unei reviste un interviu în care spunea că fiecare viaţă conţine un roman. Oare ar fi putut să scrie un roman despre o femeie ornitolog care se mută din Nantucket în Insulele Virgine?

Nu ştia nimic despre Insulele Virgine.

O bătaie în uşă o sperie atât de tare, încât aproape scăpă din mâini cutia cu ouă.

Cine...?

Madeline fu îngrozită, în ciuda faptului că era ziua în amiaza mare, în mijlocul oraşului. Suferea încă de o reminiscenţă de stres posttraumatic, chiar şi acum, la mai bine de douăzeci de ani de la răpire. Zgomotele bruşte o înspăimântau, şi n-ar fi putut *niciodată* să scrie romane sado-maso precum

[4] În traducere, „Strada Jupelor" (n.red.).

Cincizeci de umbre ale lui Grey. Funiile, legatul la ochi şi căluşurile îi tăiau răsuflarea până la leşin.

Cine era la uşă?

Madeline aşteptă, ţinându-şi respiraţia, sperând ca oricine ar fi fost să plece.

Încă o bătaie la uşă. Constantă, insistentă. Maşina ei era parcată pe stradă, oricine i-ar fi recunoscut-o.

Madeline merse pe vârfuri până la uşă, pentru că nu voia ca paşii să-i fie auziţi.

Se auzi o voce masculină, familiară:

— Madeline, ştiu că eşti acolo. Deschide, eu sunt.

„Eu?" se gândi Madeline. Vocea îi suna *foarte* cunoscută şi totuşi, în starea aceea de panică, n-o putea identifica.

Descuie uşa şi o întredeschise.

Eddie.

Madeline respiră adânc.

— Dumnezeule, m-ai speriat! spuse ea.

El purta o cămaşă albă de bumbac, pantaloni kaki de tercot, panamaua lui şi mocasinii bej Versace de care era îndrăgostit. Era ţinuta lui de vară, şi Madeline se gândi că o luase puţin înaintea sezonului. Era „cald" azi, 16 grade, dar vara era departe, iar Eddie se îmbrăcase ca un proxenet din Havana anului 1955. Cu toate astea, îi stătea bine. Eddie Rapidul. Putea să înregistreze o casă la zece dimineaţa, să aranjeze două vizionări şi până după-amiaza s-o şi vândă cu zece procente mai scump decât preţul cerut. Oamenii erau *încântaţi* de panamaua lui, care provenea nu din Panama, după cum credeau ei, ci de undeva din Peru sau Ecuador.

În fiecare, an, de Halloween, cineva de pe Nantucket se îmbrăca în Eddie Rapidul.

— Pot să intru, te rog? spuse el.

Madeline îl pofti înăuntru. Mândria de a avea un apartament al ei îi fu zdrobită de îndată ce Eddie evalua interiorul cu o privire critică.

— De unde ai ştiut că sunt aici? îl întrebă ea. Nu i-am spus încă nici măcar lui Grace.

— De unde ştiu totul? spuse Eddie. Am auzit pe stradă. Deci, cât plăteşti?

— Păi... Două mii.

Madeline vru să mintă, dar ştia că el ar fi aflat adevărul până la urmă. Probabil ştia deja, întreba doar ca pretext.

— Ha!

Un râs scurt, derizoriu.

Madeline aşteptă continuarea.

— Eu puteam să ţi-l scot la o mie cinci sute, poate chiar o mie două sute.

„Joacă la cacealma”, se gândi Madeline.

— Serios? spuse ea.

— Dar ai apelat la Rachel.

— Da, aşa e, spuse Madeline. A fost cam insistentă când am adus vorba de asta. Şi n-am vrut să te deranjez cu ideile mele.

— Nu m-ai fi *deranjat.* E o perioadă liniştită pentru mine. Aş fi putut obţine apartamentul pentru tine şi aş fi scos o chirie mai avantajoasă. Sincer să fiu, sunt surprins că ai apelat la Rachel. După ce i-a făcut Calgary lui Hope...

Madeline se gândi că, de fapt, Calgary *nu-i făcuse nimic* lui Hope *în afară de faptul că se despărţise de ea cu o săptămână înainte de balul de Crăciun.* Şi se zvonea că i-ar fi dăruit altei fete, Kylie Eckers, colierul cu pandantiv din sticlă marină – care oricum probabil costase treizeci de dolari. Dar oare adolescenţii nu făceau asta de când lumea? De ce să fie pedepsită *Rachel*?

— Ce cauţi aici, Eddie? întrebă Madeline.

— Imediat ce am auzit că ai un birou al tău, a trebuit să vin să-l văd cu ochii mei.

Ei nu-i plăcu modul în care el pronunţase „birou”. Făcea decizia ei să sune capricioasă şi absurdă, de parcă îşi cumpărase un unicorn.

— Lucrez, spuse Madeline, făcând semn spre caietul ei gol.

— Da?

— Încerc.

— Încă n-am citit ultima ta carte, spuse Eddie. Dar toată lumea a apreciat-o.

Madeline ştia că Eddie nu citise nimic din ce scria ea şi că nici n-avea s-o facă vreodată. Ultima carte pe care catadicsise s-o deschidă fusese *Dune,* când era în clasa a zecea.

Eddie îşi oferi singur un tur al apartamentului. Interesul lui faţă de activitatea ei scriitoricească se evaporase ca un miros urât. În bucătărie deschise dulapurile, apoi uşa scârţâitoare de la maşina veche de spălat vase, în baie dădu drumul apei în chiuvetă, iar în dormitor emise un „hmmm” nemulţumit.

Madeline îşi dădu ochii peste cap. Serios, de ce îi păsa lui Eddie Pancik de o garsonieră amărâtă de două mii de dolari pe lună? Singura proprietate pe care o închiria el era faimoasa vilă de pe Low Beach Road, cu 50.000 de dolari pe săptămână, de unde el primea săptămânal un comision uriaş.

Eddie ieşi din dormitor şi îşi potrivi panamaua pe o parte, astfel încât Madeline îi zări capul ras. Îl cunoştea de atâta timp, încât îl ţinea minte pe când avea bucle.

— Ce crede Trevor despre locuinţa asta? întrebă el.

— M-a încurajat.

— Bineînţeles. Meriţi să ai timpul şi spaţiul tău, Maddie. N-ai niciun motiv să te simţi vinovată.

— Nu mă simt vinovată.

— Doar că plăteşti prea mult.

— Apropo de bani... spuse Madeline. Nu-i veni să creadă că aducea vorba despre asta, dar erau atât de puţine momentele în care ea şi Eddie rămâneau singuri împreună, încât se simţea obligată măcar *să întrebe.* Ar fi posibil ca eu şi Trevor să ne recuperăm investiţia mai devreme? Nu vreau să te mint, Eddie, din cauza apartamentului acestuia sunt cam la limită. Iar Brick vrea o maşină. Nu m-ar deranja deloc să nu scoatem niciun profit dacă ai putea să ne înapoiezi cele cincizeci de mii.

— Nu înţeleg, spuse Eddie. De ce ai investit în afacerea mea dacă nu te interesează să faci *profit*?

De ce investise? Madeline presupunea că din lăcomie şi din mândrie. Eddie venise la ea şi la Trevor cu oferta de a le dubla suma plasată, iar Madeline fusese încântată de idee. Ea şi Trevor se descurcau greu cu banii de multă vreme, în timp ce Grace şi Eddie cumpăraseră o casă uriaşă, pe un teren de peste un hectar, un Range-Rover nou-nouţ şi un Porsche Cayenne, şi le lăsau pe gemene să facă cumpărături online la Saks şi Neiman Marcus. Aşa că Madeline se hotărâse să investească în afacerile lui Eddie pentru că în sfârşit *îşi permitea.*

Dar nu voia să recunoască toate astea faţă de Eddie. Era depăşită de situaţie.

— Există vreo posibilitate să-i recuperăm luna viitoare, de pildă? întrebă ea.

— Luna viitoare? Eddie ridică din sprâncene şi afişă un zâmbet diabolic, una din expresiile lui faciale pe care Madeline le considera atrăgătoare. Îţi dai seama cu ce mă ocup, nu? Construiesc case pe care le vând apoi cu preţ mai mare. Le construiesc şi o să le vând, şi toţi o să ne primim partea de profit când am să le vând. Acum încerc doar să le termin.

— Şi te apropii de termen? întrebă Madeline.

Urmă o tăcere lungă, atât de lungă, încât Madeline crezu că probabil Eddie n-o auzise şi se pregăti să-l întrebe din nou.

— Nu, Maddie, nu prea. Nu sunt deloc aproape de sfârşit, spuse el.

— Dar încă ne aşteptăm să primim ceva în iunie, nu? întrebă ea. Iunie sau cel târziu august. Asta ne-ai spus în ianuarie, Eddie.

— Da, Maddie, ştiu că asta v-am spus, dar lucrurile s-au schimbat din ianuarie. Trebuie să iei în calcul fluctuaţiile pieţei.

Madeline încercă să nu se panicheze. Eddie era un om de afaceri atât de chibzuit, încât nu stătuse nicio clipă la îndoială dacă să investească în afacerile lui. Trevor o avertizase că înţelegerile financiare – împrumuturile, investiţiile, orice – erau exact lucrurile care stricau prieteniile. Dar Madeline insistase.

— Fluctuaţii ale pieţei, spuse ea.

Nu ştia *ce* însemna asta mai exact, dar înţelese că banii ei erau blocaţi momentan.

— Da, spuse Eddie.

El o privea acum cu o expresie sensibilă, care ei îi plăcea la fel de mult. Eddie avea ceva drăgălaş, deşi lăsa asta să se vadă rareori – de obicei când avea de a face cu fiicele lui.

— E timpul să plec, spuse el. Te las să-ţi faci magia. Ne vedem mâine seară la cină. Grace pregăteşte taco cu creveţi.

Madeline respiră adânc. O mică binecuvântare, cina la familia Pancik. Trevor şi Brick nu vor trebui să mănânce iar pizza. Grace era o bucătăreasă fenomenală.

— Nu-i spune despre apartament! zise ea. Vreau să-i fac o surpriză.

— Bine, spuse Eddie.

Brusc, păru foarte nerăbdător să plece cât mai repede.

Madeline îl conduse la uşă.

— Ne mai vedem, Eddie, îţi mulţumesc că ai trecut pe la mine.

După ce Eddie plecă, ea se trânti pe canapea. „Fluctuaţii ale pieţei"? Dar *oricum* îşi vor recupera banii, nu-i aşa? Exista pe undeva o hârtie semnată. Dar Madeline era îngrijorată. Dacă voia bani, trebuia să se apuce de muncă, să scrie cartea asta, să iasă ceva special. Chiar şi numai gândul era copleşitor.

Avea nevoie de un pui de somn.

NANTUCKET

Sultan Nash, care fusese angajat să revopsească streşinile de la Black-Eyed Susan's, o urmări pe Madeline King cum îşi parca maşina într-unul dintre cele trei locuri de parcare ale casei victoriene de peste drum.

O cunoştea pentru că el crescuse pe insulă împreună cu soţul ei, Trevor, şi jucaseră fotbal împreună la Clubul pentru Fete şi Băieţi. Observă Mini Cooper-ul turcoaz în parcare pentru că săptămâna trecută încercase să-şi parcheze camioneta în acelaşi loc şi scăpase ca prin minune fără să-i fie

ridicată. Sultan Nash se înfuriase la culme. Ştia că era proprietate privată, dar era şi foarte convins că oricine se născuse şi crescuse pe insulă ar fi trebuit să aibă dreptul de a parca unde şi când voia. Timp de zece ani la rând se prezentase la şedinţele consiliului orăşenesc susţinându-şi această părere.

Îi făcu semn cu mâna lui Madeline şi spuse:

— În locul tău, n-aş parca acolo.

Ea zâmbi.

— Închiriez un apartament din clădirea asta.

„Închiriez un apartament?" se gândi Sultan. Se petrecuse inimaginabilul? Trevor şi Madeline *se despărţiseră*? Sultan îi văzuse pe amândoi la o nuntă toamna trecută şi observase cât de îndrăgostiţi păreau, ca şi cum ei înşişi ar fi fost noii însurăţei. La finalul serii, Trevor dansase step pentru Madeline – se pricepea, de fapt, foarte bine –, şi, când terminase, ea îl sărutase atât de pasional, încât Sultan roşise. Şi-ar fi dat o mână să aibă parte de aşa o căsătorie.

La aproape jumătate de oră după ce o văzuse pe Madeline intrând în clădirea victoriană, îl observă pe Eddie Pancik cum bate la uşă. Madeleine deschise uşa, iar Eddie dispăru înăuntru.

Sultan îi pomeni asta în treacăt lui Darlene Lanta, o chelneriţă de la Downyflake, unde el lua prânzul în fiecare zi în încercarea încă nereuşită de a o cuceri.

— Deci, ca să înţeleg mai bine, spuse Darlene, Madeline King a închiriat *un apartament în oraş*, iar Eddie Pancik i-a făcut *o vizită*?

Sultan încuviinţă din cap şi muşcă din sandvişul cu şuncă şi salată.

∵

Rachel McMann îi spuse soţului său Andy (domnul doctor Andy, cum era cunoscut de către pacienţii săi de la cabinetul dentar) că îi închiriase lui Madeline „o cameră numai pentru ea". Ceea ce doctorul Andy – care de obicei asculta numai pe jumătate, din cauza faptului că oamenii cu care purta cel mai des conversaţii aveau gura larg deschisă şi cel puţin un instrument de metal înăuntru şi deci erau, oricum, ininteligibili – luă drept „o locuinţă numai pentru ea". N-o citise niciodată pe Virginia Woolf.

— Am avut un noroc chior cu chiria asta, la locul şi timpul potrivit, cum îţi spuneam, dragă, zise Rachel. Nu-mi vine să cred că Madeline nu l-a ales pe Eddie Pancik.

Doctorul Andy se întrebă dacă nu cumva Madeline şi Trevor se despărţiseră. Nu se obosi să facă presupuneri. Dar în dimineaţa următoare îi pomeni întâmplător lui Janice, asistenta lui, ceea ce îi povestise Rachel. Janice era măritată cu Alicia, jurist imobiliar, aşa că adesea împrumuta o

perspectivă diferită asupra dramelor despre care îi povestea doctorul Andy, care le auzea pe toate de la Rachel.

— Madeline King s-a mutat de-acasă? Nu pare să aibă niciun sens. Ești sigur că asta ți-a spus Rachel? întrebă Janice.

Doctorul Andy era sigur – sau aproape sigur.

— Bănuiesc că Rachel se aștepta să-l aleagă pe Eddie Pancik.

Janice, asistentă fiind, asculta și ea tot cu jumătate de ureche.

Înțelese de fapt că „Rachel se aștepta ca Madeline să se cupleze cu Eddie Pancik".

— Serios? spuse Janice. Nu pare prea probabil, nu-i așa? Eddie Pancik? Soția lui nu-i e cea mai bună prietenă?

— Bănuiesc că orice e posibil, Janice, spuse el. Dar n-ar trebui să batem toba despre Eddie Pancik. E proprietarul nostru. Am putea ajunge cu ușurință pe drumuri.

— Mereu am fost de părere că Madeline King ar trebui să scrie un roman despre cabinetul unui dentist, spuse Janice.

Doctorul Andy fu de acord că așa era, apoi se duse să-și dezinfecteze mâinile, pregătindu-se pentru extracția de nerv de la ora nouă și lăsând-o pe Janice s-o întrebe pe următoarea pacientă, Phoenix Hernandez, pe care Janice o socotea una dintre multele ei confidente, dacă ea era de părere că Madeline King ar trebui să aibă o relație cu Eddie Pancik, acum că avea propriul ei apartament în oraș.

GRACE

Florile perene ale lui Grace începeau să încolțească, bulbii ei de primăvară – narcise, zambile, lalele – îmbobociseră, iar cireșii japonezi aveau deja mii de muguri înverziți. Încă două săptămâni, și arborii aceștia urmau să fie plini de flori roz, luxuriante, la fel ca inima lui Grace.

Benton trecea pe la ea în fiecare zi la zece.

Cadoul pe care i-l adusese din Maroc era un ibric din argint, lucrat manual, pentru prepararea ceaiului de mentă, și două pahare de cristal gravate. Când i le arătase prima oară, entuziasmul ei se stinsese instantaneu.

Un ibric nu era nici sexy și nici romantic. Ar fi putut la fel de bine să-i aducă o oală de lut.

Dar parcurgerea întregului ritual – recoltarea celor mai robuste frunze de mentă din grădina ei de ierburi aromatice, fierberea apei și adăugarea unei cantități potrivite de zahăr în ibricul curbat de argint și apoi turnarea

acestui elixir în paharele gravate de cristal şi savurarea lui – se dovedi o experienţă senzuală în comun.

— Îţi place? întrebă Benton.

— N-am mai gustat vreodată ceva aşa de pur, recunoscu Grace. Are gustul culorii verzi.

Pe chipul lui se amestecară uşurarea şi – crezu Grace – tandreţea.

∵

În fiecare zi făceau ceai de mentă şi îl beau în timp ce discutau planurile pentru grădină. Se hotărâră să planteze un strat lung şi îngust de crini în faţa verandei.

— N-am prea multă experienţă cu crinii, spuse Benton.

— Ei bine, atunci în privinţa asta am să te învăţ *eu* pe tine, spuse Grace.

Sabine, bunica lui Grace, o femeie pe care Grace o venerase pentru gusturile ei rafinate, crescuse crini în grădina ei, şi, în copilărie, Grace fusese intrigată nu atât de florile însele, cât de numele poetice ale varietăţilor: Jock Randall, Ice Carnival, Ginger Creek, Maude's Valentine.

Ea şi Benton stăteau unul lângă altul la masa din bucătărie şi răsfoiau catalogul.

— Cred că avem nevoie de nişte varietăţi masculine, spuse Benton.

— Ce părere ai de Rocket Booster? Sau Piano Man? Sau Freedom's Highway?

— Wolf Eyes, spuse Grace.

— Apple Jack, spuse Benton.

Degetele lui le atinseră pe ale ei când întoarse pagina, şi lui Grace urechile începură să-i ardă.

— Prefer nume mai dulci, spuse Grace. Ar trebui să luăm nişte Baby Darling.

— Te rog! spuse Benton. Te rog nu mă obliga să sădesc o floare numită Baby Darling!

Grace râse.

— Dar Butter Cream? spuse ea.

— Accept Butter Cream dacă mă laşi să iau Broadway Starfish, spuse el.

— Uită-te la asta! Bullfrog Kisses.

Grace arătă spre fotografia din catalog.

— Nu e o floare prea atrăgătoare, spuse Benton. Dar, dacă stai să te gândeşti, cine ar vrea să fie sărutat de o broască-taur?

Grace dădu pagina. Alese cea mai frumoasă floare de pe pagină şi îi rosti numele înainte să se poată opri.

— Blue Desire.

— Blue Desire. Îmi place, spuse el.

Ridică mâna, şi privirile li se întâlniră. Grace ştia că urechile i se făcuseră roşii ca focul.

„O să mă sărute”, se gândi ea. El se aplecă în faţă. Buzele lor fură cât pe ce să se atingă. Grace inspiră adânc, şi sunetul acesta uşor îl făcu pe Benton să tresară şi să se retragă.

— Uau, îmi pare rău, Grace! spuse el. Cred că numele astea de flori m-au stârnit puţin.

— Să nu-ţi pară rău! spuse ea repede.

Era profund dezamăgită că el se oprise. Ar fi vrut să se întoarcă la momentul dinainte, la clipele atât de plăcute de intimitate în care alegeau florile, dar magia de atunci dispăruse.

Închise catalogul şi se hotărî să-i pună întrebarea pentru care tot aştepta un moment potrivit de două săptămâni.

— McGuvvy a mers cu tine în Maroc?

— Nu, spuse Benton. A obţinut o slujbă ca instructor de navigaţie în San Diego. Ne-am despărţit.

În timp ce Grace procesa vestea, el bătu nervos cu degetele de masă.

— Deci eşti un bărbat liber, spuse ea.

— *Eu* sunt liber, da, spuse Benton.

— Benton...

— Eşti măritată, Grace. Cu Eddie, care îmi plăteşte facturile, spuse el.

— Eu...

— Nu spune nimic! zise Benton, respiră adânc şi îşi fixă privirea în cana cu ceai. Ai o casă, ai copii, ai o viaţă întreagă cu Eddie. Luă o gură de ceai. Eu sunt grădinarul tău.

— Eşti mult mai mult decât grădinarul meu, spuse Grace. Iarna asta, când am primit vederile de la tine...

— Nu mai spune nimic!

— ... mi-am dat seama cât de mult însemni pentru mine, continuă Grace. Cât înseamnă... prietenia mea cu tine. Grădina asta, curtea, ceea ce încercăm să creăm aici înseamnă ceva pentru mine.

— Te rog să te opreşti! spuse Benton.

— Ce pot să opresc? Să opresc ceea ce simt? Ceea ce simţi tu?

— Tu *nu ştii* ce simt eu, spuse Benton.

Asta o făcu să tacă pe Grace.

„O, Doamne, el nu simte la fel”, se gândi. Iubire neîmpărtăşită. Cele mai singuratice cuvinte din lume.

— Ce simţi? întrebă Grace.

— Mă simt confuz, spuse el.

Apoi se aşternu liniştea.

— Nu sunt *genul,* spuse el. N-am fost niciodată. Iar tu nu ești o femeie măritată oarecare pe care am întâlnit-o într-un bar. Ești clienta mea.

— Ştiu, spuse Grace.

— Nu *sunt* genul, spuse el şi-şi depărtă scaunul de masă. Trebuie să-mi concentrez atenţia asupra a altceva.

— Departe de mine, spuse Grace.

— Da, departe de tine.

— Dar mă placi, nu-i aşa? spuse Grace.

— O, Grace! spuse el. „Te plac” e puţin spus.

∵

În dimineaţa următoare, Benton apăru cu douăzeci de minute mai târziu ca de obicei, şi, în acele douăzeci de minute, Grace crezu că s-ar putea ca el să nu mai vină deloc. „O să renunţe la contract”, se gândi ea. „O să mă *concedieze”.*

Era puţin spus că o plăcea, dar, din cauza asta, n-aveau să mai poată lucra împreună.

Când camioneta lui Benton intră în cele din urmă pe alee, Grace simţi o uşurare ameţitoare. Se grăbi să iasă în curtea din spate şi, ca să nu pară că nu făcuse decât să stea şi să-l aştepte, începu să smulgă buruieni inexistente din brazda de lalele.

— Bună, Grace! spuse Benton în timp ce dădea colţul casei şi-i întinse o cutie maro de la Petticoat Row Bakery. Ţi-am adus ceva.

Vorbise pe un ton vesel. Totul reintrase în normal. Grace se simţi uşurată, dar în acelaşi timp zdrobită.

— Să culeg nişte mentă? întrebă ea.

— Sigur! spuse el.

În bucătărie, Benton prepară ceaiul, în timp ce Grace se spălă pe mâini şi încercă să-şi calmeze nervii. Apoi îşi ocupară locurile obişnuite la masa din bucătărie.

Benton deschise cutia maro de prăjituri în care se aflau patru pricomigdale verde-pal cu cremă roz la mijloc.

— Au început să-mi placă pricomigdalele la o brutărie franţuzească din Marrakech, spuse el. Dar cred că şi astea sunt la fel de bune.

Îi întinse una.

Grace acceptă prăjitura şi muşcă din ea. Nu se putu abţine: gemu de plăcere.

— Încearc-o cu ceai! spuse el.

Cu o gură de ceai, da. O simfonie de gusturi.

— Îţi place? o întrebă el.

— Nirvana, spuse ea.

El o privi în ochi şi-i zâmbi, şi inima ei se strânse. El puse paharul cu ceai pe masă şi clătină din cap spre ea de parcă ea greşise cu ceva.

— Ah, Doamne! spuse foarte încet.

Apoi îi prinse bărbia în palme şi o sărută.

MADELINE

Brick nu voia să meargă la familia Pancik la cină.

— De ce nu, dragă? spuse Madeline.

Brick ridică din umeri. Venise acasă de la antrenamentul de baseball şi se prăbuşise pe canapea. Acum stătea cu ochii lipiţi de televizor – reportaje sportive.

Madeline se aşeză atentă lângă el.

— Dragule!

— N-am chef.

Asta era o premieră. De obicei, Brick era nerăbdător să meargă la familia Pancik ori de câte ori Grace îi invita la cină. Era singura ocazie când avea voie să petreacă timp cu Allegra în dormitorul ei – cu uşa deschisă, desigur.

— Dragul meu, e totul în regulă cu Allegra? întrebă Madeline.

El ridică din umeri.

— Nu ştiu.

Madeline îşi privi mâinile. Crescuse acest copil timp de şaisprezece ani, dar niciodată nu ajunsese să stăpânească arta de a-l face să i se confeseze. Trevor se pricepea mult mai bine la asta. Aşteptă, muşcându-şi limba, la propriu, până când simţi gustul metalic de sânge.

Fu răsplătită.

— Nu sunt sigur de ce se întâmplă, spuse el. Allegra se comportă ciudat. Am crezut că e probabil din cauza perioadei nasoale din lună sau ceva de genul ăsta, dar acum cred că pur şi simplu s-ar putea să se fi săturat de mine.

Oare ar fi fost atât de groaznic din partea lui Madeline să spună că nu se miră?

Allegra avea multe însuşiri pozitive, radia de frumuseţe, calm, încredere în ea însăşi. Ce fată de şaisprezece ani avea atâta siguranţă de sine?

Putea să fie chiar şi foarte amuzantă: o imita foarte bine pe profesoara de engleză a copiilor, doamna Kraft. Dar avea ceva, încă de când era foarte mică, ceva superior, arogant şi nu foarte amabil, vizibil mai ales în felul cum se purta cu mama ei. O făcea în mod regulat pe Grace să plângă, şi, în calitatea ei de cea mai bună prietenă a lui Grace, Madeline fusese mereu

alături de ea şi ascultase totul. „Da, fiica ta ţi-a spus ceva cu adevărat oribil”. „Da, e un gest egoist şi necugetat. Dar este tânără şi o să-i treacă”.

Allegra o făcea pe Madeline să se simtă uşurată că nu avusese şi ea o fiică.

— Să se sature de tine, dragule? spuse ea. Cum ar putea cineva să se sature de tine vreodată?

Zâmbi slab.

Madeline nu-şi lăsa adevărata părere despre Allegra să iasă la iveală foarte des, pentru că Allegra era iubita lui Brick, iar el era căzut în cap după ea. La începutul poveştii lor de iubire fuseseră atât de multe săruturi şi atingeri peste tot, încât Madeline le ceruse să se oprească.

Nu era nici pe departe o mironosiţă, dar toată această dorinţă nou-descoperită şi afişată în văzul tuturor era jenantă. Ochii albaştri ai Allegrei îl convertiseră pe Brick la Biserica Allegra. O venera.

Allegra îl făcea pe Brick fericit; era mai mult decât sex la mijloc: chipul lui se lumina ori de câte ori îi auzea vocea.

Madeline şi Grace îşi făcuseră o promisiune când copiii lor începuseră această relaţie. „Nu ne amestecăm”. Aveau să-i lase pe Brick şi Allegra să-şi rezolve singuri problemele. Madeline se întreba mereu ce s-ar întâmpla dacă cei doi tineri s-ar despărţi. Spera că vor ajunge la această decizie împreună când aveau să meargă la facultăţi diferite.

— Te rog! spuse Madeline. Te rog, vino la cină! Poţi să vorbeşti cu Allegra faţă-n faţă.

— Nu, spuse Brick. Spune-le tuturor că nu mă simt bine! Înghiţi în sec. Chiar nu mint. Mă doare inima.

Madeline îi dădu uşor la o parte părul de pe frunte.

— Of, dragule!

— Te rog, mamă! Aş prefera să stau aici singur. Du-te cu tata!

— Dar vrei ceva de mâncare? Pot să îţi fac puţină brânză gratinată?

— Mamă, sunt *bine.*

Trevor intră în camera de zi îmbrăcat în cămaşa lui norocoasă de petrecere cu dungi verzi. Părul auriu îi strălucea, şi părea bronzat la faţă – de începutul bronzului de vară. Până în august, pielea lui avea să capete o nuanţă maronie, iar părul să i se decoloreze cu trei nuanţe mai mult. Arăta la fel de californian ca şi Madeline, dacă nu şi mai mult.

— Ce se întâmplă? întrebă el.

— Brick vrea să stea acasă, spuse Madeline. Poate ar trebui să anulăm vizita. Să stăm acasă şi să comandăm pizza.

— Prostii! spuse Trevor. Grace s-a străduit mult – ştii că aşa face mereu –, şi o să mergem. Întinse mâna spre Brick. O să mergem toţi.

∵

— Ţi-am adus Malbecul care-ţi place, spuse Madeline, punând sticla de vin pe superba masă de granit albastru de Bahia a lui Grace – sau, cum o numea Eddie, cel mai sexy blat din lume.

Grace era ocupată să amestece ceapa şi ardeii în tigaie, cu capul într-o baie de aburi aromaţi.

— Eşti cea mai bună prietenă din lume, spuse ea, imitând un accent pe care îl împărtăşeau doar ele două. Hai să mâncăm!

Dincolo de uşile de sticlă, Madeline se uită cum Eddie îi dădea lui Trevor o bere şi lui Brick, o coca-cola. Brick se aşeză pe unul din scaunele de ratan de pe verandă, echipate cu perne de pânză. Îşi făcu apariţia una dintre gemene – păr lung castaniu şi picioare subţiri în blugi. Madeline spera să fie Allegra. Spera ca Allegra să-l sărute pe Brick ca pe vremuri, iar Eddie şi Trevor să se retragă respectuos. Dar nu era Allegra, era Hope. Îşi purta părul cu cărare pe mijloc şi dat după urechi. Chipul ei nu afişa o frumuseţe la fel de glorioasă ca a surorii ei, ochii îi erau mai alungiţi, obrajii, mai plini. Dar, cu toate că-i lipsea farmecul, avea graţie din plin. Avea un suflet liniştit, serios şi o eleganţă degajată, de genul celei pe care Madeline o remarcase înainte doar la femei precum Jacqueline Onassis şi Andrey Hepburn.

Dintre cele două fete, o prefera pe Hope, dar rareori îşi permitea să recunoască asta chiar şi faţă de sine.

— Grădina arată bine, spuse ea.

Era o subestimare: curtea şi grădina arătau uimitor, ca întotdeauna. Restul Nantucketului era încă de un cenuşiu apăsător, iarba era maronie, copacii, goi, iar păpădiile care mărgineau Milestone Road se scuturaseră în săptămânile cât fuseseră pedepsite de vânt şi ploaie. Dar grădina lui Grace era verde şi luxuriantă, de parcă hectarul acesta primise raze de soare comandate special. Straturile de flori aveau margini precise, abrupte, şi ai fi zis că spiriduşii tunseseră iarba cu foarfeci de manichiură. Totul era înmugurit şi gata să înflorească. Iată un strat oval de lalele care l-ar fi făcut şi pe un olandez să plângă. Conţinea şapte sute de bulbi de lalele portocalii, albe, roşu-cireaşă, ametist şi în trei nuanţe de roz – pudră, scoică şi fucsia-închis. Doar stratul acesta de lalele ar fi fost suficient s-o facă pe Madeline să creadă în Dumnezeu. Toate dalele de piatră fuseseră curăţate, la fel şi ghivecele lui Grace din fier turnat şi statuia de un metru şi jumătate a arhanghelului Gabriel, cumpărată de la o biserică din Lourdes, unde Grace studiase un semestru în timp ce era înscrisă la colegiul de artă Mount Holyoke. Mai era şi o bancă recuperată din grădinile Tuileries, despre care se spunea că data de pe vremea lui Claude Monet şi Auguste Renoir. Ferigi voluptuoase conturau exact locurile unde Claude şi Auguste şi-ar fi plasat

şezuturile. La marginea terenului se aflau magazia şi coteţul găinilor. Uşile de la coteţ erau închise bine; găinile dormeau.

Madeline îşi trecu privirea peste podeţul de lemn de peste pârâu, apoi peste căsuţele de păsări lucrate manual şi peste fotoliile rustice de lemn, aranjate cu grijă şi îndreptate spre golful Polpis. Jacuzzi-ul şi piscina – un dreptunghi de gresie închisă la culoare, împrejmuit de pietre antice de pavaj şi de bolovani de râu şlefuiţi de soiul celor care fuseseră folosiţi pentru a pietrui Main Street din centrul vechi al staţiunii – erau încă acoperite. Întreg domeniul Pancik era paradiziac. Madeline venise în vizită de mii de ori, şi, de fiecare dată, frumuseţea somptuoasă a grădinii îi tăia răsuflarea. Nici nu-şi putea imagina cum ar fi fost să aibă o asemenea curte, s-o vadă în fiecare clipă a fiecărei zile.

„Curtea” ei era plină de petice de noroi, nisip, rouriţă şi, pe margini, de un amestec de copaci neîngrijiţi, tufişuri ţepoase şi buruieni. Avea o hortensie care făcea nişte flori de un mov bolnăvicios. Hortensiile lui Grace – douăzeci şi două la număr – erau toate câştigătoare la concursurile de frumuseţe. Înfloreau în nuanţe de albastru, mov, roz, alb şi verde.

Madeline nici nu ştia că existau şi hortensii cu flori verzi, dar da, se numeau „hortensii-reflector”, şi ale lui Grace erau divine.

— A trecut Benton pe-aici, spuse Grace.

— Da, se vede, spuse Madeline. Pentru că nu mai dau de tine decât o dată la trei zile.

Expresia lui Grace era greu de citit – jumătate zâmbet pocăit, jumătate altceva.

— Vin, te rog! rosti ea. Aş bea nişte vin.

Madeline scoase două pocale Baccarat din dulapul prietenei sale. Lui Grace îi plăcea să folosească pocalele în serile de miercuri, chiar dacă erau fragile şi fiecare costa cât o noapte într-un apartament de lux de la hotelul Four Seasons. Madeline spărsese un pocal, Grace spărsese unul şi Eddie spărsese două în două săptămâni consecutive.

Madeline turnă generos în două pahare din vinul Malbec de culoarea prunei şi îi aduse unul lui Grace, lângă aragaz.

— Am nişte veşti, spuse ea.

— Şi eu, spuse Grace. Luă o înghiţitură, apoi aşeză pocalul pe blatul sexy. Dar vestea mea va trebui să mai aştepte. A ta care e?

Madeline se pregăti şi inspiră adânc. Îşi făcea griji că Grace s-ar fi putut supăra că închiriase apartamentul de la Rachel McMann şi probabil şi că o făcuse fără să i-l arate lui Grace mai întâi.

— Am închiriat un apartament în oraş, spuse ea.

— *Cum?* exclamă Grace.

— Nu e ceea ce pare, spuse Madeline. Vreau să-l folosesc ca birou de scris.

Chipul lui Grace se lumină, și ea imită accentul patrician al bunicii ei, Sabine.

— Splendid, draga mea! Unde anume în oraș?

— În casa victoriană albastră de la intersecția dintre India și Centre.

— Dintotdeauna mi-a plăcut clădirea aia, spuse Grace.

Dădu focul mai încet la cepe și ardei și se apropie de Madeline s-o îmbrățișeze.

— Deci acum ești o adevărată fată muncitoare, cu un spațiu de lucru numai al tău. Ce te *invidiez*! Dar îl meriți.

— Asta spune toată lumea, doar că eu nu sunt sigură că e adevărat, spuse Madeline. A fost destul de scump.

— Cât? întrebă Grace.

— Două mii pe lună.

— Eh! spuse Grace, ridicând din umeri. Se întoarse spre aragaz și își luă vinul. Sună rezonabil pentru un apartament în oraș, vara.

„Sigur", se gândi Madeline. Pentru Grace părea rezonabil pentru că ea nu-și făcuse nicio zi din viața ei griji financiare.

Grace fusese crescută într-o veche familie puritană, familia Harper din Salem, Massachusetts. Stră-străbunicul ei din a noua stirpe fusese avocatul care o apărase pe Bridget Bishop, una dintre femeile acuzate de vrăjitorie. („Nu sunt vrăjitoare. Sunt nevinovată. Nu știu nimic despre asta". Spânzurată pe 10 iunie 1692.) Grace avea trei frați mai mari, băieții Harper, toți avocați de drept civil în Boston. În copilăria petrecută în maiestuoasa vilă de cărămidă de pe Essex Street, ea și frații ei fuseseră obligați să se îmbrace frumos pentru cină în fiecare seară. Pe linia maternă a familiei, bunica Sabine deținea o proprietate de 120 de hectare în Wayland, unde Grace mergea pe vremuri în fiecare duminică. După-amiezile petrecute acolo includeau jocuri de crichet vara și excursii cu sania pe timp de iarnă. Lui Madeline îi plăcea mereu să audă detalii despre copilăria prietenei sale. Le savura ca pe prăjiturile de la desert. Dar nu se putea aștepta ca Grace să înțeleagă ce înseamnă să fii strâmtorat financiar.

— Să știi, spuse Madeline vrând să fie sinceră, pentru că asta era firea ei, că am aflat despre apartament de la Rachel McMann.

— O! rosti Grace.

— Cred că Eddie s-a cam supărat din cauza asta. A trecut azi să-l vadă și părea destul de nemulțumit că am apelat la Rachel. Dar a fost o întâmplare. Am deschis gura, și știi cum e Rachel...

— Insistentă, spuse Grace.

— A profitat de ocazie, spuse Madeline. Dacă mi-aş fi luat un răgaz să mă gândesc mai bine... Dacă aş fi căutat *neapărat* ceva, l-aş fi sunat pe Eddie. Ştii bine că asta aş fi făcut.

Grace flutură din mână, indiferentă.

— O să-i treacă, spuse ea.

Pe Madeline aproape că o luă ameţeala de uşurare. Nu se aştepta ca Grace să accepte veştile atât de uşor. Era destul de irascibilă în majoritatea zilelor, iar astfel de veşti o puteau enerva destul de rău. Dar în seara asta, Grace era într-o dispoziţie excepţională. Madeline nu-şi mai aducea aminte când o văzuse ultima oară pe prietena ei atât de... jucăuşă... Atât de relaxată. Practic radia.

— Du-te afară cu băieţii! spuse Grace. Termin şi eu imediat.

∵

— Bună, Madeline! spuse Eddie şi o sărută pe obraz. Nu ne-am *văzut* de mult!

— Bună, Eddie!

O bezea şi obişnuitul damf de Eternity de la Calvin Klein, parfum pe care el începuse să-l folosească imediat după terminarea liceului. Eddie îi zâmbi strâmb, apoi ţinu câteva clipe o mână deasupra grătarului ca să verifice dacă era suficient de încins.

— Deci... ce părere ai despre noul apartament al soţiei tale? îl întrebă Eddie pe Trevor.

— Mi se pare grozav, spuse Trevor şi o atinse pe Madeline pe fund. Nu mai are scuze că nu poate să termine nimic. Acum ar trebui să scrie câte o carte pe an – sau câte două, aşa cum face cealaltă romancieră din Nantucket.

— Două cărţi pe an! spuse Eddie. În cazul acesta nu doar că aţi investi în casele mele, aţi putea cumpăra una.

Madeline îşi strânse degetele în jurul piciorului delicat al paharului de vin Baccarat. Auzindu-l pe Eddie că vorbeşte despre casele-tip, se crispă atât de tare, încât l-ar fi putut rupe în mână.

Îl luă pe Trevor de braţ.

— Hai să mergem până la pod!

Se plimbară de-a lungul fâşiei late de peluză de culoarea smaraldului, spre podeţul de peste pârâu. Sunetul pe care îl făcea apa trecând peste pietre era muzical, ca de clopoţei. Madeline închise ochii câteva clipe şi încercă să-l savureze. Secretul stătea în tipul de pietre pe care le folosea Benton Coe – sau poate în felul cum le aranja.

— Ascultă! spuse ea. I-am cerut înapoi lui Eddie cele cincizeci de mii pe care le-am investit.

— Serios? spuse Trevor. Când?

— Ieri, spuse ea. A trecut pe la noul meu apartament.

— *A, da*? spuse Trevor. Nu ştiu cum să mă simt când primeşti bărbaţi străini acolo. La urma urmei, eu încă n-am văzut apartamentul.

Vorbise pe un ton glumeţ, dar Madeline îl simţi că era puţin iritat.

— A venit să-mi spună cât era de supărat că am închiriat de la Rachel.

— A, făcu Trevor, şi ea îl simţi cum se linişteşte. Tipic pentru prietenul nostru Eddie Rapidul.

— Spune-mi doar că o să fie bine! îl rugă Madeline. Eu o să scriu încă o carte, şi o să ne recuperăm banii.

Trevor o sărută şi îi luă mâinile într-ale lui.

— Totul va fi bine.

Madeline se răsuci şi privi înapoi. Eddie, Hope şi Brick se holbau cu toţii la ei, fără reţinere. Şi Grace la fel, din bucătărie.

Eddie strigă:

— Ce faceţi acolo? O ceri în căsătorie?

Se întoarseră pe terasă, unde Grace adusese apetitivele ei obişnuite: pateu de lufar afumat, lipii cu rozmarin, brânză de casă, gem de smochine, ardei copţi, migdale Marcona, brânză topită armenească şi un salam cu ierburi aromate şi cu două feluri de muştar. Mai erau, pentru Eddie, unt moale fără sare de întins pe biscuiţei Bremner, bun pentru arsurile lui gastrice, şi pesmeţi Triscuits şi cremă de brânză Cheez Whiz pentru Brick, pentru că erau gustarea lui preferată, iar Grace le ţinea mereu la îndemână pentru el. Cu toate astea, Brick nu păru încântat de cutia proaspătă de Cheez Whiz.

Allegra încă nu apăruse.

Eddie îşi ridică paharul de vin.

— Pentru noul apartament al lui Madeline! spuse el. Felicitări!

HOPE

Allegra nu coborî la cină decât în ultima clipă. Mama lor strigase după ea de trei ori, şi apoi o strigase şi Eddie. Eddie era singura persoană care o domina pe Allegra pentru că el îi plătea factura la cardul de credit.

Allegra ieşi pe prispă, cu ochii lipiţi de telefon şi tastând cu o viteză ameţitoare.

— Cui îi scrii? o întrebă Hope.

Toţi făcură linişte – nu pentru că i-ar fi păsat cuiva (în afară de Brick) cui îi scria Allegra, ci pentru că Hope vorbea rareori, aşa că, atunci când o făcea, toată lumea se oprea s-o asculte.

— Nimănui, spuse Allegra.

Termină şi îşi puse telefonul în buzunarul de la piept al jachetei elegante de piele. Purta pantalonii ei Citizens mulaţi, balerini negri, o bluză de dantelă neagră de la Dolce Vita şi jacheta caramel din piele întoarsă. Arăta de parcă tocmai se dăduse jos de pe Ducati-ul unui tip, pe Riviera italiană.

Zâmbi către familiile reunite de parcă ar fi fost şocată şi încântată să-i găsească pe toţi acolo, ca şi cum în ultima jumătate de oră nu i-ar fi auzit din dormitorul ei de la etaj.

— Salutare tuturor! Bună, Brick! spuse ea.

Brick se roti pe scaunul său, apoi făcu semn cu mâna în direcţia ei.

— Salutare!

Era încordat – oare ştia despre Ian Coburn? Nu, Hope nu credea că ştie. Allegra reuşise să-şi ţină gura. Nu-i spusese nici celei mai bune prietene, Hollis – „Hollis nu trebuie să ştie”, spusese Allegra o dată. Iar altă dată spusese: „Dacă i-aş spune lui Hollie, ar afla toată şcoala în mai puţin de cinci minute. Îmi place la nebunie fata aia, dar *nu poate* să ţină un secret”. Hope era singura persoană căreia Allegra îi povestise despre Ian Coburn.

Ian Coburn îşi dădea ultimele examene la Boston College. Săptămâna următoare avea să se întoarcă la Nantucket.

— Şi atunci ce-ai să faci? o întrebase Hope pe sora ei.

— Tu ce crezi c-am să fac? spuse Allegra.

Hope nu avea nici cea mai mică idee. Şi-o putea imagina pe Allegra despărţindu-se de Brick, dar şi-o putea imagina şi despărţindu-se de Ian Coburn. Ba o vedea *la fel de bine* ambiţionându-se să jongleze cu amândoi peste vară.

— O să laşi totul la voia întâmplării? Aştepţi să vezi cum evoluează lucrurile?

— Exact, spusese Allegra.

Bineînţeles că acesta era răspunsul. Allegra nu credea în nimic ca în propriul noroc şi în faptul că lucrurile aveau să se rezolve în favoarea ei.

Dar avea să strice totul.

∵

Allegra îşi puse o mână pe umărul lui Brick şi apoi se aplecă şi-l sărută pe creştet cu un gest matern. Hope simţi o înţepătură de durere pentru Brick, Nu era oare *absolut evident* că rezervorul de atracţie şi romantism al Allegrei faţă de el se golise, iar ea era preocupată mai mult de telefonul care se auzea vibrând în buzunarul jachetei?

— Cine-ţi trimite mesaje? întrebă Brick.

— Mesaje? spuse Allegra şi zâmbi inocent, de parcă nici nu simţea vibraţiile persistente ale mesajelor de la Ian Coburn pe sânul stâng. Luă telefonul din buzunar şi privi ecranul. E Hollis. Mă întreabă despre tema de la matematică.

„E o mincinoasă înnăscută”, se gândi Hope. Era incredibil. Mai bine ar lăsa baltă cariera de fotomodel şi ar intra direct în politică.

— Nu te cred, spuse Brick. Arată-mi mesajul!

Se întinse să apuce telefonul Allegrei, lovind paharul cu vin roşu al lui Madeline – care se făcu ţăndări, stropind în nuanţe Malbec toată jacheta de piele italienească a Allegrei.

Ea scoase un ţipăt.

— Vai, Brick, nu! spuse Madeline.

— Dragă, a fost din greşeală, interveni Trevor.

Madeline se apucă să strângă cioburile paharului, iar Allegra tocmai se apucase să-şi şteargă jacheta de piele, scoţând telefonul din buzunar şi punându-l pe porţiunea uscată a mesei, de unde şi Hope, şi Brick îl puteau vedea cu uşurinţă, când Ian Coburn îi trimise alt mesaj.

— Ian Coburn? spuse Brick. De când primeşti mesaje de la Ian Coburn?

— Dumnezeule, Brick! spuse Allegra. Jacheta asta m-a costat o avere!

Eddie îşi drese glasul.

— M-a costat pe mine o avere, de fapt, spuse el. Se mai poate folosi sau e distrusă complet?

Allegra o ştergea cu şerveţele, dar vinul lăsase o droaie de pete întunecate asemănătoare cu stropii de sânge.

— E o jachetă italienească, nu? spuse Hope. Le-ar putea face rezistente la vin, nu?

— Nu pot *să cred*! exclamă Allegra.

Grace luă un burete pentru vin, iar Madeline aruncă cioburile la gunoi.

— Vrei buretele să-ţi cureţi haina, draga mea? spuse Grace.

— Nu se spală cu *apă,* mamă, protestă Allegra.

— Tonul! o avertiză Eddie.

Telefonul Allegrei continua să vibreze.

Hope se gândi cât de previzibili erau membrii familiei sale. Probabil şi ei, la rândul lor, o credeau pe ea previzibilă – dar nimeni nu ştia că, într-o lună, poate două, ea urma să fie împreună cu Brick.

— Se pare că Ian Coburn are multe să-ţi spună, zise acesta.

Allegra înşfăcă telefonul.

— Nu te priveşte cine îmi trimite mie mesaje.

— Serios? spuse el.

— Mă duc să pun creveţii pe grătar, se oferi Eddie.

— Cred că mai bine mergem acasă, zise Madeline.

Grace îi întinse lui Eddie un platou mare de frigărui cu creveţi şi ardei jalapeno. Când el aşeză prima frigăruie pe grătar, se auzi un fâsâit furios.

— Nu, *nu-i* mai bine să plecaţi acasă, spuse Grace. E vorba doar de un pahar şi de puţin vin vărsat. Dar, Eddie, trebuie să-i ceri scuze lui Madeline pentru felul cum te-ai purtat în legătură cu Rachel McMann.

„Rachel McMann, uf!” îi trecu prin minte lui Hope.

Rachel era mama celui mai mare inamic al lui Hope, Calgary McMann.

Hope şi Calgary fuseseră împreună timp de patru săptămâni înainte ca ea să-i dea voie, în cele din urmă, să-i pipăie zonele intime, dar imediat după aceea el o abandonase, făcând-o să se simtă ca şi cum ar fi fost ceva în neregulă cu ea. Când o văzuseră pe hol, Calgary şi prietenii lui făcuseră un semn cu mâna pe care Hope nu-l înţelesese şi despre care nici nu avusese pe cine să întrebe, dar care îşi dăduse seama că nu era de bine. Drept răspuns, le arătase degetul mijlociu, făcându-i pe toţi să râdă. Calgary o lăsase fără partener pentru balul de Crăciun. Rochia de gală din catifea roşie pe care ea o cumpărase cu Grace de la magazinul Hepburn rămăsese nepurtată. Calgary o invitase pe Kylie Eckers la bal, dar Kylie se îmbătase atât de tare la petrecerea dinainte, încât directorul şi administratorul trebuiseră s-o oprească la uşă şi să-i cheme pe părinţi să vină s-o ia. Când Hope aflase aceste veşti de la Allegra, a doua zi dimineaţă, se simţise cumva răzbunată, dar acum, cinci luni mai târziu, ura faţă de Kylie şi Calgary devenise de neşters, ca o fosilă dintr-o rocă.

— Rachel McMann nu merita comisionul tău, spuse Eddie. Numai asta am vrut să spun.

— Nu cred că a primit comision, răspunse Madeline.

— O, ba da, crede-mă, a primit comision! replică Eddie.

Numai numele lui Rachel McMann era destul ca să-i provoace greaţă lui Hope. Nu putea să mai suporte nici măcar o secundă conversaţia asta.

— Mamă, nu mi-e foame, spuse ea.

— Nici mie nu mi-e, i se alătură Brick şi se uită la Madeline. Putem să mergem acasă, mamă, te rog?

— Da, cred că aşa ar trebui, zise Madeline.

Fu ultimul lucru pe care îl auzi Hope înainte să urce scările – cu excepţia vibraţiilor telefonului Allegrei.

— Dar nu puteţi *pleca*! exclamă Grace. Încă n-am mâncat! Am făcut salsa proaspătă de ananas. Am făcut *panna cotta* de mango.

— Nu mă simt bine, spuse Brick.

— Nu poţi să mai rezişti puţin, amice? Mâncăm şi apoi plecăm, răspunse Trevor.

Madeline încerca să repare totul. Se simţea groaznic că Brick spărsese încă un pocal de vin de cinci sute de dolari, dar asta nu făcu decât s-o enerveze la gândul că Grace insista să folosească cristale atât de scumpe pentru o cină în familie. Simţea că ar trebui să se ofere să plătească pentru pahar sau pentru jacheta Allegrei, chiar dacă nu avea bani pentru asta. Deşi în mod clar *avea* banii, pentru că arunca două miare pe lună ca să închirieze o cameră numai pentru ea!

Se trânti într-un fotoliu de ratan, învinsă. Apoi se ridică. Mai voia vin şi avea de gând să-l bea dintr-un pahar de suc.

Grace o urmă în bucătărie.

— Nu vreau să plecaţi până când noi două nu apucăm să stăm de vorbă singure. După cină mergem sus. Nu putem discuta la telefon.

— A! făcu Madeline. În regulă.

— Cina e gata! strigă Eddie.

∵

La cină, conversaţia fu întreruptă în mod repetat de telefonul Allegrei, care vibra insistent.

Eddie îi spuse în cele din urmă:

— Allegra, opreşte-l sau du-te înăuntru şi vorbeşte la telefon!

— Se pare că Ian Coburn vrea foarte tare să vorbească cu tine, spuse Brick.

— Suntem prieteni, da? replică Allegra. Nu e voie?

— Salsa e delicioasă, observă Trevor.

— Mulţumesc, răspunse Grace.

Madeline observă că Eddie nu se atinsese de mâncare. Lua încă biscuiţei Bremner de pe platoul cu apetitive.

— E voie, bineînţeles că e voie, spuse Brick. Atâta timp cât sunteţi doar prieteni. Atâta timp cât nu e nimic altceva între voi.

— *Normal* că *nu e nimic* între noi, ripostă Allegra şi aruncă şervetul brodat peste taco-ul din farfurie.

Madeline ştia că Grace spală şi calcă fiecare şervet înainte de asemenea cine.

— Cum îndrăzneşti să insinuezi altceva? continuă Allegra.

„Altceva”, se gândi Madeline. Ceva se petrecea între Allegra şi Ian Coburn. Simţea o furie fierbinte, mocnită.

Apoi îşi aminti de jurământul ei şi al lui Grace. „Nu ne amestecăm”.

— Allegra! făcu Brick.

Dar Allegra se ridicase de pe scaun, cu telefonul în buzunarul jachetei pătate de vin.

— Las-o baltă, Brick! spuse ea şi dispăru în bucătărie.

Brick păru că vrea să se scoale după ea, dar rămase deoparte.

Madeline îşi terminase paharul de vin. Se ridică să-l umple din nou, însă Grace îi spuse:

— Nu mai este. Vrei să aducă Eddie încă o sticlă din pivniţă?

„Nu”, se gândi Madeline. Ar fi mai bine să plece. Bietul Brick fusese umilit destul pentru o singură seară. Dar Grace avea ceva să-i spună care nu putea fi discutat la telefon, iar Madeline era intrigată.

— Da, răspunse ea.

∵

Eddie aduse două sticle de cabernet Screaming Eagle, iar Madeline clipi de câteva ori. Avea vedenii? Eddie spunea mereu că păstra sticlele acelea pentru patul de moarte.

— Edward, ce faci? spuse Madeline.

— Vreau să le beau în seara asta. Nu ştiu de ce – e doar o intuiţie de-a mea.

— E un motiv la fel de bun ca oricare altul, spuse Trevor. De-abia aştept să-l gust.

Grace se duse la bucătărie să aducă tuturor câte un pocal Baccarat curat.

— Iar beţi *vin*? se miră Brick. Credeam că ai zis că putem pleca. Tată?

— E probabil cel mai bun vin pe care îl vom bea vreodată. Eddie a aşteptat... cât timp ai fost pe lista de aşteptare? întrebă Trevor.

— Opt ani şi şapte luni, spuse Eddie cu mândrie.

— Nu-mi pasă, replică Brick. Îmi pare rău, domnule Pancik. Vreau doar să plec acasă.

„Ar trebui să plece”, se gândi Madeline. Brick nu se plângea niciodată. Eddie ar fi trebuit să păstreze vinul Screaming Eagle pentru o seară când aveau ceva de sărbătorit. De pildă, vânzarea caselor şi obţinerea unui profit substanţial la investiţia făcută de ea şi Trevor.

Dar Eddie scoase dopul şi începu să toarne vin. Cei patru părinţi ciocniră paharele – într-un scurt moment de linişte.

∵

Allegra scoase capul pe fereastra dormitorului ei şi strigă spre verandă:

— Brick, vrei să vii puţin sus, te rog?

Madeline citi pe chipul fiului ei nehotărârea.

— Te rog, Brick! repetă Allegra.

Brick se ridică şi intră în casă.

— Bun, şopti Grace. O să se împace.

„Ian Coburn”, se gândi Madeline. Era un băiat foarte arătos, care absolvise liceul din Nantucket cu un an în urmă. Tatăl lui administra fonduri private de investiţii şi făcea naveta de la New York. Mama lui era piţigăiată şi oarbă la orice altceva în afară de farmecele fiului ei. Ian Coburn fusese unul dintre copiii care avuseseră voie să dea petreceri şi să bea alcool. Lui Madeline, apariţia lui i se părea de rău augur.

„Nu ne amestecăm”.

— Lasă uşa deschisă! strigă Eddie.

Grace umplu paharul ei şi pe al lui Madeline, în timp ce Eddie privea cum vinul părăseşte preţioasa lui sticlă.

— Vreau să-i arăt ceva lui Madeline sus, spuse Grace. Vă descurcaţi aici singuri?

— Trabucuri, îi spuse Eddie lui Trevor.

— De acord, spuse Trevor.

— Ia te uită! spuse Eddie. Am două Cohiba chiar aici în buzunar.

*

Madeline o urmă pe Grace înăuntru, prin bucătărie şi sus pe scările masive şi impunătoare. În casa Pancik ar fi încăput trei sau patru case Llewellyn, dar Madeline renunţase la invidie cu mult timp în urmă. Era inutilă.

Intrară în cabinetul lui Grace, o replică aproape fidelă a cabinetului bunicii ei Sabine de pe proprietatea din Wayland – prea întunecat şi formal pentru gusturile luminoase ale lui Madeline, deşi elegant: gravuri cu scene de vânătoare pe pereţii gri-maronii, rafturi încastrate din lemn de nuc şi draperii groase de brocart. Grace moştenise biroul enorm, din mahon ornat şi sculptat, de la Sabine, împreună cu covorul persan gros din sute de mii de noduri de mătase în roşu de Burgundia, bleumarin şi crem. Madeline inhală adânc. Îi plăcea enorm cum mirosea camera aceasta – a santal şi a cărţi vechi. Grace studiase literatura franceză la colegiul liberal Mount Holyoke, aşa că rafturile ei erau pline de Victor Hugo şi Voltaire, Colette şi Proust, Emile Zola, Dumas, Camus. Avea o colecţie de douăzeci şi patru de sfeşnice Ted Muehling[5], cu lumânări în culori de alb fad, ivoriu şi gri-pal. Avea o

[5] Orfevru american (născut în 1953), care are un magazin exclusivist pe insula Manhattan, în New York (n.red.).

călimară veche și o pană de scris care chiar funcționau. Un ceas antic, în formă de banjo, ticăia pe perete și anunța fiecare sfert de oră printr-un sunet vibrant de alamă.

Grace închise și încuie ușa grea și micșoră lumina candelabrului uriaș de cositor care atârna de tavan. Madeline se gândi că, dacă ar fi avut un cabinet cu o ușă care se putea încuia, n-ar mai fi fost nevoie să cheltuiască o mie două sute de dolari pe apartament.

Dar Madeline era o prietenă prea bună ca să-i poarte pică lui Grace pentru cabinet. Nu era pur și simplu o scuză pentru decorațiuni interioare: Grace se ocupa de grădină și, în plus, vindea ouă organice de la găinile Araucana pe care le creștea.

Madeline se așeză pe fotoliul de piele verde și își puse în poală o pătură flaușată groasă, de culoare crem. Grace se trânti pe canapeaua de catifea, își rezemă bărbia pe o pernă de brocart auriu și privi intens în pocalul ei cu Screaming Eagle, pe care îl ținea cu ambele mâini.

— Grace, ce este? spuse Madeline.

— Mai ții minte când ți-am spus că am făcut o pasiune pentru Benton Coe?

— Da, normal.

Fusese la finalul verii. Ea și Grace erau la malul mării, pe Steps Beach, unde băuseră o grămadă de margarita de pepene preparată de Grace, care o adusese în termos. Pentru Grace, tequila era de mult elixirul adevărului, așa că, pe la mijlocul după-amiezii aceleia calde și somnoroase, întinsese mâna spre brațul lui Madeline – trezind-o din somn – și spusese:

— Am făcut o pasiune pentru Benton Coe.

Madeline era încă pe trei sferturi adormită, dar răspunsese:

— Nu, Grace, n-ai făcut nicio pasiune.

— Ba da, spusese Grace. Ba da, am făcut. Știi ce vreau să spun. Sigur ai făcut și tu vreo pasiune prostească și inocentă pentru cineva de când ești căsătorită.

Madeline scuturase din cap.

— N-am făcut.

— Serios? făcuse Grace. Voi ați fost *întotdeauna* un cuplu *à la* Dick Van Dyke și Mary Tyler Moore[6]?

— Întotdeauna, spusese Madeline.

Conversația se terminase aici, dar Madeline n-o uitase.

∵

---

[6] Actori americani care au întruchipat personajele principale din *The Dick Van Dyke Show,* serial comic extrem de popular televizat în SUA între 1961 și 1966. Ca soți, cei doi au o căsnicie armonioasă (n.red.).

— Între mine şi el se petrece ceva, spuse Grace.

Madeline băuse atât de mult vin, încât nu mai putea nici măcar să-şi modeleze o expresie potrivită pe chip. Şi care ar fi fost aceea? Şoc? Groază? Dezaprobare? Madeline prefera să nu judece niciodată, spectrul experienţelor umane era pur şi simplu prea larg pentru ca ea să creadă în binele sau răul absolut.

— Ce *anume*? întrebă ea.

— Mi-a adus pricomigdale cu fistic de la brutărie, spuse Grace. Şi apoi m-a sărutat.

— *Te-a sărutat?* replică Madeline. O singură dată?

— La început a fost o singură dată, spuse Grace. Dar apoi s-a întâmplat din nou în magazia din grădină. Şi apoi a treia oară în timp ce instalam hamacul.

Învârtea vinul în pocal atât de nepăsătoare, încât Madeline se temu să nu-l verse peste perna galbenă. Grace era de-a dreptul beată. Probabil exagera povestea cu sărutul.

— Acum se întâmplă în fiecare zi, spuse ea.

— În fiecare zi? spuse Madeline. Şi cum vă sărutaţi?

— Ameţitor, spuse Grace. Simt că se învârteşte totul cu mine. Ştii cum e, nu?

— Da, spuse Madeline.

Ea şi Trevor, vara lui 1993.

— Sau poate e doar dorinţa tipică pentru o femeie de patruzeci de ani care a fost ignorată prea mult timp.

— Eddie te ignoră *în pat*? întrebă Madeline.

Grace ridică din umeri – şi Madeline nu ştiu ce să înţeleagă.

— A trecut o grămadă de timp de când nu mai sunt în centrul atenţiei lui, spuse ea. Cât crezi?

— Mult, recunoscu Madeline.

De când îl ştia ea pe Eddie – aproape douăzeci de ani el o tratase pe Grace ca pe ceva de la sine înţeles. În trecut, Grace se plânsese de asta, deşi spunea şi că îşi dă seama că e foarte ocupat. Era nevoie de o sumă foarte mare de bani pentru a le asigura un asemenea stil de viaţă, iar Grace câştiga trei sute de dolari pe săptămână din vânzarea ouălor, sumă care abia îi ajungea să facă plinul la Range Rover şi să plătească facturile de telefon ale fetelor. Jacheta de piele pe care o purtase Allegra în seara aceea costase probabil tot atât cât cheltuia Madeline pe cumpărături într-o lună întreagă. Eddie resimţea o presiune uriaşă pe toată înălţimea sa de un metru şaptezeci şi doi, de aici şi constantele lui arsuri la stomac.

— Mă simt singură, spuse Grace. De ani de zile sunt singură.

— Ai de gând să *te culci* cu el? întrebă Madeline, de data asta în șoaptă.

Nu-i venea *să creadă* că Grace se încurcase cu Benton Coe.

— Nu știu, spuse Grace. Încă nu m-am hotărât.

— Eu aș încerca să revin la relația de strictă prietenie.

— Ușor de zis, greu de făcut. Mă simt de parcă sunt într-o cursă de mașini și nu pot să dau înapoi.

— Și cum vezi sfârșitul poveștii ăsteia? Grace, țin să-ți spun asta, pentru că sunt cea mai bună prietenă a ta și asta trebuie să fac: n-are cum să iasă ceva bun de aici.

— Știu, spuse Grace. Mai ții minte ședința de spiritism?

Era o întrebare retorică.

∵

Ședința de spiritism se ținuse acasă la Grace și Eddie, la subsol, în noaptea de Halloween, cu un an înainte. Barbie Pancik, sora lui Eddie, era cunoscută pentru puterile ei premonitorii. La douăzeci și ceva de ani, cumpărase un glob de cristal dintr-un târg din Brimfield care făcuse turul petrecerilor din Nantucket pe vremea când Barbie obișnuia să facă turul petrecerilor. Grace și Eddie o convinseseră cine știe cum să-l aducă în noaptea de Halloween, în timp ce gemenele și Brick erau departe, la o petrecere neprimejdioasă acasă la Hannah Dromanian. Barbie nu doar că acceptase, ci se costumase complet în țigancă, purtând o rochie lungă și neagră și cu părul ei blond înfășurat într-o eșarfă imprimată.

Stătuse mult timp nemișcată, cu privirea fixă, atât de mult, încât Grace, Eddie, Madeline și Trevor începuseră să se foiască precum școlarii, iar apoi, când Barbie inspirase adânc, toți se încordaseră.

Ea rostise, cu cea mai neliniștitoare voce din lume, făcându-i pe toți să creadă că *pronunța un adevăr absolut:*

— Două dintre femeile de la această masă o vor trăda pe persoana de la stânga lor.

Eddie stătea în stânga lui Grace, Grace era la stânga lui Madeline, Trevor era la stânga lui Barbie.

— Barbie a prezis că-l voi trăda pe Eddie, spuse acum Grace.

— Ședința de spiritism a fost o prostie, ripostă Madeline. Doar nu crezi în ce a spus Barbie?

— Mă gândesc la asta.

— Dacă crezi ce a spus Barbie, atunci fie Barbie îl va trăda pe Trevor – ceea ce nu pare probabil –, fie eu te voi trăda pe tine, ceea ce este și mai puțin probabil, de vreme ce îți sunt cea mai bună prietenă.

— Da, spuse Grace. Îți mulțumesc.

— Ședința de spiritism nu a fost adevărată, Grace.

Grace îşi puse vinul în siguranţă pe măsuţă şi se ridică cu faţa la Madeline.

— Nu pot să trec peste faptul că viaţa mea s-a schimbat atât de brusc. Până acum *totul* era normal şi plictisitor. Iar acum... viaţa mea e ca un roman.

NANTUCKET

Sâmbătă seara, Damon, barmanul de la Pearl, auzi zvonul de la animatoarea Phoenix Hernandez, care fusese la dentist la începutul săptămânii.

Până duminică la prânz, aflase tot oraşul. Asta mai ales deoarece colega de apartament a lui Damon, Blue Sky, lucra ca barmaniţă la etaj, la Ventuno, mama lui Blue Sky, Alice, era secretară la şcoala primară, iar Margaret, mătuşa lui Blue Sky, lucra la registrul auto din Nantucket. Blue Sky, Alice şi Margaret se vedeau în fiecare duminică dimineaţa la Fog Island Café pentru micul dejun.

Acolo, Blue Sky le povestea mamei şi mătuşii ce mai aflase interesant în weekend.

Zvonul fu parţial confirmat atunci când Rachel McMann, utilizatoare entuziastă de reţele sociale, postă o fotografie făcută în faţa clădirii victoriene într-un mesaj pe Twitter care spunea: „Tocmai am închiriat un apartament unei scriitoare din Nantucket! #nantucket #bayberryproperties #islandia”. Mesajul fu dat mai departe de Jacinda Morgan, administrator la Bayberry Properties, în sarcina căreia intra redistribuirea oricărui mesaj care includea *#bayberryproperties* către toţi cei zece mii de utilizatori abonaţi la profilul ei, şi de editura lui Madeline, Final Word, care redistribuia automat orice conţinea simbolul diez plus oricare dintre cele 1.300 de titluri publicate de ea către cei 1,1 milioane de abonaţi.

„Ai auzit?”

EDDIE

Sâmbătă seară la ora opt, Eddie se duse la drogheria Cumberland Farms să cumpere nişte pastile antiacide cu aromă de cireşe. Vechiul magazin era în declin şi avea o clientelă dubioasă – adolescenţi pe skateboarduri, dependenţi de heroină, mici infractori, practic, pătura cea mai de jos din

Nantucket –, dar era singurul loc de pe insulă unde se găseau pilule alcaline cu aromă de cireșe, de care Eddie avea disperată nevoie.

La nouă și jumătate trebuia să fie pe Low Beach Road ca să se întâlnească cu Ronan. La zece urmau să vină fetele.

De obicei, sâmbăta, lui Grace îi plăcea să pregătească o seară doar pentru ea și Eddie, dar săptămâna aceasta subiectul nu fusese abordat – din fericire –, iar Eddie nu-l căutase cu lumânarea. Grace făcuse tocană de homar și copsese baghete proaspete, iar la scurt timp după cină, chiar când Eddie se întreba cum să-i dea vestea că avea de lucru, ea se retrăsese în birou, spunând că trebuie să-și definitiveze planurile pentru grădină.

Hope o ducea în oraș cu mașina pe Allegra, apoi urma să se întoarcă acasă să exerseze la flaut. Allegra nu ajunsese pe lista elevilor eminenți la școală, așa că nu beneficia de privilegiul de a conduce Jeepul Sahara cu patru uși pe care Eddie li-l dăruise gemenelor la împlinirea vârstei de șaisprezece ani. Allegra spusese că va găsi ea pe cineva s-o aducă acasă, iar Eddie o întrebase pe cine anume.

— Nu știu, tati, pe cineva.

Avea cinci mii de prieteni și, deși Eddie era aproape sigur că fiica lui bea alcool și probabil și fuma, până atunci fata nu intrase în mari belele. Sigur, în ultimii doi ani își petrecuse majoritatea timpului liber cu Brick – dar, de la o vreme, planurile ei deveniseră vagi. Mergea în oraș să se plimbe prin centru, poate să vadă un film.

— Sună-mă dacă ai nevoie să te aduc! îi spusese Eddie. Vin să te iau, nu contează ora.

Allegra îl îmbrățișase.

— Mulțumesc, tati! în timp ce Hope se uitase la el ca la cel mai mare fraier din lume.

— Trebuie să mă duc să verific o casă de închiriat, îi spusese Eddie lui Hope. Ar trebui să mă întorc până la zece și jumătate, unșpe cel târziu.

Hope ridicase din umeri.

Acum, la Cumberland Farms, Eddie luă două cutii de pastile cu aromă de cireșe de pe raft și le aduse la casă.

Atunci auzi din spatele lui o voce:

— Salut, Eddie!

Se întoarse și-i luă o secundă până să-l recunoască pe cel care vorbise, pentru că nu purta uniformă. Ed Kapenash, șeful poliției, era îmbrăcat în cămașă albă, blugi și pulover.

— Salut, Șefule! zise Eddie și dădu mâna cu Ed.

Plăti pentru medicament, luă restul și punga, apoi se întoarse și-i zâmbi polițistului.

— Aşteaptă-mă la ieşire, bine? îi spuse Şeful.

— Sigur, răspunse Eddie cu inima cât un purice.

În timp ce aştepta, deschise o cutie de pastile şi luă câteva. Oare ce voia Şeful cu el? Prin minte îi treceau numai scenarii negative.

Şeful cumpărase un bidon de lapte, pe care îl ridică într-un gest demonstrativ.

— E mult mai ieftin aici, spuse el.

— Te cred! răspunse Eddie, zâmbind.

— Şi ouăle sunt mai ieftine – deşi cred că tu nu mai cumperi ouă.

— Ouăle lui Grace m-au răsfăţat de tot, spuse Eddie. Nu mai cumpăr niciodată de la magazin.

Şeful deschise uşa şi ieşi împreună cu el în parcare. Îşi lăsase maşina lângă Cayenne-ul lui Eddie. Slavă Domnului că Eddie făcuse inspecţia tehnică!

Ezită înainte să se îndrepte spre maşina lui. Oare Şeful voia să-i vorbească?

— Şi ce mai faci, Eddie? întrebă Şeful.

— A, nu mă plâng.

— Construieşti casele alea de pe Eagle Wing Lane?

— Mă străduiesc.

— Te mai ocupi de reşedinţa aia mare de închiriat de pe Low Beach Road?

Eddie vru să-l privească pe Şef în ochi, dar nu putu. Se holbă la şipcile ciobite de pe o latură a clădirii.

— Da, spuse.

— Tipii ăia n-au pe ce arunca banii, nu? zise Şeful. Cincizeci de mii pe săptămână! şi fluieră.

Inima lui Eddie galopa. Încuviinţă din cap.

Şeful îl bătu pe umăr.

— Ei bine, prietene, nimeni nu merită să încaseze câştigurile mai mult ca tine. Eşti în afacerea asta de o grămadă de vreme şi te zbaţi mai mult decât oricine altcineva.

Păreau cuvinte de încurajare. Dar oare asta erau?

— Când am vândut casa MacAvoy ai fost incredibil de generos. N-am să te uit niciodată, nici eu şi nici Andrea. Şi nici Chloe sau Finn.

— Eh, măcar atât să fac şi eu, spuse Eddie.

Ridică punga cu pilule într-un gest parcă de salut, apoi se îndreptă spre maşină.

— Noapte bună! îi ură Şeful.

— Asemenea, spuse Eddie. Laptele, să-l bei cu plăcere!

∵

Aşteptă în Cayenne ca Şeful să plece, apoi îşi scoase telefonul.

Vru să-l sune pe Ronan şi să anuleze totul. Să dea de şeful poliţiei chiar înainte să facă cel mai rău lucru pe care-l făcuse – sau spera să-l facă – vreodată în viaţa lui? Însemna că are să dea de belea. Poliţia supraveghea casa. Poate Ronan FNF era informator al FBI. Probabil că îi *întindea o cursă* Glenn Daley, şeful lui Rachel McMann la Bayberry Properties, căruia nimic nu i-ar fi făcut mai mare plăcere decât să-i vadă pe Eddie şi Barbie dând faliment.

Dar apoi se linişti singur. Ronan lucra la DeepWell din Las Vegas, firmă cu toate actele în regulă – Eddie o căutase pe internet. Prostituţia era legală în anumite părţi ale statului Nevada, deci probabil de aceea Ronan părea obişnuit cu ea. Pentru el nu era mare scofală.

„Bine, frate, nicio problemă, nicio problemă! Întrebam doar".

Să anuleze? Jumătate din conştiinţa şi din bunul simţ ale lui Eddie spuneau da. Dar era vorba de atât de mulţi bani! Iar el era pe marginea prăpastiei. A falimentului – sau chiar mai rău.

Dar... dacă ajungea la închisoare, banii nu i-ar mai fi fost de niciun folos.

Avea două fiice şi o soţie extraordinară acasă. Dacă Grace ar şti că el se ocupă cu aşa ceva, l-ar omorî, apoi ar muri de ruşine la rândul ei. I-ar spune că se simte uşurată că bunica ei Sabine n-a trăit să-l cunoască, pentru că în niciun caz nu i-ar fi obţinut aprobarea. Îi mai spusese asta la furie, cu altă ocazie, iar el încă simţea rana. De ce nu era suficient de bun? Pentru că îşi petrecuse copilăria într-un apartament deasupra curăţătoriei Ramos Dry Cleaners de pe Purchase Street din New Bedford, în timp ce părinţii lui munceau şaisprezece ore pe zi? Pentru că-şi pierduse bursa sportivă la Universitatea Plymouth State după ce avusese restanţă la engleză în ultimul an şi nu reuşise s-o dea nici în şcoala de vară? Pentru că, în loc să meargă la facultate, venise pe insula Nantucket şi obţinuse o slujbă ca spălător de vase la Straight Wharf, apoi ca debarasator de mese, apoi ca ospătar, calitate în care servise persoana potrivită, pe un bărbat numit Winthrop Bing, acum decedat, căruia îi plăcuse cum lucra Eddie şi care îl întrebase dacă nu voia să-şi încerce norocul în imobiliare?

„Te zbaţi mai mult decât oricine". Asta spusese Şeful. Îl plăcea pe Eddie pentru că, în urmă cu şase ani, după ce Greg MacAvoy, cel mai bun prieten al lui, şi Tess, soţia acestuia, muriseră într-un accident de iaht, Şeful, care era executorul testamentar, trebuise să vândă casa celor doi. În trei zile, Eddie găsise un cumpărător care acceptase preţul cerut, iar el renunţase la comision – singura dată din carieră. O făcuse pentru că toţi membrii comunităţii săriseră în ajutorul lui Chloe şi al lui Finn, gemenele rămase

orfane, aşa că şi el renunţase la cei 21.000 de dolari care i se cuveneau, în ciuda înclinaţiilor sale machiavelice.

Şi acum iată! Şeful încă îşi amintea de generozitatea lui. Îl credea un tip de treabă. Ei bine, Eddie chiar *era* un tip de treabă. Într-adevăr, ceea ce avea de gând era ilegal, dar de fapt nu făcea *niciun rău* nimănui.

Era legal în anumite zone din Nevada.

Era legal în Amsterdam. Olandezii erau oameni răi?

Să anuleze totul?

Adevărul ultim şi dur era că avea nevoie de bani. În plus, Madeline îşi voia înapoi cele cincizeci de miare. Avuseseră o conversaţie de-a dreptul *incomodă.*

Eddie se hotărî s-o sune pe Barbie. Nu ştia dac-o găseşte sau nu acasă. Chiar dacă erau foarte apropiaţi, ea rareori îi împărtăşea planurile de weekend. În calendarul companiei folosea prescurtarea „P” de la „personal” – adică orice nu avea legătură cu afacerile derulate de Island Fog Realty. Biroul ei era plin de pixuri şi caiete de la hoteluri luxoase, precum Piaza sau Waldorf, Drake din Chicago, Four Seasons din Santa Barbara, dar, presupunând că Eddie ar fi întrebat-o dacă *se cazase* cu adevărat la Four Seasons din Santa Barbara, ea i-ar fi răspuns că era „P”. Barbie nu credea în interacţiunile sociale, în împărtăşirea itinerarului ei de vacanţă sau în participarea la o comunitate, reală ori virtuală. Ea exista pentru a-şi face pe plac.

Îi răspunse la primul apel. Eddie putea conta pe asta.

— Scuză-mă că te deranjez!

Tăcere. Ea nu i-ar fi spus nici măcar dacă o deranja sau nu.

— Ce este? îl întrebă Barbie.

— Mă tot gândesc dacă să trimit sau nu fetele, mărturisi el. Tocmai m-am întâlnit cu şeful poliţiei.

— Pe Low Beach Road?

— Nu, la Cumberland Farms. Cumpăra lapte.

— Crezi că te urmărea?

— Nu, spuse Eddie, deşi gândul nici nu-i trecuse prin minte. Nu mă urmărea. Sunt aproape sigur că el a ajuns acolo primul.

— Nu înţeleg, spuse Barbie. Atunci care-i problema?

— E ilegal.

— Şi acum ţi-ai dat seama de asta?

— Tu n-ai nicio presimţire? întrebă el.

Instinctele lui Barbie erau ciudate. Putea să vadă anumite lucruri înainte să se întâmple.

— Instinctul meu îmi spune că totul va fi în regulă, spuse Barbie. Ca să nu mai spun profitabil. Eu ţi-am sugerat chestia asta, ţii minte? Dacă te face să te simţi mai bine, spune-ţi că a fost ideea mea!

— A fost ideea ta, dar eu voi fi cel care merge la puşcărie.

— Asta nu se va întâmpla, Ed.

— Eşti sigură?

— Sunt sigură.

— Şi dacă intru în belea? Măcar eşti aici, pe insulă?

Tăcere. Apoi:

— Da, de fapt sunt, dacă trebuie neapărat să ştii.

— Bine, în regulă.

— Trimite-mi un mesaj când ai banii! spuse ea.

— Se face, zise el şi închise telefonul.

Deci mergeau mai departe. El şi Barbie urmau să devină peştele şi matroana *de facto* ai unei reţele de prostituţie ruseşti chiar pe Low Beach Road.

„Încă un telefon”, se gândi el. La fete, să se asigure că ştiau în ce se bagă. Îi răspunse Nadia.

— Doamnelor, sunteţi gata?

— Suntem, zise Nadia. Mergem toate la salon pentru manichiură şi pedichiură, Eddie, pe banii noştri, pentru că în seara asta vin foarte, foarte mulţi bani.

— Super! Sunt sigur că arătaţi foarte bine.

— Ce contează cum arătăm? Mâine oricum ne stricăm mâinile la curăţenie.

— Bine, Cenuşăreaso! spuse Eddie. Ne vedem în curând.

∵

Luă încă două pastile de stomac, pentru că nu-şi făceau efectul. Arsurile gastrice erau atât de rele, încât i-ar fi trebuit medicamente pe reţetă, dar cine avea timp să meargă la medic?

Parcă în faţa casei şi rămase în maşina neagră, aşteptându-le pe Nadia şi pe celelalte fete. Apoi îşi dădu seama că ar fi mai bine să intre, să-l întâmpine pe Ronan şi să rezolve mai întâi cu banii, astfel încât să nu existe o legătură directă între bani şi fete. Aşa i se părea lui logic, dar şi-ar fi dorit nişte reguli pe care să le poată respecta. În mod sigur vreun suflet depravat de pe internet scrisese un manual despre cum să conduci o reţea de prostituţie fără să fii prins.

Uşa din faţa casei era larg deschisă, iar în fundal Eddie auzea melodia lui Eric Clapton *Cocaine.*

— Cioc, cioc! spuse el intrând în hol. Bună seara, bună seara!

Nu se simţea prost să dea buzna. Strict vorbind, atâta vreme cât proprietarul era plecat la Los Angeles, Eddie răspundea de casă.

Aproape că se ciocni de Ronan, care se grăbea în jos pe scări cu o oglindă brăzdată de linii de cocaină în mâini, ca o tablă de X şi 0 albă, pudrată. Era în picioarele goale, în blugi şi într-o cămaşă albă descheiată.

— Eddie Rapidul! exclamă el.

Nările roz îi zvâcneau ca la iepuri, iar pupilele păreau înghiţite de irişii verzi. Eddie încercă senzaţia neliniştitoare că avea în faţă un zombi. Ronan transpira din belşug.

— Au venit fetele? Probabil că vrei banii. Ţine aici!

Îi dădu oglinda lui Eddie, şi Eddie îşi privi în ea reflexia întreruptă de liniile de cocaină. Nimic din toate astea nu-l făcea să se simtă în largul lui.

Ronan apăru cu o pungă de hârtie maro de la Stop & Shop.

— Uite, frate! Fetele vin în fiecare seară săptămâna asta, da? Şi-ţi plătesc jumătate acum şi jumătate la final, bine?

Eddie aprobă din cap, speriat să rostească vreo confirmare, în cazul în care în casă ar fi fost instalate microfoane. Era nerăbdător să scape de drogurile din mână. În anii '80, când venise pe Nantucket, toţi cei pe care îi cunoştea consumau droguri. Pe vremea când lucra la Straight Wharf, cocaina era practic servită angajaţilor odată cu prânzul. Dar el se ţinuse departe. Pe atunci era încă sportiv şi se temea să nu-şi contamineze organismul. În plus, ştia că drogurile sunt rele – din cauza lor, jumătate din clasa lui de liceu din New Bedford avea probleme.

Îi dădu lui Ronan oglinda înapoi şi acceptă punga maro, apoi se uită înăuntru. Bani gheaţă. Preţ de un moment glorios, Eddie îşi simţi inima ca un balon de heliu.

Ronan făcu semn spre oglindă.

— Vrei să tragi o linie?

Eddie făcu un semn cu palma.

— Nu, mulţumesc. Nu e genul meu. Sunt tată.

Ronan se holbă la el.

„Şi sunt un proxenet", se gândi Eddie.

— Ştii că-mi place pălăria ta? spuse Ronan.

Luă panamaua de pe capul lui Eddie şi şi-o puse pe al său.

Eddie vru să întindă mâna să şi-o ia înapoi. Era dispus să facă orice pentru ca tranzacţia să decurgă fără probleme, dar renunţarea la panama era prea mult. Avusese întotdeauna trei în stoc, *pentru orice eventualitate,* aşa că acasă mai erau două la fel, dar fiecare costa 375 de dolari, şi înlocuirea uneia singure dura şase săptămâni.

— Se fac pe comandă specială în Montecristi, Ecuador, spuse el.

— Tare! comentă Ronan.

Ochii lui erau ca două spirale rotitoare din desenele animate. Eddie simţi că-i e frică să-l atingă sau chiar să-i ceară înapoi pălăria. Dacă Ronan era implicat în poveşti cu prostituate şi droguri, atunci probabil că avea şi o armă. Lui Eddie *nu-i venea să creadă* cât de nasoală se dovedea situaţia.

Chiar atunci intrară fetele, deşi Eddie abia dacă le recunoscu. În timpul zilei, când făceau curăţenie, purtau pantaloni de trening şi îşi ţineau părul legat cu baticuri. În seara aceasta însă îşi puseseră rochii mulate, strălucitoare şi tocuri înalte, se coafaseră şi se dăduseră cu fixativ. Cumpăraseră o trusă de mostre de farduri de ochi şi fiecare alesese câte o culoare – Nadia, albastru, Julia, verde, Tonia, violet, Gabrielle, un galben aprins, iar micuţa Elise, un maro sclipitor.

— Eddie, Eddie, Eddie! strigară ele.

Toate se opriră să-l sărute pe obraji, deşi până atunci nu făcuseră nimic altceva decât să-i ceară bani.

În timp ce restul fetelor îl urmau în sus pe scări pe Ronan, echipat cu panamaua lui Eddie şi cu tabla de X şi 0 improvizată, Eddie o apucă pe Nadia de încheietură.

— Totul e clar pentru aici în seara asta, da? spuse Eddie. În afară de noi, nimeni n-are voie să ştie. Altfel, toate cinci vă întoarceţi în Rusia.

— Kîrgîzstan.

— Exact, spuse Eddie.

Nadia îl mângâie pe obraz.

— Nu-ţi face griji, Eddie! Noi înţelegem. E doar o afacere.

Eddie se întoarse la maşină cu punga de cumpărături, bombănind despre pălăria pierdută. Se consolă că mai avea acasă două la fel şi-şi spuse că trebuia să se concentreze asupra imaginii de ansamblu. Până la urmă, Barbie avusese dreptate. Totul mersese foarte bine.

HOPE

Allegra îi trimise un mesaj lui Hope la zece şi jumătate în seara de sâmbătă. „Te rog, vino să mă iei!”

Hope remarcă folosirea expresiei „te rog”. În comunicarea dintre ele, Allegra nu folosea niciodată cuvintele „te rog”, „mulţumesc” sau „scuză-mă”.

„Unde eşti?” îi scrise Hope. O lăsase pe Allegra în faţa sălii de cinema Dreamland Theatre, dar ştia că sora ei n-avusese de gând să vadă niciun

film. Acum își făcea griji să nu se fi întâmplat ceva. „Acasă la Calgary", răspunse Allegra. „Te rog, vino să mă iei!"

„În niciun caz! Găsește pe altcineva!" răspunse Hope.

„Te rog!" scrise Allegra.

De trei ori „te rog". Ceva era clar în neregulă.

Hope așteptă.

„TE ROG, HOPE!"

Hope așteptă.

„TE ROG, TE ROG, TE ROG!!!! Îți rămân datoare".

„Deja îmi ești datoare pentru că te acopăr!" scrise Hope, dar își puse sandalele. Exersase la flaut timp de două ore, până când începuseră s-o doară buzele și limba, apoi se uitase peste tema de la chimie. Era destul de sigură că Allegra era cu Ian Coburn, ceea ce însemna că Brick s-ar putea să fie acasă și să se arate dispus la un schimb de mesaje despre acizi și baze. Dar, dacă ar fi trimis un mesaj cu „Sticla fierbinte arată ca sticla rece", iar Brick era în oraș și se distra, așa cum ar trebui să facă orice adolescent într-o seară de sâmbătă, Hope s-ar fi simțit ultima ratată de pe planetă.

Când își pusese pe masă cartea de chimie, rămăsese oficial fără alte opțiuni pentru seara ei de sâmbătă.

NU voia să meargă acasă la Calgary, acolo unde, în decembrie anul trecut, îi dăduse voie s-o atingă în timp ce stătea întinsă pe patul lui.

Calgary o invitase la balul de Crăciun în săptămâna dinaintea Zilei Recunoștinței, iar ea acceptase, deși își dăduse seama că era o invitație de conveniență – Calgary era cel mai bun prieten al lui Brick, iar Brick era cu Allegra. Imediat după ce primise acceptul ei, Calgary începuse să-i acorde o atenție specială, ca și cum ar fi format un cuplu. O invita la meciurile lui de baseball, unde ea avea un loc rezervat în secțiunea pentru membrii familiei. Hope stătea acolo și purta conversații stângace cu Rachel McMann și cu doctorul Andy (care fusese dentistul lui Hope până când Rachel își luase certificatul de agent imobiliar și se angajase la o agenție rivală, moment în care Eddie mutase toată familia la dentistul Torre).

Calgary începuse s-o conducă pe Hope până la școală și până la autobuz. O invitase și la film într-o seară, iar după film se sărutaseră pasional pe treptele magazinului Jack Wills, care era închis în acea perioadă.

Apoi sosise sfârșitul de săptămână cu târgul și parada de Crăciun, specifice pentru Nantucket, iar Calgary și Hope se plimbaseră ținându-se de mână. Îl așteptaseră pe Moșul să vină cu mașina de pompieri, ascultaseră colindătorii victorieni, luaseră supă și ciocolată fierbinte din cortul special amenajat. La un moment dat, Calgary intrase singur în magazinul de cadouri Stephanie's, spunând că vrea să-i ia lui Hope un cadou. Hope așteptase afară

pe o bancă cu ochii închişi până când el apăruse cu o punguţă ce conţinea o cutie mică. O bijuterie. Ceva special, care să-i unească. Părea să se nască o relaţie adevărată.

Lui Hope nu-i venea să creadă. Calgary era un băiat chipeş şi popular, foarte bun la trei discipline sportive şi preşedintele Clubului japonez, ceea ce ar fi putut să sune a îndeletnicire pentru pămpălăi, atâta că, în realitate, Calgary era atât de tare, încât făcuse şi Clubul japonez să pară foarte tare, atrăgând o mulţime de noi membri, care, în majoritate, nu ştiau boabă de japoneză. Calgary vorbea în schimb fluent japoneza. Părinţii lui, într-un moment de inspiraţie, angajaseră o bonă japoneză pe vremea când el era foarte mic, iar când ei îi expirase viza, îl plătiseră pe unul dintre bucătarii de sushi de la Lola să-i predea lecţii de japoneză. Calgary voia să intre la Universitatea din Pennsylvania, să se specializeze în japoneză şi în administrarea afacerilor şi, ulterior, să devină cel mai de succes om care existase vreodată.

În seara de sâmbătă a târgului de Crăciun, Hope îl lăsase să-i atingă şi să-i sărute sânii. El îi numise rafinaţi, iar Hope îşi trecuse mâinile prin părul lui, pentru că era ceva ce văzuse că făceau actriţele în filme. Calgary avea bucle frumoase, castanii, care miroseau a conuri de brad. Hope simţise cum, mângâindu-i părul în timp ce el îi săruta sânii, se îndrăgostea puţin, ceea ce bănuia că nu e o mişcare bună.

În weekendul următor, părinţii lui Calgary plecaseră numai ei doi la Fall River, iar Calgary o invitase pe Hope acasă la el. Ea crezuse că era o ocazie ca amândoi să-şi piardă virginitatea şi petrecuse ore întregi reflectând înainte să accepte. Nu era sigură că voia să-şi piardă virginitatea cu Calgary McMann, pentru că, deşi el arăta bine, vorbea japoneză fluent şi nimerea 88% din aruncările libere şi, deşi ea simţise ceva în timp ce îi atingea părul, iar el îi explorase sânii cu gura, nu simţea flacăra arzândă, MAREA DRAGOSTE la care se aştepta. Dar, îşi dăduse ea seama, s-ar fi putut ca în următorii douăzeci de ani să nu întâlnească deloc persoana potrivită, şi chiar voia să rămână virgină până la 36 de ani? Nu era un prag care trebuia depăşit odată şi odată? Calgary nu era o alegere rea.

Aşa că acceptase invitaţia.

Urcaseră în dormitorul lui Calgary. El avea lumânări aprinse şi muzică – John Mayer. Hope se întrebase dacă îl consultase cumva pe Brick în privinţa acestor detalii. Allegra era *înnebunită* după John Mayer şi insinuase că ea şi Brick făceau tot timpul sex în vreme ce ascultau piesa *Your Body is a Wonderland.* Lui Hope i se păru că lumânările şi muzica erau drăguţe, casa goală era drăguţă, iar Calgary îşi făcuse patul şi îşi aranjase pernele.

Totul mersese, deci, ca uns – sărutări, cămaşa lui Hope căzuse, apoi şi a lui Calgary jos, sutienul lui Hope fusese desfăcut, gura lui Calgary îi găsise sânii, Hope îşi vârâse mâinile în părul lui.

În cele din urmă, Calgary începuse să-i desfacă nasturii de la blugi. Ea îl ajutase cu nasturii şi fermoarul, apoi îşi ţinuse răsuflarea pentru a face loc mâinilor lui în lenjeria ei (tanga de mătase, împrumutaţi de la Allegra pentru ocazia specială).

Aici însă, cine ştie de ce, lucrurile luaseră o turnură greşită. Hope nu avea nici măcar vocabularul potrivit pentru a descrie situaţia. Calgary fusese grosolan. Împingea unde ar fi trebuit să maseze, împungea unde ar fi trebuit să exploreze cu tandreţe. Hope strigase, zvârcolindu-se de durere, încercase să-şi tragă pantalonii şi mai jos pentru ca el să vadă ce face. „O, da, îţi place, îţi place, iubito", îi spunea el pe un ton disperat şi aproape violent pe care ea nu i-l recunoştea. Ei *nu-i plăcea,* de fapt, chiar deloc, dar îi era frică s-o spună. Îşi dădea seama că majoritatea băieţilor aflaţi la vârsta adolescenţei erau bulversaţi de anatomia feminină, dar Calgary se purta cu părţile ei intime ca şi cum ar fi fost o sălbăticiune ce trebuia îmblânzită.

— Opreşte-te! spusese Hope în sfârşit, când el o zgâriase cu unghia pe dinăuntru. Fii blând!

— Blând? făcuse Calgary, de parcă acesta ar fi fost ultimul cuvânt care ar fi putut descrie actul sexual.

Îşi scosese degetul şi îl vârâse imediat în gură, sugându-l.

— Ai gust de... Nu ştiu, spuse.

Hope stătea întinsă pe patul lui, cu blugii şi cu chiloţii de dantelă strângându-i piciorul.

— Ce anume nu ştii?

El spusese ceva în japoneză; suna ca şi cum ar fi comandat sushi.

Hope privea ţintă în tavan.

— *Ce* anume nu ştii, Calgary?

— Cred că ar trebui să pleci, spusese Calgary.

∵

Ruşine, umilinţă, jenă, furie, o senzaţie de naivitate stupidă – toate se amestecaseră. Sentimentele lui Hope pentru Calgary schimbaseră imediat macazul, de la un soi de neutralitate pozitivă la cel mai intens negativism.

El o dusese acasă în tăcere. Ea încercase să pornească radioul, dar el îl oprise imediat. În parcarea din faţa casei, în timp ce ieşea din maşină, ea întrebase:

— Deci, s-a terminat?

— O, da, spusese Calgary. O să invit pe altcineva la balul de Crăciun.

— Uau! făcuse Hope. În regulă.

— N-ai decât să crezi că sunt un ticălos. Nu-mi pasă.

— Nu cred asta, spusese Hope.

Credea *cu certitudine* asta, dar întrebarea mai importantă era: ce anume nu mersese bine acasă la Calgary? Ei nu-i plăcuse cum o atinsese el şi poate că nici lui nu-i plăcuse ce atinsese – sau gustase. Umilinţa era atât de intensă încât îi venea să intre în pământ.

— Nu contează, Hope, spusese el. Ne mai vedem.

Fusese respinsă. Bun, în regulă. Se întâmpla tot timpul între adolescenţi, presupunea ea, zi de zi.

∵

Şi acum iat-o aici, recuperându-şi sora şi reconstituind în minte etapele acelei seri oribile. Şi de ce? Allegra ar fi putut să găsească pe cineva s-o aducă acasă, dar o rugase şi apoi o implorase pe Hope, şi, oricât de pervers ar fi fost, lui Hope îi plăcea să fie chemată în ajutor pentru a salva situaţia. Ea însăşi avea abilităţi sociale foarte proaste: singurul ei mod de acces în societatea tipilor cool era prin intermediul surorii sale.

Opri în faţa casei McMann şi claxonă. N-ar fi intrat nici în ruptul capului.

Aşteptă în maşina întunecată, cu Cage the Elephant dat la zece mii de decibeli. Voia să pară că sosise acolo de la o altă petrecere, o petrecere cu studenţi, unde muzica era mai bună şi conversaţia avea un nivel elevat.

Nu apăru nimeni.

Hope îi trimise Allegrei un mesaj: „Sunt în faţă, grăbeşte-te!”

Tot nimic. Hope apăsă pe claxon.

În sfârşit, uşa de la intrare se deschise şi din casă ieşi... Brick. Hope înghiţi în sec. El coborî treptele din faţă şi se îndreptă spre maşina ei. Deschise uşa din dreapta şi se sui.

— Unde-i Allegra?

— Nu vine.

— Nu?

— Nu, spuse el. Capul lui se plecă precum o floare ofilită. Eu ţi-am trimis mesajele. I-am furat telefonul.

— Ai... OK. Uau! spuse Hope.

— A venit Ian Coburn, şi Allegra a fost atât de încântată să-l vadă, încât şi-a lăsat telefonul pe măsuţa de cafea. Iar eu ţi-am scris.

Asta explica folosirea lui „te rog”. Hope se concentră asupra datului cu spatele pe alee. Marşarierul nu era punctul ei forte.

„Ian Coburn”, se gândi ea. Apoi văzu Camaro-ul roşu parcat pe stradă mai în faţă.

Nu ştia ce să spună. Aruncă o ultimă privire spre şipcile gri şi streşinile albe ale casei lui Calgary, care era aproape la fel de frumoasă precum casa în

care locuiau Hope şi Allegra. Doctorul Andy câştiga mulţi bani cu cabinetul lui de stomatologie.

— Deci a apărut Ian. Cine altcineva a mai venit?

— Calgary, evident. Bluto, Hannah, Hollis, Kylie Eckers...

— Câh! făcu Hope. Allegra cum ajunge acasă?

Brick ridică din umeri.

— Cred că ştim amândoi răspunsul.

— Poate ar trebui să rămâi? sugeră Hope.

— Îl urăsc pe Ian Coburn. Dacă Allegra vrea să fie prietenă cu el, n-are decât. Poate i se pare grozav fiindcă e mai mare, sau fiindcă e la Boston College, sau fiindcă el îi cumpără bere. Nu contează, n-am de gând s-o opresc. Nu pot. Dar n-am de gând să rămân. Nu pot să-i suport pe Bluto şi pe Hollis. Hannah e în regulă pentru că joacă hochei, deci, cel puţin, o interesează şi altceva decât revista *Us,* vedetele de film şi ce haine poartă ele. Kylie Eckers e... Doamne! Nici măcar nu pot să exprim ceea ce simt în privinţa lui Kylie.

— Nici eu, spuse Hope.

— Eşti deşteaptă că te ţii departe de ei.

De fapt, nu era tocmai vorba de *deşteptăciune.* Hope nu era bine-venită în grupul Allegrei. Membrii lui o tolerau ca să fie politicoşi şi erau drăguţi cu ea numai atunci când şi Allegra era. În unele momente, Allegra părea să creadă că e minunat să ai o soră geamănă tocilară, cineva opus ei. Îi spusese o dată că împreună erau ca o persoană uriaşă, nemaipomenită şi completă, iar Hope îi răspunsese că ea, Hope, era o persoană completă în sine. Avea propriul grup de prieteni, copii foarte inteligenţi din clasa specială de matematică – Evan, Henry şi Anya. Rareori se aventurau la ocazii sociale, dar erau perfecţi pentru a lua prânzul cu ei.

— Vrei să te duc acasă, atunci? întrebă ea.

— Te deranjează? Îmi cer scuze, Hope. Ai mei mi-au promis o maşină, dar... mama şi-a luat apartamentul acela nou ca să scrie, şi acum nu mai avem destui bani...

— Nasol! făcu Hope. Îmi pare rău.

O porni spre casa familiei Llewellyn, care era la capătul lumii din punctul de vedere al Nantucketului.

— Când mi-ai răspuns şi ai spus că o acoperi pe Allegra, la ce te refereai?

Hope nu ştiu ce să spună. Nu se pricepea să mintă.

— La părinţii mei.

— Părinţii tăi? spuse el. Are vreo legătură cu Ian Coburn? O legătură cât de mică?

— Nu, spuse Hope.

— Ai auzit-o pe Allegra vorbind despre Ian? Vorbește despre el acasă?

Hope ridică din umeri.

— Cred că da.

— Crezi că da?

— Puțin, spuse Hope. Sunt prieteni, cum spuneai și tu. Are voie să aibă prieteni, Brick.

Hope nu era sigură de ce îi luă apărarea surorii sale. Allegra nu avea busolă morală. O pierduse în pădure în timpul primei lor excursii cu cercetașele, când se hotărâse să se furișeze afară cu Hollis Brancato și să fumeze pe o grămadă de frunze uscate. La unsprezece ani, aproape că dăduse foc pădurii.

— Spune-mi *adevărul*! strigă Brick. Se întâlnește cu Ian Coburn?

Hope fu atât de speriată de întrebare – cu toate că o anticipa de luni întregi încât pe moment uită că era la volan și viră pe contrasens. Nu venea nicio mașină din sens opus, dar inima îi sări din piept. Dacă lovea mașina, o omorau ai ei.

— Hope, spune-mi! exclamă Brick. *Și-o trage* cu Ian?

— N-am idee, spuse Hope. Întreab-o *pe ea*!

Brick scoase un zgomot ciudat ca și cum s-ar fi înecat, iar Hope trase pe dreapta, de teamă că avea să-l vadă vomând. Brick se rezemă neputincios de ușă. Era beat. Hope presupuse că bietului băiat nu-i mai rămăsese decât să-și înece în alcool amarul că Allegra nu-l mai iubea.

— Brick! îl chemă ea.

Dar fu întreruptă de luminile albastre și roșii din oglinda retrovizoare și de sunetul scurt de sirenă al poliției, care fu suficient ca s-o facă să scoată un țipăt.

— Stai drept! se răsti ea la Brick. Și *nu spune* nimic!

∵

Opri mașina și își scoase permisul de conducere și certificatul de înmatriculare. Coborî geamul, și în interior pătrunse lumina unei lanterne.

Hope privi în sus.

Era fie scenariul cel mai bun, fie cel mai prost. Ofițerul de poliție era Curren Brancato, fratele mai mare al lui Hollis. Despre Curren Brancato Hope știa că se înrolase *foarte recent* în poliția din Nantucket. Era doar cu șase ani mai mare decât Hope și Brick.

— Ce avem noi aici? spuse Curren. *Allegro?*

— Nu, spuse Hope. Sunt Hope, sora Allegrei.

— A, da, spuse el. Geamăna cea bună. Îi luă permisul și certificatul. Te-am văzut la biserică cu mama ta.

Hope oftă.

— Da.

— Ai băut, Hope? întrebă Curren.

— Eu? spuse Hope. Nu. Nu beau.

— Poţi să-mi explici de ce ai depăşit linia continuă şi apoi aproape că ai ieşit de pe drum?

Hope şi-l amintea vag pe Curren Brancato când el era la liceu. Fusese o vedetă a echipei de fotbal – poreclit Blue Thunder –, dar în finala campionatului din ultimul an fusese declarat ineligibil pentru că avea restanţe la spaniolă. Pe atunci, Hope era abia în clasa a şasea – ea şi Allegra aveau prieteni comuni în vremurile acelea, inclusiv pe Hollis –, dar îşi amintea de revolta pe care o stârnise faptul că marele fotbalist rămăsesese pe dinafară. Echipa Whalers avea o şansă la campionatul Super Bowl din Massachusetts, dar nu fără Curren Brancato. Deşi Boosters depuseseră contestaţie, Curren nu primise permisiunea să joace. Hope considerase întâmplarea un exemplu grăitor de talent irosit.

Cu toate acestea, Curren renăscuse din cenuşă ca un phoenix. Urmase un colegiu militar în Vermont, apoi Academia de Poliţie din Boston.

Ulterior se întorsese pe Nantucket, unde fusese primit ca un erou local.

— Ştiu că am intrat pe contrasens, spuse Hope. Îmi pare rău.

— Dar de ce? spuse Curren. Şi apoi aproape că ai intrat în copaci.

— Ăăă... făcu Hope.

Curren Brancato – domnul ofiţer Brancato – băgă capul pe geam şi-l studie pe Brick.

— *El* e beat?

— Exact, spuse Brick.

Hope oftă. Sperase ca Brick să se prefacă adormit.

∵

— Nu ai decât un permis de conducere de începător, Hope, spuse ofiţerul Brancato. Ceea ce înseamnă că acum încâlci orele de circulaţie. Plus conducere neglijentă. Aş putea să te aranjez încât să nu mai poţi conduce până la optsprezece ani.

„Super!” se gândi Hope. Ce bine-i prinsese mersul la biserică!

— Sora mea avea nevoie s-o aduc acasă de la o petrecere. E cu Hollis, spuse ea. Făcu o pauză, întrebându-se dacă îi era de vreun folos să menţioneze numele surorii lui Curren. Dar apoi Allegra s-a hotărât să mai rămână, iar Brick a vrut să plece, aşa că îl duceam pe el acasă. Tocmai schimbam postul de radio, şi asta mi-a distras atenţia.

— Dar nici nu ai radioul pornit, spuse Curren.

— Ştiu, spuse Hope. L-am oprit când m-ai tras pe dreapta.

Curren îl studie pe Brick preţ de o secundă, apoi pe Hope preţ de o secundă mai lungă. În cele din urmă, spuse:

— Hollis e pusă pe rele.

Hope rămase cu ochii aţintiţi asupra volanului, temătoare să se pronunţe pentru sau împotrivă.

— Soră-ta e *şi ea* pusă pe rele? întrebă Curren.

După voce, ai fi zis că *spera* să fie aşa. Dacă ar fi tras-o pe dreapta pe Allegra singură în maşină, Hope ştia aproape sigur ce ar fi urmat.

— Da, răspunse Brick.

Asta îl făcu pe Curren – ofiţerul Brancato – să râdă.

— Te las de data asta cu un avertisment verbal, zise el.

Hope respiră adânc.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere, spuse Curren cu o voce pe jumătate blândă, pe jumătate încântată de propria mărinimie. Fii fată deşteaptă, fii bună, ţine-te departe de necazuri şi du-te la facultate!

Hope încuviinţă solemn din cap, de parcă era un sfat bun şi original.

Curren îi dădu înapoi permisul şi certificatul.

— Bine, Hope. Ne vedem la biserică.

∵

Hope conduse spre casă cu viteza prudentă de patruzeci de kilometri pe oră, simţindu-se ameţită şi uşurată, de parcă i-ar fi fost iertată o mare greşeală. Brick adormise. Când parcă în faţa casei Llewellyn, Hope îl împinse uşor, iar el coborî ca un robot din maşină şi intră pe uşa din faţă. Ea vru să-l avertizeze să *nu spună* nimănui că fusese oprită de poliţie, mai ales părinţilor lui şi mai ales Allegrei. Dar oricum se îndoia că-şi va aminti.

La miezul nopţii, Allegra o trezi, scuturând-o de zor. Hope avu nevoie de un minut ca să-şi dea seama de ce se petrece, dar apoi văzu chipul surorii ei schimonosit de furie.

Faţa Allegrei exprima dispreţ, iar părul ei o gâdila pe Hope pe faţă – un tip de tortură foarte eficient.

Hope o împinse la o parte.

— *Dă-te* de pe mine! spuse ea. Ce *naiba* faci?

— Tu şi Brick aţi fost opriţi de poliţie, spuse ea. Curren i-a trimis imediat mesaj lui Hollis. A zis că între voi doi se petrecea *ceva.*

— Poftim? făcu Hope.

— Zicea că mergeai în *zigzag* cu maşina, ceea ce înseamnă că vă făceaţi de cap înăuntru.

— *Poftim?* spuse iar Hope.

— Nu face pe proasta cu mine, Hope! Nu cred în prefăcătoria asta naivă. Ştiu că aproape ai făcut sex cu Calgary. Ştiu că te pricepi să te porţi cu băieţii. Ţi-ai pus mâinile pe Brick în seara asta sau l-ai lăsat să pună el mâinile pe tine.

— *Nu-i* adevărat. Şi acum pleacă, te rog! Ieşi din camera mea!

— Ai vrut să-mi furi iubitul. Ştiu că-ţi place de el, Speranţă Pierdută, ştiu că-l doreşti!

— *Nu-mi* mai spune aşa! protestă Hope.

Speranţă Pierdută era porecla maliţioasă pe care Allegra o inventase în prima lor zi de gimnaziu.

— Serios, de ce ţi-ar păsa? L-ai tot înşelat pe Brick cu Ian Coburn, inclusiv în seara asta, chiar sub nasul lui. În mod sigur îţi pare *bine* că l-am dus pe Brick acasă, fiindcă n-a trebuit *să dai ochii* cu el.

— *Mi-a furat* telefonul ca să-ţi dea ţie mesaj! E ceva între voi doi.

— *Nu-i* adevărat, spuse Hope. Nu mai trăncăni aiurea!

Simţi brusc, prin întuneric, o plesnitură puternică, usturătoare şi rămase fără aer. Durea al naibii, dar Hope nu voi să-i ofere Allegrei satisfacţia de a o vedea plângând. Îşi trase cuvertura peste cap şi spuse:

— N-am de gând să mă cobor la nivelul tău. Acum ieşi din camera mea!

— O să le spun tuturor ce curvă eşti. Cum îi furi iubitul surorii tale.

— Ce curvă sunt eu? spuse Hope. Asta e chiar bună! Şi eu aş putea la fel de bine s-o sun pe Hollis mâine şi să-i povestesc despre tine şi Ian Coburn. Sau să-i spun lui Brick. Sau amândurora. Brick şi-a dat seama în mare parte, oricum. M-a întrebat ce ştiu, aşa că m-am panicat şi am intrat pe contrasens. *Pentru că mi-a fost teamă că o să te prindă. Mi-am făcut griji pentru tine, Allegra.* Noapte bună!

NANTUCKET

„Ai auzit?"

Hope Pancik se culcase cu Brick Llewellyn. Sergentul Curren Brancato, pe care mulţi dintre noi îl ştiam încă drept Blue Thunder #33, îi găsise într-o maşină parcată pe un drum lăturalnic lângă Shimmo Pond Road, goi puşcă. Hope era cu picioarele pe geamurile aburite ale maşinii, şi o grămadă de haine zăceau aruncate pe bancheta din spate a Jeepului pe care i-l dăruise tatăl ei.

Anumite detalii confirmau povestea. Allegra nu se mai plimba cu Brick între clase, ci cu Hollis Brancato şi cu Bluto, în timp ce Brick îşi petrecea

timpul cu Parker Marz. Parker era cel mai mărunt şi mai scund jucător al echipei de baseball Whalers, cea mai slabă verigă, dar era curajos şi spiritual şi absolut încântat să fie amicul lui Brick.

Hope şi Allegra nu-şi vorbiră la şcoală, dar nici înainte nu schimbaseră prea multe cuvinte. Hope stătu la prânz cu prietenii ei, supermatematicienii, într-o stare parcă de muţenie şi plecă mai devreme în sala de muzică, să exerseze la flaut. Când trecu prin sala de mese, cineva o fluieră prelung, dar ea nu reacţionă.

Allegra Pancik refuză să discute subiectul trădării cu prietenele ei, inclusiv cu Hollis Brancato. Asta îi făcu pe toţi elevii liceului să creadă că Allegra lua situaţia foarte, foarte în serios – poate mai mult decât luase orice altceva în cei şaisprezece ani de viaţă.

GRACE

Săptămâna începuse cu o zi frumoasă, însorită şi *caldă* – se aştepta o maximă de 25 de grade! –, şi Grace îşi puse o fustă de blugi pe care n-o mai îmbrăcase încă dinainte să se nască gemenele.

Când sosi, Benton o fluieră din celălalt capăt al curţii.

— În sfârşit, spuse el, ajung să văd şi eu picioarele alea dezgolite! Grace stătea lângă fotoliile de lemn, bând cafea şi contemplând golful Polpis. În sfârşit, pe apă se iviseră nişte bărci. Venea vara.

Îl urmări pe Benton venind cu paşi mari spre ea. Purta un tricou şi blugi, pălăria lui cu logoul echipei Buckeyes şi ochelarii de soare Oakley în lentilele cărora se oglindea cerul de primăvară. Grace nu se putea abţine să nu-l dorească fără încetare. Când el îi fu alături, ea îi cuprinse gâtul cu braţele, şi începură să se sărute. Mâinile lui Benton îi apucară fundul prin fustă – un gest nou şi surprinzător –, apoi o ridicară de la sol, iar ea îşi încolăci picioarele în jurul lui.

El gemu, şi Grace se gândi: „A sosit momentul”. Era atât de excitat, încât îl simţea prin pantaloni, îşi încordă picioarele.

— Te rog! spuse ea.

— Nu pot, spuse el. O muşcă de buza de jos şi o privi în ochi. Drace! Nu pot să-ţi rezist. O să fac dragoste cu tine aici pe iarbă, la soare. Eşti de acord?

Ea era într-o asemenea stare de delir, tânjind după el cu fiecare centimetru al corpului, încât nu-i putu răspunde. Îşi lăsă picioarele pe pământ şi se pregătea să se întindă pe spate, când auzi un scârţâit. Se întoarse fulgerător şi o văzu pe Hope aşezându-se în hamac cu o carte.

— O, nu! şopti Grace.

Ce căuta *Hope* acasă? apoi îşi aminti că fetele avuseseră examenele standardizate în dimineaţa aceea şi că, după ce le terminau, nu mai aveau ore.

Benton se răsuci şi el şi o văzu pe Hope. Se uită la Grace.

— *La naiba!* spuse el. *Ne-o fi văzut?*

— Nu ştiu, şopti Grace. Nu cred.

Hamacul era la vreo sută de metri depărtare de ei, dar cu faţa spre şezlonguri şi spre portul din golf, deci cum ar fi putut Hope să *nu-şi* fi văzut mama cu picioarele încolăcite în jurul lui Benton şi pe ei doi sărutându-se nebuneşte? Şi totuşi nu strigase şi nu fugise spre casă şi nici nu îi ceruse explicaţii lui Grace. Nici măcar nu-şi dresese glasul. Deci poate că nu văzuse.

— Comportă-te normal! spuse Grace.

— Normal? spuse Benton, de parcă nu ştia ce înseamnă cuvântul.

Era vizibil zguduit. Grace îl apucă de mână şi-l strânse discret.

— Vino s-o saluţi! spuse ea. Dacă pleci în grabă, chiar va arăta suspect.

— Hai să vorbim despre grădinărit! spuse Benton.

— Stratul cu trandafiri, spuse Grace. Spune-mi ceva despre el!

Benton ridică puţin vocea în timp ce se îndreptau spre hamac.

— Trebuie să-i tunzi mai mult dacă vrei să forţezi inflorescenţe mai bogate, spuse el. Ştiu că sună paradoxal. Şi ar trebui să ştergi fiecare frunză cu un amestec de două părţi apă şi o parte suc de lămâie.

Grace aprobă din cap, apoi se prefăcu că o observă pe Hope în hamac.

— Draga mea! Eşti acasă! Cum a fost examenul?

Hope se uită la ei pe deasupra cărţii. Expresia de pe chip îi era imposibil de descifrat.

— Bine, spuse ea.

— Bine, repetă Grace. Ce înseamnă „bine”?

— Înseamnă că testul a mers bine, mamă. Şi Allegra m-a rugat să-ţi spun că s-a dus pe plajă.

— Allegra ce-a făcut la test? întrebă Grace.

— N-am idee, spuse Hope şi îi zâmbi lui Benton, sincer şi prietenos. Bună, Benton!

— Salut, Hope! Mă bucur să te văd! Ce citeşti?

Hope ridică volumul: *Dragostea în vremea holerei* de García Márquez.

— Pentru ora suplimentară de engleză, spuse ea.

— García Márquez e unul dintre scriitorii mei preferaţi, remarcă Benton. Îţi place?

— Nu mi-am format încă o părere.

— Ai citit vreun roman de Nabokov? continuă Benton. *Lolita?* Trebuie să citeşti *Lolita.* Nimeni n-ar trebui să se pretindă persoană umană până n-a citit *Lolita.*

Hope scutură din cap, iar Grace îi dădu jucăuş peste mână lui Benton.

— N-are decât şaisprezece ani, spuse ea. Nu sunt sigură că e pregătită pentru *Lolita.*

— Niciodată nu eşti prea tânăr pentru literatura de calitate, spuse Benton. Sunt obişnuit să le povestesc clienţilor despre ce plante perene să sădească la umbră... dar cititul este pasiunea mea secretă. Ai auzit vreodată de *La revedere, Columbus!* de Philip Roth? E cartea mea preferată. O să-ţi placă.

Hope scutură din cap.

— Ceva de Salinger ai citit?

— *De veghe în lanul de secară,* spuse Hope. Pentru engleză. Dar nu mi-a plăcut.

— Cred că e greu de înţeles subtextul. Holden e foarte dezorientat pentru că fratele lui a murit. Ar trebui să încerci *Franny şi Zooey.*

— În regulă.

— Ai citit povestirile lui Cheever? întrebă Benton.

— Eu sunt înnebunită după povestirile lui Cheever, spuse Grace şi-l privi pe Benton. De unde ştii atât de multe despre cărţi?

— La facultate am studiat literatura.

— Şi eu la fel, spuse Grace. Literatura franceză.

Benton îşi îndreptă din nou atenţia către Hope.

— Hemingway ai citit? *Fiesta?* Ceva de Andre Dubus tatăl? Doamne, tipul ăsta a fost un geniu! Ai citit ceva de Updike?

— Nu, spuse Hope.

Benton îşi frecă mâinile.

— Mă comport ca un bărbat alb tipic care lasă deoparte femeile scriitoare. Ai citit Edith Wharton? *Vârsta inocenţei? Casa veseliei?*

— Nu.

— Sunt chiar *invidios* pe tine! spuse Benton. Mi-aş dori să am din nou şaisprezece ani şi să nu fi citit încă toate cărţile astea. Ai citit *Întâlnire în Samarra* de John O'Hara? E încă una din preferatele mele.

Hope clătină din cap. Lui Grace nu-i venea să creadă cât de *uimitor* era să-l asculte pe Benton vorbind despre cărţi. Eddie era descurcăreţ, dar lista lui de lecturi începea şi se termina cu contractele de vânzare-cumpărare şi cu ziarul *Nantucket Standard* de joia.

— Truman Capote, *Mic dejun la Tiffany*? Richard Russo? Peter Taylor, *Pădurea bătrână*? Carson McCullers? Dar autorii ruşi? Tolstoi, Cehov? Kafka? Isaac Babei?

— Opreşte-te! spuse Hope. Sunt unul dintre cei mai deştepţi elevi din clasa mea, şi mă faci să mă simt complet incultă.

Benton râse.

— Ascultă, o să-ţi fac o listă de o sută de cărţi. Într-un an probabil poţi să dai gata jumătate.

— Chiar mi-ar plăcea.

— S-a făcut, spuse Benton şi-i împinse uşor piciorul lui Hope. Acum trebuie s-o şterg. Mi-a părut bine să te văd, Hope.

— Şi mie.

— Te conduc, îi spuse Grace lui Benton.

∵

Pe alee, stătură lângă uşa camionetei lui Benton.

— Am scăpat, spuse Grace. Nu ne-a văzut.

— Da, ştiu. Dar, oricum... a fost prea riscant pentru mine.

— Şi pentru mine, spuse Grace. Data viitoare trebuie să fim mai atenţi.

— Grace! spuse Benton.

Ei nu-i plăcu tonul vocii lui.

— Ce este?

El trase adânc aer în piept.

— E un copil *grozav*! Şi sunt sigur că Allegra este la fel. Ai *o familie,* Grace. Nu mă simt bine pentru ceea ce facem şi sunt sigur că nici tu nu te simţi cine ştie ce.

— Fetele au vieţile lor, iar Eddie...

— Cred că cel mai bine ar fi dacă n-aş mai veni pe aici o vreme.

— Poftim?

— Curtea arată bine. Dacă ai întrebări, mă poţi suna. Am telefonul întotdeauna deschis.

— Benton! spuse Grace şi înghiţi în sec.

El avea dreptate. Ce, oare *ce* ar fi făcut Grace dacă Hope i-ar fi văzut *într-adevăr*? Ar fi fost o situaţie realmente groaznică.

— Bine, dar te vei întoarce, da? Vreau să spun, nu mă părăseşti pentru totdeauna, nu?

— Nu, Grace, spuse el. Nu te părăsesc pentru totdeauna.

Îi atinse obrazul, apoi se sui în camionetă şi plecă.

∵

Când Grace se întoarse în bucătărie, Hope era la bufet şi scria ceva pe un caiet pe care Grace îl folosea pentru listele de cumpărături.

— Cum se numea cartea aia despre care Benton a spus că e preferata lui? întrebă ea.

Grace o privi.

— Nu ştiu, spuse şi ieşi, îndreptându-se spre cabinetul ei.

Trebuia să stea de vorbă cu Madeline.

∵

Benton nu veni în dimineaţa următoare şi nici în cea de după. „Cred că cel mai bine ar fi dacă n-aş mai veni pe aici o vreme”. Cât însemna „o vreme”? O săptămână? Două? O lună? Dacă n-ar mai apărea o lună, ea s-ar stinge.

Miercuri după-amiaza Grace fu asaltată de o migrenă puternică, doar că a inimii, nu a capului. Era cea mai mare suferinţă emoţională pe care Grace o simţise vreodată. Nimic nu mai conta. Nu-i păsa că afară era o zi caldă, însorită, plină de posibilităţi. Ar fi putut să aibă grijă de găini, să adune ouăle, să-şi facă de lucru câteva ore bune în grădină. De obicei, gătitul o bine dispunea. Ar fi putut să prepare ceva complicat pentru cină – un sufleu de sparanghel, o plăcintă cu căpşune şi rubarbă.

În loc de asta, luă mai multe pastile pentru dureri de cap. Două la ora patru, când fu clar că Benton n-avea să apară în ziua aceea, şi apoi pe a treia şi a patra la ora şase, când ar fi trebuit să prepare cina. Şi se încuie în cabinet. Eddie şi fetele aveau să fie nevoiţi să se descurce singuri – asta dacă era cineva acasă. Nimeni nu urcase s-o întrebe ceva.

„Ai o familie, Grace”.

Nu putea să-l învinovăţească pe Benton şi clar nu putea să-l urască. Avusese dreptate! Trăsese linie chiar înainte ca între ei să se petreacă un lucru ireversibil. Grace ar fi trebuit să-i fie recunoscătoare. Stătuse în faţa altarului la First Church din Salem şi îi jurase iubire lui Edward Pancik, renunţând la oricare alt bărbat – dar, din momentul în care Benton Coe îi adusese ceai marocan de mentă şi împărţise cu ea acea picromigdală de fistic, Grace fusese hipnotizată. De fapt, se îndrăgostise de Benton încă înainte de asta. Se îndrăgostise de el de prima oară când îl văzuse, în primăvara trecută. Stătuse pe cea mai înaltă movilă de noroi din curtea lor, care pe atunci nu era amenajată, îşi amintea că atunci îşi răsucise spre interior diamantul imens al verighetei, încât o înţepa în palmă. Îşi dorise să fie necăsătorită.

Benton o făcea nespus d*e fericită.* Încă dinainte să înceapă să se sărute, pe vremea când erau „doar prieteni”, faptul că îl vedea dădea sens zilelor ei.

Luă încă două pastile. Cea de-a şasea o azvârli într-o stare stratosferică – un soi de ceai al Pălărierului Nebun ca în *Alice în Ţara Minunilor,* într-un câmp cu maci, împreună cu Toto şi Timothy Leary[7].

Trase draperiile în cabinet şi se aşeză pe sofaua de catifea, minunându-se de cât de confortabilă era. Cum de nu-i trecuse niciodată prin cap să doarmă acolo?

*

Dimineaţă, Grace se trezi cu senzaţia că fusese îngropată de vie. Era deshidratată, ochii îi ardeau, nările o usturau. Avu un moment de confuzie totală. Unde era? *Cine* era?

„Grace Harper Pancik”, se gândi. În cabinetul din casa ei de pe strada Wauwinet. Şi cineva bătea la uşa din faţă.

∵

Se împletici prin casă, încercând să se trezească la realitate. Se simţea precum Rip van Winkle, adormit timp de douăzeci de ani. Ca şi cum s-ar fi întors dintr-o călătorie în timp. Era joi. Ceasul spunea că trecuseră zece minute după ora zece. Eddie era la serviciu, fetele, la şcoală.

Pe bufetul din bucătărie zăcea o cutie deschisă de pizza, de la Sophie T’s, în care mai era o singură felie rece cu ciuperci şi ardei gras. Deci asta mâncase la cină familia ei. În chiuvetă erau vase de spălat şi unul din paharele Baccarat cu un rest de vin roşu. Lângă el, o sticlă goală de Screaming Eagle. Eddie nu se gândise că bea singur, fără ea, vinul lui preţios şi premiat. Nu reuşise să pună vasele în maşina de spălat vase şi nici cutia de pizza la coşul de gunoi.

Se hotărâse s-o aştepte să se trezească, să facă ea totul.

Dar bătaia în uşă continua.

Cine putea fi? se întrebă Grace. Curierii ştiau că puteau să lase pur şi simplu coletele la uşă.

Apoi îi trecu prin minte: „Benton?” Se grăbi să ajungă la uşă. În mod normal, el ocolea casa şi intra în grădină, dar, în condiţiile actuale, poate că evitase să mai procedeze astfel.

Dar, când Grace deschise uşa masivă de la intrare – din lemn de stejar suficient de gros ca să reziste şi unui berbece – în faţa ei se ivi Madeline.

— Slavă Domnului că eşti vie! spuse Madeline. M-a sunat Eddie. Mi-a spus că te-ai încuiat în birou şi ai petrecut *noaptea* acolo.

---

[7] Referire la Toto, câinele eroinei din *Vrăjitorul din Oz* (amândoi adorm la un moment dat într-un mare câmp de maci) şi la psihologul şi activistul social american Timothy Leary (1920-1996), care, în anii ’60-’70 ai secolului trecut a propovăduit folosirea în scop terapeutic a drogurilor psihedelice (n.red.).

Grace deschise uşa, şi Madeline intră. Începea s-o ia din nou durerea de cap, aproape la fel de rea ca o migrenă şi necesitând un calmant şi o cafea tare.

— Sunt vie, spuse Grace. Dar nu întru totul.

— E o zi frumoasă, remarcă Madeline. Cred că ar trebui să mergem să luăm prânzul, să stăm afară, să împărţim o sticlă de vin.

Grace se uită pe geam la ziua caldă şi luminoasă. Când privea în soare, o dureau ochii.

— Azi nu trebuia să stai să scrii în apartament?

Când vorbise cu ea luni, Madeline spusese ceva despre un termen-limită pe care trebuia să-l respecte pentru noua carte.

— Îmi iau liber, spuse Madeline. Mă dedic ţie.

Grace se simţi, în mod stupid, recunoscătoare. Făcu un duş, îmbrăcă o rochie şi ieşi să ia prânzul cu Madeline.

Nu-şi închipuia cum o femeie oarecare ar fi putut să aibă o aventură fără o prietenă bună care s-o asculte.

∵

Se duseră la Clubul de Iahting Great Harbor să ia prânzul, pentru că tocmai se deschisese pentru noul sezon. Turiştii verii încă nu veniseră pe insulă, aşa că, practic, aveau tot spaţiul la dispoziţie pentru o conversaţie confidenţială. Era o zi uimitoare, una din acelea care promitea alte zile la fel, vreme de luni întregi. Gazda le conduse pe Grace şi pe Madeline prin iarbă la cea mai bună masă de afară, cu vedere largă spre port şi spre uriaşele vile de vară de pe insula Monomoy. Chelneriţa le întinse meniurile, iar Grace spuse:

— Vrem o sticlă foarte rece de Sancerre, dacă aveţi.

Madeline răsfoi meniul.

— Clar a meritat să renunţ la muncă pentru asta, spuse ea. Îmi place aşa de mult aici! Eşti o norocoasă.

Grace ştia că era norocoasă. Ea şi Eddie petrecuseră ani de zile pe lista de aşteptare a Clubului de Iahting din Nantucket înainte ca Grace să-şi dea seama că n-aveau să fie primiţi niciodată. Presupusese că Eddie supărase prea multă lume sau poate că familiile vechi din Nantucket care erau membre nu voiau să aibă un coleg de club numit Eddie Rapidul. Apoi se deschisese însă Clubul de Iahting Great Harbor, iar Eddie profitase de ocazie. Fusese unul dintre primii care scrisese un cec cu o sumă de şase cifre drept taxă de înscriere.

Grace studie meniul şi încercă să-şi stârnească foamea: stridii în cochilie, salată Caesar cu carne la grătar şi un dressing cremos de brânză Roquefort, sandviş cu homar şi cartofi pai.

Chelnerița aduse vinul, pe care Grace îl gustă și-l aprobă. Le turnă în două pahare, apoi puse sticla într-o găleată cu gheață.

Cele două prietene ciocniră, iar Grace spuse:

— Îți mulțumesc că m-ai adus aici.

— Îți mulțumesc că faci cinste cu prânzul, spuse Madeline.

Izbucniră în râs, dar, un scurt moment mai târziu, chelnerița se întoarse cu o expresie de neliniște pe chip. Se aplecă spre Grace și spuse:

— Îmi cer scuze că vă întrerup, dar tocmai am aflat de la managerul general că la contabilitate nu s-a primit cecul cu taxa anuală de membru. Deci, teoretic, nu vă pot servi.

— Cum? făcu Grace.

Luă telefonul ca să-i trimită un mesaj lui Eddie – el se ocupa de toate facturile lor. Dar telefoanele mobile erau interzise la Great Harbor. Îi adresă chelneriței un zâmbet.

— Am două idei. Una este să vă plătesc în numerar pentru prânz și să clarificăm mai târziu cecul lipsă. Sunt sigură că soțul meu l-a trimis sau a vrut să-l trimită, dar momentan este ocupat până peste cap cu afacerile lui.

Grace se întrebă dacă factura pentru club nu se amestecase cumva cu alte facturi pentru casele-tip. Sau poate i-o lăsase lui Eloise s-o plătească, iar ea uitase. Eloise îmbătrânea și îi mai scăpau unele lucruri. Grace îl încurajase pe Eddie să găsească pe altcineva, dar, după cum spunea și el, Eloise era rudă cu jumătate din insulă. Nu putea s-o concedieze pur și simplu.

— Îmi pare rău, spuse chelnerița. Nu pot să accept bani gheață.

— Bine, spuse Grace. Atunci îți scriu un cec pentru suma pe care o datorez acum și apoi, dacă găsiți cecul de la soțul meu sau dacă ajunge prin poștă, îl puteți rupe pe acesta.

— Mă duc să vorbesc cu managerul, spuse chelnerița.

Se îndepărtă, iar Grace își scoase carnetul de cecuri și își dădu ochii peste cap spre Madeline.

— Nu-mi vine să cred că Eddie a făcut una ca asta! spuse ea. Sunt complet umilită.

— Te rog! spuse Madeline. Sunt cea mai bună prietenă a ta. Aș vrea să te pot ajuta.

Chelnerița reapăru.

— Managerul a spus că e în regulă.

— Bine, se bucură Grace. Cât face?

— 15.000 de dolari.

Grace completă cecul, simțind privirea sfredelitoare a lui Madeline. 15.000 de dolari. Pe vremea când Grace și Eddie abia îi cunoscuseră pe Madeline și pe Trevor, ieșeau toți sâmbătă seara la cină și împărțeau nota.

Mai târziu, Madeline recunoscuse față de Grace că se gândea în fiecare secundă la cât costă masa, până când aproape că nu se mai putea bucura de mâncare. Ce comandaseră? Cât costase vinul? (Eddie era întotdeauna cel care alegea vinul.) Aveau destui bani gheață sau trebuiau să plătească iar cu cardurile de credit, care atârnau deja îngreunate de datorii ca un acoperiș năpădit de ploaie?

Ah! spusese Grace. *Habar* n-avusese că așa se simțea Madeline. Dac-ar fi știut, l-ar fi îndemnat pe Eddie să plătească de fiecare dată. Dar lui Eddie nu i-ar fi picat bine ideea. Era o persoană frugală din fire, căci crescuse sărac lipit, într-un apartament deasupra unei curățătorii din centrul orașului New Bedford.

Dacă ar fi plătit el de fiecare dată, ar fi putut să spună, n-ar fi jignit oare mândria familiei Llewellyn?

Acum Grace se întreba la ce se gândește Madeline. Din fericire, chelnerița dispăru cu cecul, și lucrurile reveniră la normal.

— Ce se mai întâmplă cu Benton? întrebă Madeline.

Grace n-avea ce să descrie în afară de dorință. „Nu, Grace, nu te părăsesc pentru totdeauna". Dar dacă așa era? Dacă relua legătura cu McGuvvy, o suna la San Diego și o convingea cumva să se întoarcă la Nantucket? În fiecare dimineață, Grace stătea lângă fereastră și aștepta camioneta lui Benton pe alee. Avea grijă de găini pentru că fără ea ar fi murit de foame, dar ignora restul curții, pentru că pur și simplu nu era în stare să se adune și să tundă trandafirii sau să le șteargă frunzele cu apă de lămâie. Nu era în stare nici să adune inflorescențele uscate din stratul de plante perene, nici măcar să tundă peluza, care fusese întotdeauna ocupația ei preferată.

— În dimineața când a plecat, a început să vorbească la un moment dat cu Hope despre cărțile pe care le citise și care credea că o să-i placă și ei. Și asta *m-a omorât*. A devenit o cu totul altă persoană. Stăteam lângă fata mea și simțeam că-l iubesc tot mai mult cu fiecare carte despre care vorbea.

— Grace! spuse Madeline. Nu-l iubești. Doar ți se pare. Îi iubești pe Eddie și pe fetele tale.

Grace sorbi din vin și privi suprafața plată, albastră, a strâmtorii Nantucket.

— Ai dreptate, spuse ea.

Dar Madeline nu avea dreptate.

∵

După trei pahare de vin, atitudinea lui Grace se schimbă. Când se despărți de Madeline în parcare, îi spuse:

— Îți mulțumesc că m-ai ascultat.

— Pentru asta sunt aici.

Madeline ieşi din parcare şi se îndreptă spre casă, întorcându-se la căsătoria ei perfectă cu Trevor şi la iubirea lor comună pentru Brick. Grace se hotărî să-l sune pe Eddie şi să-i spună despre facturile restante de la club, dar fu direcţionată spre căsuţa vocală, iar când sună la el la birou – lucru pe care îl detesta, pentru că nu voia să vorbească nici cu Eloise, nici cu Barbie, care filtrau apelurile lui Eddie de parcă el ar fi fost directorul Microsoft –, nu dădu decât peste mesajul preînregistrat.

Îşi privi telefonul. Vinul îi curgea prin vene. Grace îşi imagină cum îi luă cu el simţul raţiunii. „Am telefonul întotdeauna deschis".

Aşa că îi trimise un mesaj lui Benton, în timp ce vârfurile urechilor i se înroşeau ca focul.

„Vrei să vii mâine să luăm prânzul? Doar prieteni, promit".

Se hotărî să nu plece din parcarea clubului până el n-avea să-i răspundă. Dacă era nevoie, avea să stea acolo până la miezul nopţii. Dar el îi răspunse imediat.

„Am să vin".

∵

Grace era în magazie, frecând chiuveta de alamă, când Benton apăru de după casă.

— Hei! îl strigă ea. Sunt aici!

Benton intră pe uşă şi spuse:

— Iată o priveliște plăcută ochiului.

Grace râse.

— Au trecut doar patru zile.

El veni spre ea, şi mâinile lui o prinseră imediat de şolduri. Pentru că era foarte cald, ea purta doar un costum de baie şi o pereche de pantaloni scurţi.

— Fetele sunt la şcoală? o întrebă.

Ea zâmbi.

— La şcoală, în siguranţă.

— Şi Eddie?

— La serviciu, spuse ea.

Buzele lui se apropiară de ale ei, limbile li se întâlniră, şi Grace se simţi de parcă avea să leşine sau să moară. La început, sărutul fu dulce, apoi, incendiar. În magazie aerul fusese fierbinte, fierbinte, fierbinte încă de la început, dar, odată ce începură să se sărute, amândoi începură să transpire şi să pulseze de o dorinţă nebună.

El închise şi încuie uşa şi o ridică pe Grace pe marginea chiuvetei. Din câteva mişcări iuţi, îi dezlegă sutienul şi îi trase jos pantalonii scurţi, apoi îngenunche în faţa ei.

∵

Mai târziu, luară prânzul.

Grace pregăti friptură rece de pui, o căpăţână de salată verde, brânză proaspătă cu verdeaţă şi ridichi mari şi roşii proaspăt culese din grădină. Tăie felii groase dintr-o pâine cu seminţe, cu coajă crocantă, apoi luă din frigider unt fără sare, un borcan de castraveciori acri, o bucată de salam de vară şi nişte muştar cu boabe.

— Un prânz câmpenesc! spuse Benton. Exact ca odinioară, în Surrey.

— Mă bucur că-ţi place, spuse Grace.

— Îmi place totul la tine, spuse el.

„Nu-l iubeşti”.

Benton o ajută pe Grace să ducă totul la masa din lemn de tec de afară, şi se aşezară amândoi, admirând grădina.

Mâncară împreună, preparându-şi unul altuia îmbucăturile: ridichi, unt fără sare şi muştar; felii de pâine unsă cu brânză şi cu salam.

Mâinile lui Grace tremurau când îl hrănea. El o muşca uşor de vârfurile degetelor.

— Ştii cântecul *Loving Cup* al celor de la Rolling Stones? o întrebă el şi începu să cânte: *I'm the ploughman in the valley with a face full of mud.*

Îl ştia?

— Cred că-l ştiu, răspunse ea nesigur.

— Uite! spuse el. O să-l pun acum.

Îşi conectă telefonul la boxa de afară, şi muzica inundă grădina din spate.

Benton o luă pe Grace de mână şi o trase aproape. Începură să danseze încet pe melodie chiar acolo pe terasă. Mâinile lui îi cuprinseseră talia, iar ea îşi pusese capul pe pieptul lui. Grace nici măcar nu ştiuse că o asemenea fericire era posibilă. *Ce senzaţie minunată, ce senzaţie minunată!*

∵

Când Benton plecă, Grace urcă în fugă în cabinetul ei. Trebuia s-o sune pe Madeline.

MADELINE

Apartamentul, care la început îi păruse lui Madeline o adevărată *eliberare,* semăna acum cu o celulă de închisoare. Trebuia să se silească să meargă acolo, iar când intra pe uşă, avea o senzaţie aproape de panică. Plătise 12.000 de dolari pentru el, iar acum trebuia să aibă grijă să-şi recupereze investiţia.

Presiune.

Nu putea să scrie niciun cuvânt sub o asemenea presiune.

N-avea nicio idee pentru noul roman. Nici măcar una.

Era copleşită de tot felul de gânduri neliniştitoare. Rămâneau fără bani, ea promisese mai mult decât putea să ofere, n-ar fi trebuit să investească cei 50.000 în clădirile lui Eddie.

Va trebui ca Trevor să-i ceară înapoi, de vreme ce rugămintea ei nu fusese ascultată.

Depăşise termenul-limită, cel pe care i-l obţinuse Redd Dreyfus. Redd o sunase pe telefonul mobil şi-i lăsase două mesaje exasperate, şi atât Angie, cât şi asistenta ei, Marlo, îi trimiseseră e-mailuri şi o sunaseră. Le trebuia un text, altfel avea să fie scoasă de pe listă şi să suporte „repercusiuni financiare".

Madeline capitulă. Nu avea de ales. Va scrie o continuare la *Islandia.*

Dar, când se aşeză la birou şi începu să-şi noteze ideile, cartea pe care o descrise nu semăna cu o continuare la *Islandia.* Era despre o poveste de dragoste aprinsă dintre o casnică, mamă a doi copii, şi angajatul ei.

„Nu pot să scriu aşa ceva", se gândi Madeline. „Nu se poate". Dar asta scria. Cuvintele se revărsau, fluide, pe pagină ca şi cum le-ar fi turnat dintr-un pahar.

Grace spusese cu gura ei: „Înainte, *totul* era normal şi plictisitor. Iar acum... acum viaţa mea este un roman".

Madeline nici măcar nu catadicsi să le dea celor doi amanţi câte un nume. Le spuse B şi G.

Bărbatul, „B", este responsabil de renovarea casei protagonistei. Aceasta, „G", e o femeie casnică, mamă a doua fete – gemene născute la unsprezece luni distanţă. B şi G încep să se consulte zilnic în privinţa renovării. G vrea o chiuvetă de porţelan sau una dublă de inox? Ce fel de blat de bucătărie – granit, calcar, ceramică? Plăci de faianţă decorative sau perete simplu, vopsit? Ce fel de parchet – arţar, cireş, pin antique? Ce stil de bufete? Ce mânere?

B ŞI G se sărută pentru prima oară în baia de la etaj, în timpul unei discuţii despre robinete de chiuvetă. Locul e relativ strâmt şi întunecat, pentru că electricianul încă nu a venit să instaleze becurile. G este în baie când B intră, şi şoldurile li se ating din întâmplare. În clipa următoare, încep să se sărute cu pasiune.

B începe să aducă ceai marocan de mentă în fiecare zi şi o cutie cu patru pricomigdale de fistic de la brutăria locală, pe care le împart.

Madeline nu se obosi nici măcar să schimbe prăjitura. Presupunea că ar fi trebuit să le transforme în fursecuri moi cu ciocolată albă sau în trufe cu unt

de arahide. Ar fi putut înlocui ceaiul marocan de mentă cu o cafea cu lapte, vanilie şi gheaţă.

„Nu pot să scriu aşa ceva. Nu se poate”. Nu putea să trimită un asemenea text. Grace ar fi avut dreptul s-o dea în judecată. Sau s-o omoare. Sau amândouă.

Dar subiectul era bun. Madeline îşi dădea seama de asta. Era succint şi convingător. Aventura lui Grace cu Benton Coe conţinea toate elementele unei cărţi bune de ficţiune: singurătate, dorinţă, sex, trădare.

B şi G se îndrăgostesc din ce în ce mai tare pe măsură ce lucrările la casă avansează. Soţul lui G, un avocat imobiliar pe nume Ren, prescurtare de la Renfew, plăteşte fără să crâcnească toate facturile, inclusiv factura astronomică pentru serviciile lui B. Le povesteşte oamenilor cât de fericit e că soţia lui e fericită.

Madeline scrise o scenă exemplificatoare, în care cei doi amanţi savurează un prânz câmpenesc pe prispa însorită. Se hrănesc unul pe altul, B îi ciuguleşte lui G vârfurile degetelor, iar apoi dansează lent pe melodia *Loving Cup* a trupei Rolling Stones. Madeline nu schimbase nici cântecul – *Loving Cup* era pur şi simplu perfect.

Nu putea să scrie un asemenea roman. Dar nu avea nimic altceva, aşa că introduse textul în calculator, adăugă scena exemplificatoare şi le trimise prin e-mail lui Redd Dreyfus, într-un mesaj cu titlul „AM ÎNCERCAT”.

EDDIE

Eddie avea sentimente contradictorii faţă de weekendul de Ziua Eroilor[8]. Pe de o parte, de-abia aştepta să vină, pentru că anunţa începutul verii.

Eddie iubea vara la fel de mult ca toţi locuitorii Nantucketului. Nu doar pentru că se deschideau magazinele şi restaurantele, pentru că salvamarii începeau să patruleze pe plaje în costumele lor roşii de baie, pentru că liliecii înfloreau şi vremea era în sfârşit suficient de caldă pentru grătare, jocuri cu mingea şi duşuri în aer liber.

Nu... Eddie iubea vara pentru că vara însemna că vasele de croazieră porneau la drum, că mulţimile amatoare de stridii în sos de martini se înşirau la coadă la Cru, că în faţă la Chicken Box se forma coada celor care veneau să asculte formaţia Maxxtone, că parcarea de la Stop & Shop se umplea până la refuz şi oamenii parcau ilegal pe locurile pentru cei cu

---

[8] Sărbătoare naţională în SUA, în fiecare ultimă duminică a lunii mai (n.red.).

dizabilităţi, că traficul de pe Orange Street îi făcea pe rezidenţi să strige obscenităţi când se aflau la volan.

Vara în Nantucket însemna oameni. Iar oamenii însemnau bani – vânzări şi cumpărări, închirieri pentru săptămânile de vacanţă.

Cu toate acestea, Ziua Eroilor în Nantucket însemna şi Figawi, o tradiţie locală care în fiecare an devenea mai cuprinzătoare şi mai neplăcută. Aparent, era o cursă maritimă de la Hyannis până la Nantucket şi înapoi. Originea numelui era povestea preferată de toată lumea. Într-un an, în timp ce navigau prin ceaţă deasă, un vechi lup de mare strigase:

— Hei, unde figawi[9]?

Aşa fusese botezată întrecerea. Pentru că, serios, cui nu-i plac înjurăturile consacrate?

În ultimii ani, weekendul de Figawi se transformase dintr-o întrecere maritimă într-o întrecere de băut. Era un concurs pentru cine putea să bea cel mai mult, cine putea să se trezească cel mai devreme pentru a începe să bea, cine putea să bea cel mai repede, cine putea să reziste până cel mai târziu, cine putea să se comporte ca cel mai mare nesimţit (termenul cel mai decent pe care Eddie îl putea folosi, deşi avea la îndemână zeci). Figawi era foarte popular printre proaspeţii absolvenţi de facultate – tineri care tocmai absolviseră Hamilton, Bowdoin sau Middlebury sau – cel mai puţin prestigios în ochii lui Eddie – Boston College. („Cum îţi dai seama dacă cineva a fost la Boston College?” îi plăcea lui să glumească. „Îţi spune singur.”)

Tinerii aceştia aveau acum slujbe în Manhattan ori Boston ca asistenţi editoriali, novici pe Wall Street ori profesori de şcoală pregătitoare, sau studiau dreptul la New York University ori medicina la Harvard. Locuiau în apartamente din West Village sau Back Bay pe care încă li le plăteau părinţii, dar, în general, încercau să fie adulţi. Se întâlneau după serviciu să bea ceva pe Newbury Street sau în Soho, săreau peste slujba de duminică şi luau în loc un mic dejun întârziat, iar în weekendurile de vară „plecau din oraş”.

Weekendul de Figawi era făcut special pentru ei. Bărbaţii purtau pantaloni scurţi roşu-spălăcit de la Murray’s, îşi legau puloverele în jurul gâtului şi purtau ochelari de soare în casă pentru că erau foarte mahmuri. Fetele – sau, mai degrabă, *femeile* – se plimbau în rochii de casă fără lenjerie. Toate se credeau Diane von Furstenberg în 1973, lângă piscina de la Beverly Hills Hotel. Şi toate aveau genţi care păreau să conţină tot felul de prostioare, ca o sacoşă de o sută de kilograme. Lui Eddie îi venea să le spună

---

[9] În original, *where the figawi?* - formă concentrată a expresiei *where the fuck are we?* (aproximativ, „unde pizda mă-sii suntem?“) (n.red.).

că puteau foarte bine să meargă la concursul televizat *Preţul corect* cu obiectele pe care le aveau în genţi – dar ele n-ar fi avut nici cea mai mică idee despre ce vorbea! Cu toate acestea, o serie de femei purtau haine care păreau furate de pe frânghia de rufe din parcul de rulote – blugi tăiaţi şi tricouri mulate pe care scria „ÎMI CER SCUZE CĂ MĂ DISTREZ”.

Femeile îl iritau pe Eddie mai mult decât bărbaţii, probabil pentru că avea şi el fete.

Dacă vremea era însorită, figawienii – erau cu adevărat o naţiune aparte – se înghesuiau pe Hummock Pond Road în jeepurile lor închiriate, cu portbagajele pline de lăzi de bere. Patrulele de poliţişti pe ATV-uri de pe plaje aveau o zi plină, împărţind în stânga şi-n dreapta amenzi pentru consum de alcool în public şi pentru aruncarea de gunoaie pe jos. Salvamarii în costume roşii erau ocupaţi să aducă mereu oameni la mal, pentru că în mai curenţii erau foarte puternici, şi, oricât de bine educaţi erau „masculii” cei tineri („mascul” era un alt termen generic pentru diferitele apelative pe care Eddie le avea în minte), nu păreau să ştie că modalitatea de a nu fi duşi de curent era să înoate paralel cu malul, până când scăpau din strânsoarea valurilor.

Dar anul acesta plouă.

Ploaia în weekendul de Figawi era de o mie de ori mai nasoală decât vremea însorită, pentru că activităţile de pe plajă şi băutul erau înlocuite de băut şi iar băut. Epicentrul beţiilor era mereu debarcaderul Straight Wharf, mai precis, Taverna, Gazebo, localul omonim Straight Wharf Restaurant şi Cru.

Aceste restaurante erau pline ochi cu tineri care ţipau, râdeau, înjurau, sughiţau şi care abia acum învăţau să aprecieze un Bloody Mary bun şi să soarbă o stridie fără să-şi păteze costumele de firmă.

Eddie nu era sigur ce anume îl făcuse să se îndrepte spre Cru sâmbătă la ora două după-amiaza. Îşi dădu seama că urma o pileală (era cel mai decent cuvânt la care se putu gândi, deşi avea alte zeci la dispoziţie).

Barbie refuza să iasă din casă în timpul weekendului Figawi. Nu-i spunea niciodată ce anume făcea acasă, dar, dacă ar fi fost să ghicească, Eddie ar fi zis că, dacă era soare, ea stătea pe veranda din spate şi savura cocktailuri marguerita din fructe de cactus, iar dacă ploua, se răsfăţa cu actorul ei preferat, James Garner, şi revedea episoade vechi din *Dosarele Rockford.*

Eddie se gândea că, dacă ar fi fost să formuleze ceea ce îl motiva cu adevărat, ar fi spus că îi plăcea să fie acolo unde era acţiune. Într-o bună zi, figawienii aveau să devină avocaţi şi chirurgi, rectori de facultăţi, antrenori de fotbal american în liga naţională şi, desigur, manageri de fonduri mutuale. În cinci ani, mulţi dintre ei aveau să fie deja căsătoriţi, cu un copil

mic şi cu altul pe drum, căutându-şi o casă de închiriat – la început pentru o săptămână, apoi pentru două, apoi pentru toată luna iulie, apoi pe toată vara. În zece ani, figawienii aveau să fie gata să cumpere o casă.

Deci, practic, se gândea Eddie, băutura pe care urma s-o savureze era de fapt o investiţie în anii lui de dinainte de pensie.

Trecu pe lângă Gazebo fără să intre, deşi circula un zvon că doi apărători din echipa Boston Bruins stăteau îmbrăţişaţi la bar în mijlocul acelei găuri negre de umanitate.

„Cum pot oamenii să respire acolo?” se întrebă.

Cum de găseau loc să-şi ducă paharele la gură fără să lovească pe cineva cu cotul în cap?

Trecu la fel şi pe lângă Straight Wharf Restaurant, deşi îi plăcea acolo. Serveau un pateu excelent de lufar, iar restaurantul de lângă bar avea unul din cele mai bune meniuri din Nantucket. Dar Eddie n-ar fi intrat acolo în acest weekend nici mort. Chiar când trecea pe lângă, văzu doi tineri care ţineau de glezne o fată îmbrăcată într-o rochie albă fără bretele, aplecată peste marginea balconului.

Ea ţipa:

— Lasă-mă jos! La naiba, Leo, lasă-mă jos! O să vomit! O să... vomit!

Eddie încetini ca să vadă dacă tânăra chiar urma să vomite sau, încă mai bine, dacă sânii îi ieşeau din rochie, sau dacă masculii aveau s-o scape din mâini cu capul direct în tufişuri.

— Văd Londra, văd Franţa, spuse unul dintre tineri, privindu-i sub fustă.

— O să *vomit,* Leo! ţipă ea.

O secundă mai târziu aşa se şi întâmplă, şi Eddie se uită la ceas. Procesul începuse la ora două şi cinci.

Eddie se îndreptă spre Cru. Cru era rafinat, mulţimea era semnificativ mai în vârstă şi mai avută. În urmă cu trei ani, Eddie îl întâlnise aici, în barul din spate, pe proprietarul casei de pe Low Beach Road numărul 10, şi aici încheiaseră afacerea în urma căreia Eddie avea să închirieze casa.

— Crezi că poţi să iei 50.000 pe ea? îl întrebase proprietarul.

— Nu *cred* că pot, spusese Eddie. Ştiu că pot.

— Îmi place fermitatea acestei afirmaţii, comentase proprietarul.

În mintea lui, Eddie sperase ca această ieşire să-i aducă un noroc asemănător. Avea nevoie de ceva mare. Ceva legal. Financiar, nu se simţea prea diferit de fata care atârna cu capul în jos – disperată, pe cale să-şi piardă orice urmă de demnitate.

Afacerea cu DeepWell mersese atât de bine, încât Barbie se oferise să sune anumite grupuri care închiriau Low Beach Road şi să le propună acelaşi scenariu – cinci rusoaice frumoase, zece mii pe noapte. Lui Eddie nu-i

venea să creadă cât de îndrăzneaţă era sora lui – el ar fi fost îngrozit să propună această idee cuiva –, dar îşi dăduse seama că sugestia suna mult mai bine atunci când venea din partea unei femei. O auzise pe Barbie în acţiune, la telefon. Era pe jumătate Barbara Eden din *Visând la Jeannie*[10] – satisfăcând toate dorinţele nebuneşti ale bărbaţilor pe jumătate agent al Mossadului, adică o persoană cu care *nu e de glumă.*

— Dacă mă refuză, mă refuză. Mă prefac că n-am vorbit niciodată despre aşa ceva, îi spusese ea lui Eddie.

Dar, până acum, nu o refuzase *nimeni.* Fiecare grup corporatist se arătase dispus să intre în joc. Chiar în seara aceea veneau reprezentanţii unui concern minier din Virginia de Vest, care abia aşteptau să le cunoască pe fete.

Iar ele... ei bine, ele erau în extaz.

Eddie era recunoscător pentru bani, dar aceştia veneau cu un preţ. Avea arsuri gastrice cronice şi îi era greu să doarmă noaptea. Se temea mereu că îl urmăreşte cineva.

Dar avea nevoie de bani. Grace scrisese un cec de 15.000 de dolari pentru Clubul de Iahting Great Harbor, care nu putuse fi încasat.

— Nu s-a încasat? se mirase Grace când el îi spusese. Eddie, *ce* se întâmplă? Am crezut că poate e vina lui Eloise, că e o scăpare administrativă.

— Casele-tip îmi mănâncă toate fondurile, Grace. S-ar putea să trebuiască să luăm un an de pauză de la club, până le vând.

Grace îl privise cu neîncredere.

— Vrei să-mi spui că nu avem 15.000 pentru clubul de iahting?

— Exact asta îţi spun.

— Dar, dacă spui că cecul n-a fost *încasat,* e ca şi cum n-am avea nici măcar 15.000 în cont.

Eddie îşi drese glasul. Nu-i plăcea deloc această conversaţie.

— În prezent, nu, nu avem 15.000 de dolari în cont.

— Cum se poate? întrebă Grace.

— Casele mă mănâncă de viu, spuse Eddie.

— Nu poţi să vinzi una neterminată? întrebă Grace.

— E şi asta o posibilitate, spuse Eddie. Sau putem să avem răbdare şi să aşteptăm până când vând o casă.

— Ai vreo alternativă?

— Întotdeauna, zâmbi el.

---

[10] Serial american de televiziune din anii 1965-1970, în care eroina este jucată de actriţa Barbara Eden (n.red.).

— Bine, spuse Grace şi trase adânc aer în piept. Vara asta pot să supravieţuiesc şi fără clubul de iahting.

Eddie era uşurat. Din când în când, la furie, o acuza pe Grace că era răsfăţată pentru că provenea dintr-o familie cu foarte mulţi bani. Dar adevărul era că se dovedise cea mai echilibrată femeie pe care o cunoscuse vreodată.

— Îţi mulţumesc că eşti înţelegătoare.

— Dar ai bani să-l plăteşti pe Benton, da? Şi pe Hester Phan.

— Da, spuse Eddie, nesigur.

Hester era agentul de publicitate care trebuia să obţină un articol despre grădina lor într-o revistă. Singurul motiv pentru care Eddie fusese de acord să sprijine acest efort era că spera ca articolul să-l pună pe el într-o lumină bună ca agent imobiliar.

Casele-tip erau în pericol. Eddie luase bani de la DeepWell şi plătise instalatorul şi pe Gerry pentru jumătate din fundaţia de la numărul 13.

Cât despre banii lui Madeline şi Trevor – ei bine, nu ştia cum să gestioneze situaţia.

Trebuia să vândă o casă.

∵

Proprietara brunetă şi frumoasă de la Cru – Eddie o cunoştea încă de când sosise ea pe insulă, direct de la Universitatea Richmond – stătea pe podium când el intră. Îl salută cu o îmbrăţişare caldă şi-i spuse:

— N-o să-ţi vină să crezi, Eddie, dar am un scaun disponibil la barul din spate. Eşti singur?

— Sunt singur, spuse el, apoi se întrebă dacă ar fi trebuit să se simtă jenat de asta.

Nimeni nu sărbătorea Figawi de unul singur, era împotriva naturii acestei sărbători, care nu însemna decât beţii în masă şi întâmplări pe care ulterior nu şi le mai putea aminti nimeni, dar care puteau fi modificate şi îmbogăţite în anii următori. A te aventura în weekendul de Figawi *de unul singur* era un semnal disperat de ratare – sau, cel puţin, aşa credea Eddie.

Barmaniţa, o tânără care în trecut fusese bonă la gemenele lui Eddie, îl salută:

— Bună, Eddie, ce vrei să bei?

El nu-şi putu aminti numele ei. Era ceva de genul Elisa/Alyssa/ Alicia, dar nu ştia sigur care anume. Grace ar şti, cu siguranţă. Grace probabil că ar şti şi al doilea nume al fetei – dar, dacă Eddie i-ar fi trimis mesaj s-o întrebe, ar fi primit probabil răspuns după o lună, pentru că Grace nu-şi verifica niciodată telefonul.

Eddie era dezamăgit de el însuşi. Era agent imobiliar, avea datoria să ţină minte nume.

— Aş vrea...

Nu era sigur ce-ar fi vrut să bea. În jur, băutura preferată părea să fie Bloody Mary, dar asta i-a fi provocat imediat arsuri gastrice, începea să-l doară stomacul doar *uitându-se* la paharul de Bloody Mary al tipului de alături.

— Un martini triplu, sec, cu lămâie, te rog, spuse el.

— Ştii a cui a fost ideea cu lămâia, nu? îl întrebă tipul de alături. A lui John D. Rockefeller. Se temea de microbi, iar lămâia este un dezinfectant natural, aşa că le cerea mereu barmanilor să-i şteargă gura paharului cu o coajă de lămâie.

Eddie se întoarse spre cel care vorbea.

— Nu ştiam, spuse el.

Dar astfel de fleacuri îi erau întotdeauna utile. Putea să folosească o asemenea istorioară când scotea un client în oraş. Şi, imediat ce îşi formulă acest gând, Eddie îşi dădu seama că bărbatul de lângă el nu era oricine – era Ed Kapenash, şeful poliţiei.

— Uau, Şefule!

— Ce mai faci, Eddie? spuse Şeful zâmbind.

Dădură mâna, iar când Elisa/Alyssa/Alicia îi aduse lui Eddie martini-ul, ciocniră paharele cu prietenie. Şeful era la Cru! Eddie n-ar fi fost mai surprins nici dacă ar fi dat peste el în cine ştie ce local exotic – vreun bar din Hong Kong sau o cafenea din Amsterdam. Se întrebă dacă îl urmărea. Dar, din nou, Şeful fusese aici înaintea lui. Era doar o coincidenţă.

— Ce faci *tu* aici? îl întrebă.

Poliţistul era complet sub acoperire. Purta un tricou polo bleumarin, o pereche de pantaloni scurţi şi şapca roşie de baseball Mount Gay Rum Figawi care semnala participarea la sărbătoare.

Eddie îşi coborî glasul.

— Eşti sub acoperire?

Şeful dădu capul pe spate şi râse, ceea ce îl făcu şi pe Eddie să râdă.

Şeful îşi termină paharul de Bloody Mary şi mai comandă unul de la barmaniţă, căreia i se adresă cu „Eliza".

„Eliza"!

— Am venit să-i verific pe băieţi, să văd ce fac, deşi sunt liber azi, spuse Şeful. Toată lumea crede că detest weekendul ăsta, dar toată lumea se înşală. Sunt marinar. Mă simt bine înconjurat de genul ăsta de energie.

Eddie încuviinţă din cap şi luă o înghiţitură de martini, care fusese perfect preparat de Eliza, fosta lor bonă.

Dispoziţia i se îmbunătăţi instantaneu.

— Nici mie nu-mi displace, spuse Eddie. Şi mi-a plăcut povestea despre Rockefeller. Istoria a fost mereu materia mea preferată.

— A, da? spuse Şeful. Şi a mea. Am citit mult despre Rockefeller, Vanderbilt, Mellon – toţi industriaşii.

— Mă întreb ce vor spune generaţiile următoare despre noi, comentă Eddie. Sunt aproape sigur că ne vor numi „epoca telefoanelor mobile”.

Chiar atunci, telefonul lui Eddie sună – pe melodia *Smoke on the Water* a trupei Deep Purple. Şeful chicoti.

— Primul şi singurul cântec pe care am învăţat vreodată să-l cânt la chitară, spuse el.

Eddie verifică ecranul: era Nadia, probabil voia să afle la ce oră trebuiau să ajungă fetele în seara asta. Se înroşi tot. Opri telefonul, îl băgă în buzunar şi mai luă o înghiţitură.

— Am uitat că ai fost marinar, spuse Eddie.

Avea s-o sune pe Nadia în drum spre birou. *Evident,* nu putea să-i spună nimic cât timp stătea chiar lângă şeful poliţiei.

— N-am mai fost pe mare de şase ani, spuse Şeful. De când Greg şi Tess MacAvoy...

— O, Doamne! exclamă Eddie. Aşa e. Îmi pare rău, nu m-am gândit...

Şeful luă paharul de Bloody Mary şi amestecă gheaţa, apoi adăugă în el un strop de sos tabasco, stoarse felia de lămâie şi amestecă totul cu tulpina de ţelină.

— E în regulă. Eu şi Greg obişnuiam să concurăm de Figawi în fiecare an. Era o tradiţie. Cred că adevăratul motiv pentru care am venit azi e să cinstesc amintirile acestea. Mereu veneam aici să bem ceva după cursă, pe vremea când era Rope Walk. Bloody Mary şi câte o duzină de scoici.

Eddie îşi termină băutura şi-i făcu semn Elizei să-i mai aducă una. Nu-şi dădea seama cum de ajunseseră la un subiect atât de sentimental, dar simţea că era din vina lui şi voia să se întoarcă pe calea cea bună. Când Eliza îi aduse cel de-al doilea martini, el ridică paharul.

— Pentru Greg MacAvoy!

Şeful încuviinţă solemn, şi ciocniră din nou, dar poliţistul părea prea copleşit ca să mai poată spune ceva. Eddie îşi dădu seama atunci că era şi el doar o fiinţă umană, ca toată lumea. Nu venise acolo ca să-l pândească, era un om care-şi pierduse cel mai bun prieten şi care încă îl jelea.

— Greg avea şi el defectele lui, spuse Şeful într-un sfârşit. Dar l-am iubit ca pe un frate. Şi uite, după şase ani, încă nu-mi vine să cred că nu mai e. Uneori, când sunt doar eu în maşină şi stau până târziu în tură sau merg spre casă, îi aud râsul.

— O să-ţi spun ceva jalnic, zise Eddie. N-am avut niciodată un asemenea prieten.

— Eşti prieten cu Trevor Llewellyn, spuse Şeful, nu? Faceţi tot timpul chestii împreună.

— Nu-i chiar acelaşi lucru, spuse Eddie.

Şi nu era. Eddie şi Trevor se înţelegeau de minune, se distrau împreună, ocazional aveau conversaţii pe care Eddie le considera „adevărate”, dar aproape întotdeauna ele se refereau la soţiile sau copiii lor.

Între Eddie şi Trevor nu exista o legătură puternică. Eddie nu-l mai văzuse pe Trevor de la cina din urmă cu două săptămâni, şi pentru el asta nu era mare lucru, după cum în mod sigur nu era nici pentru Trevor. Trevor pilota avioanele lui, îşi vedea de treabă, la fel ca Eddie.

— Da, petrecem timp împreună, fumăm trabucuri, bem. Dar, sincer, prietenia asta e alimentată în primul rând de soţiile noastre. Mi se pare că prietenia dintre tine şi Greg a fost probabil de un soi destul de rar întâlnit.

— Aşa e, spuse Şeful. Tu unde ai copilărit, Eddie?

— În New Bedford, în centru.

— Locuri periculoase, spuse Şeful. Cel puţin, aşa am auzit.

— Bănuiesc că da. Părinţii mei au făcut tot ce s-au priceput şi ei, apoi tatăl meu a murit de emfizem când aveam paisprezece ani, pe urmă şi mama, trei ani mai târziu, de cancer la plămâni. Amândoi fumau ca şerpii, aşa cum face şi Barbie. Eu nu m-am atins de ţigări pentru că făceam atletism.

— Aha! spuse Şeful.

— Atletismul m-a ţinut departe de belele, spuse Eddie. Încă deţin recordul pe stat la patru sute de metri lungime.

— Nu mai spune!

Şeful mai comandă o băutură, şi Eddie se simţi încântat. Era ca şi cum cei trei sute de oameni din bar încetaseră să existe. Ieşise la o plimbare, bea şi purta o conversaţie interesantă cu şeful poliţiei. Circumstanţele actuale i se păreau remarcabile – poate din cauză că el însuşi crescuse în New Bedford, poate pentru că, timp de atâţia ani, afacerile îi merseseră cu atâta uşurinţă încât păreau ilegale, poate pentru că îl mustra conştiinţa sau pentru că, la fel ca oricine, avea şi el nevoie de o legătură omenească autentică.

— Vrei să comandăm vreo două duzini de scoici? întrebă Eddie. Ştiu că nu sunt Greg MacAvoy, dar mi-ar face plăcere să te ajut să le mănânci.

— Da, spuse şeful. Mi-ar plăcea. Mi-ar plăcea foarte mult.

Eddie îi făcu semn Elizei şi comandă scoicile.

— Îţi mulţumesc, spuse Şeful. Eşti un tip de treabă, Eddie. Chiar eşti un tip de treabă.

∵

La ora cinci, Eddie ieşi de la Cru simţindu-se alt om – drept, curat, demn, respectabil. Şeful plecase cu un sfert de oră mai devreme acasă, la soţia lui şi la gemenii MacAvoy, Chloe şi Finn, pe care acum îi creşteau ei doi.

Chiar îl îmbrăţişase pe Eddie la despărţire, îl bătuse pe spate şi făcuseră schimb de numere de telefon. Îi dăduse numărul lui supersecret, la care răspundea sigur, la orice oră din zi şi din noapte.

— Dacă ai vreodată nevoie de ajutor sau vrei să bem ceva, sună-mă! spusese.

— Aşa o să fac, răspunsese Eddie şi răsese.

Prea tare? Prea entuziast? Cele patru martini-uri amestecate cu votcă îşi spuneau cuvântul. Şeful băuse la fel de mult, dacă nu mai mult, dar asupra lui alcoolul nu avea efect.

— O să te sun să mergem la pescuit, spusese el. Am cumpărat o barcă anul trecut, un Whaler de opt metri, cu motor nou-nouţ de 250 de cai. Îţi place să pescuieşti?

— Sunt înnebunit după pescuit, îi răspunsese Eddie, deşi minţea.

Ura pescuitul. Trebuia să stea şi să aştepte prea mult; prefera să meargă la birou şi să facă bani. Dar, dacă Şeful voia să meargă la pescuit, Eddie ar fi mers şi el. Lui Trevor îi plăcea pescuitul şi era membru al Clubului Undiţarilor încă de la optsprezece ani. Eddie se gândi că Trevor ar fi fost un prieten mult mai potrivit pentru Şef – dar uite-l că începea să gândească precum Grace.

— Super! spusese Şeful. Ai grijă şi petrecere frumoasă în restul weekendului!

— În regulă, Şefule! Îi părea rău că pleacă. Chiar mi-ar plăcea să merg la pescuit. Sună-mă!

Şeful arătase spre Eddie cu un gest care putea fi interpretat oricum, apoi îşi croise drum prin mulţimea beată, şi toţi oamenii se dăduseră din calea lui, pentru că, chiar şi dacă nu ştiau că el era şeful poliţiei, îi simţeau autoritatea.

∵

Acum, de unul singur pe debarcader, Eddie îi vedea pe figawieni împiedicându-se şi împleticindu-se, vedea mocnind încăierări, vedea femei care îşi pierdeau pantofii şi elasticele de păr şi controlul asupra bretelelor de la sutien. Întorcându-se pe lângă Straight Wharf Restaurant, trase cu coada ochiului la fata în rochie de vară fără bretele, care stătea pe balustradă, bând o Corona. Vomitase şi îşi revenise. Bravo ei!

Ea îl văzu că se uita şi-i făcu semn cu mâna. El trecu repede mai departe. N-avea de gând să-şi piardă aura de virtute flirtând cu cineva de două ori mai tânăr.

Dar era pe cale să-şi piardă într-adevăr aura de virtute. Se gândi la punga de hârtie maro, plină cu bani. La cum toţi angajaţii de la Clubul de Iahting Great Harbor ştiau acum că el avea probleme financiare. În curând şi alţi membri urmau să afle zvonul, iar asta ar fi fost începutul sfârşitului. Glenn Daley, rivalul numărul unu al lui Eddie, era membru al Great Harbor.

Trebuia să vândă o casă.

Dar până atunci, le avea pe fete.

MADELINE

Angie sună, ţipând. Prima oară Madeline crezu că ţipa de furie, dar apoi îşi dădu seama că era un ţipăt de fericire, bucurie şi entuziasm.

— Îmi place la nebunie! spuse ea. Este pur şi simplu incredibilă!

Madeline nu ştia ce să înţeleagă.

— Ce anume îţi place?

— Noua ta carte! spuse Angie.

— Stai puţin! *De unde* ştii de ea?

— Mi-a trimis-o Redd, spuse Angie. Am citit scena. Are ceva atât de imediat, de electrizant, încât aproape că-mi ardeau degetele când dădeam pagina. Între personajele tale e o chimie fabuloasă. O s-o prezentăm drept „o combinaţie între canalul Playboy şi postul Home and Garden”. Până la urmă, ce femeie *n-ar vrea* să se culce cu meşterul care-i renovează casa?

Madeline amuţise. Îi trimisese lui ideea generală şi o scenă de exemplificare pentru că voia ca el să ştie că nu folosise degeaba pentru ea favorul lui special. Făcuse un efort de bună credinţă să vină cu ceva nou. Nu se aşteptase ca Redd să-i trimită mesajul lui Angie, şi în mod clar nu se aşteptase la un asemenea nivel de entuziasm.

„O combinaţie între canalul Playboy şi postul Home and Garden?”

— Vreau să începi să scrii cât mai repede, spuse Angie. Vreau s-o pun pe lista din iarnă şi cred că putem să vindem deja primul episod revistei *Redbook*[11]. Emisiunile de dimineaţă o să fie în extaz! Gayle King o să înnebunească! Ea şi Norah o să se bată pe ea!

Lui Madeline i se pusese un nod în gât. Încercă să se imagineze mergând la emisiunea *CBS This Morning* cu Gayle King, Norah O'Donnell şi Charlie Rose, pentru a vorbi despre un roman pe care îl scrisese... despre Grace şi Benton Coe.

---

[11] Revistă americană pentru femei (n.red.).

— Problema e că sunt multe lucruri pe care trebuie să le schimb, pentru că ceea ce am scris acum e prea aproape de adevăr, spuse Madeline.

— Ştii pe cineva care a trecut prin asta? întrebă Angie şi rămase cu gura căscată. E vorba de *tine*?

— Nu, nu de mine! spuse Madeline.

Deşi, dacă ea ar fi trecut prin aşa ceva, în mod sigur n-ar fi vrut ca cea mai bună prietenă a ei să scrie un roman despre asta.

— Nu-i nicio problemă dacă e vorba de *tine,* spuse Angie. Ţi-am povestit vreodată despre tipul care mi-a pus faianţă în baia principală? Era *delicios.* Îmi venea *să-l mănânc.*

Madeline închise ochii. Nu-i venea să creadă că dezlănţuise o asemenea avalanşă. În toată America, femeile ar fi recunoscut că nutreau gânduri vinovate la adresa electricienilor sau zugravilor din casele lor.

— Neapărat trebuie să schimb ceaiul de mentă, spuse Madeline. Şi pricomigdalele. Şi prânzul câmpenesc, şi pe ei doi dansând pe *Loving Cup.*

— De obicei, aş fi de acord să înlocuieşti asemenea detalii cu altele asemănătoare, la fel de vii – dar, Madeline, în cazul de faţă, le-ai nimerit perfect. Detaliile acestea aparţin poveştii. *Nu poţi* să scoţi ceaiul de mentă! Nu poţi să scoţi prânzul câmpenesc, felul în care ai descris ridichile şi pe el care o hrăneşte cu mâna lui – lucrurile astea sunt prea bune ca să le tai. Ar fi ca Hemingway fără coride sau Cheever fără suburbiile lui.

— Da, dar... spuse Madeline.

— Lasă-le aşa cum sunt! spuse Angie. Dacă trebuie neapărat, obligatoriu să schimbi lucruri mai târziu, o să le schimbăm.

— Bine, spuse Madeline îndoită.

— Te-ai gândit la un final? întrebă Angie.

— Un final?

— Ştiu că ai probleme cu încheierile. Dar aici mi-ar plăcea ca... B şi G să rămână împreună. Madeline o auzi cum loveşte cu pixul în birou. M-am săturat de femeile care la finalul acestui gen de romane ajung să ia decizia corectă, să rămână alături de soţii lor, apărând „valorile familiale”. Chiar şi *Cincizeci de umbre ale lui Grey* e cuminte. Angie pufni. Vreau un final în care femeia se simte fericită, nu doar „bine”.

— În regulă, spuse Madeline. Pot să fac asta.

Acum era mai liniştită că discutau despre final. Grace şi Benton erau încă împreună, deci orice ar fi scris ea n-ar fi fost decât ficţiune pură.

— Minunat! spuse Angie. Cartea va avea un succes imens. Presimt cu toate fibrele corpului.

— Mulţumesc.

— Trebuie să ne gândim la un titlu. N-ai nicio propunere, nu?

— Nu... chiar n-am ajuns aşa departe. Am scris-o mai degrabă ca pe un exerciţiu.

— Un exerciţiu? Clasic, chiar clasic. Acest exerciţiu o să te aducă în topul listei de bestselleruri din *New York Times*! Nu-ţi face griji despre titlu! Am oameni aici pentru asta. O să facem un concurs de idei.

— Bine, spuse Madeline.

— Te ţin la curent. Nu-i vom da niciun titlu fără să ne consultăm cu tine.

— În regulă.

— De ce mă mai ţii la telefon? Treci la scris!

Madeline închise.

∵

C*e făcuse*?

Îşi aminti că era doar ficţiune. Trase adânc aer în piept şi apoi răsuflă lent.

Era.

Doar.

Ficţiune.

Brick voia o maşină, aveau facturi de plătit, ea închiriase apartamentul acela idiot pentru 12.000 de dolari. În curând avea să vină facultatea. Trevor era la 2.000 de metri în aer. Într-un fel, nu era nici măcar pe aceeaşi planetă cu ea. Oricum nu putea să discute nimic din toate astea cu Trevor – decât dacă i-ar fi spus secretul lui Grace.

Două dintre femeile de la această masă vor trăda persoana din stânga lor.

La stânga lui Grace fusese Eddie. La stânga lui Madeline fusese Grace. Deci iată... cum o trăda pe Grace.

Nu, Madeline n-avea să facă aşa ceva.

Dar, dacă o enerva pe Angie, Angie ar fi putut s-o acuze că încalcă termenii contractuali. Madeline ar putea fi nevoită să returneze avansul, care în mare parte era deja cheltuit.

Din punctul ei de vedere, existau două opţiuni. Fie să scrie romanul despre Grace şi Benton, fie să încalce contractul şi să returneze banii de avans – iar mai târziu, când avea să fie gata, să scrie alt roman.

Emisiunile matinale erau tentante... dar nu.

Îl sună din nou pe Eddie, ca să-i ceară înapoi cei cincizeci de mii.

NANTUCKET

Thornton Bayle, regele pavajelor din Nantucket, care refăcea parcarea Clubului de Iahting, îl auzise pe Eddie Pancik vorbind la telefonul mobil.

Clubul de Iahting din Nantucket era chiar peste drum de sediul Island Fog Realty şi cam toată lumea din oraş ştia că, atunci când Eddie purta o conversaţie pe care nu voia s-o audă şi altcineva, traversa în parcarea clubului.

∵

Ceea ce Thornton Bayle auzi în acea după-amiază a Zilei Eroilor suna cam aşa:

— Madeline, da, îţi înţeleg dilema. *Înţeleg,* Madeline, ţi-am spus că în iunie şi, dacă nu în iunie, atunci în august. Aş face asta dacă aş putea, dar acum chiar nu pot. Trebuie să ai răbdare. Am nevoie să mai rezişti. Am nevoie să crezi în mine. Încă de la început au fost două părţi implicate... ştiai riscul. Da, ştiai. Madeline, te rog, am nevoie să-mi acorzi puţin timp. O să repar totul, dar nu pot să fac asta azi. Trebuie să-mi mai dai timp, Madeline. Te rog, doar puţin timp! „Hm, interesant!” îşi spuse Thornton Bayle.

Iunie

HOPE

Hope înfruntă zvonul că s-ar fi culcat cu Brick cu capul sus şi fără să scoată un cuvânt pe această temă. Allegra se plimba din nou cu Brick între ore, făcându-l să întârzie la toate, pentru că se opreau în faţa fiecărei cişmele ca să se sărute.

Hope nu putea să-i privească fără să-i vină să verse, între timp, Allegra încă se vedea cu Ian Coburn. Îi spunea lui Brick că „stă acasă să înveţe pentru examenele finale" şi părinţilor că o aşteaptă în capătul aleii pe Hollis care o lua la „o şedinţă de studiu în grup", dar în locul fetei apărea Ian Coburn în Camaro-ul său roşu, care o lua cu el ca să studieze arta fină a sexului oral în timp ce admirau soarele apunând de pe o fâşie izolată de plajă din Madequecham.

Hope ar fi trebuit să-i spună lui Brick adevărul când se ivise ocazia: Da, Allegra se întâlneşte cu Ian. Da, Allegra şi-o trage cu Ian.

Într-adevăr, era sigură că motivul pentru care zvonul despre ea şi Brick se stinsese atât de repede era că Allegra pusese piciorul în prag şi-l sugrumase. Ştia că Hope ar fi fost capabilă să spună tuturor adevărul despre ea şi Ian Coburn.

Un alt motiv mai puţin plăcut pentru care zvonul despre Hope şi Brick se dezumflase ar fi putut fi că niciun om întreg la cap nu şi-l putea imagina pe Brick vrând să facă sex cu Hope.

Îi trecu din nou prin minte că Allegra va strica totul. Nu putea să jongleze toată vara pe insula asta mică fără să fie prinsă la un moment dat. Hope nu trebuia decât să aştepte.

Dar aşteptarea era obositoare. Anul şcolar se apropia cu paşi repezi de final, iar vremea se încălzise. Până la sfârşitul primei săptămâni din iunie, Hope trecuse toate examenele cu brio. Nu mai era nimic de învăţat şi nu avea nicio motivaţie să exerseze la flaut. Serviciul ei la biserica Sfânta Maria începea imediat după ce se termina şcoala, dar avea să fie o plictiseală liniştită şi antisocială. Urma s-o ajute pe domnişoara Aguiar să îndosarieze şi să facă puţină documentare pentru predicile părintelui Declan. Să răspundă la telefon şi să informeze un nesfârşit şir de vizitatori că slujbele se ţineau sâmbăta la cinci după-amiaza şi duminica la 8.30, 10.00, şi 11.30, că în zilele

de lucru slujba începea la 7.30 dimineaţa şi că mai era una în spaniolă la şapte seara, duminica.

Deocamdată, când venea acasă de la şcoală, Hope se aşeza în hamacul bine întins între doi ulmi, cu vedere spre portul Polpis, şi citea. Allegra se ducea deja în fiecare după-amiază la plajă cu prietenii ei să bea berea pe care le-o cumpăra sora mai mare a lui Bluto, ca apoi să leşine pe nisip. N-o invita niciodată pe Hope, iar prietenii ei erau acasă, citind în hamacele lor sau pregătind deja compunerile pentru admiterea la facultate. Hope se consola cu gândul că primăvara următoare, ea, Hope, va fi cea care va intra la Universitatea Virginia şi la Vanderbilt şi poate chiar la Duke, în timp ce Allegra se va afla pe lista de aşteptare la North Podunk Junior College.

Şi totuşi se simţea singură.

∵

Singura parte pozitivă din viaţa lui Hope erau discuţiile cu Benton despre cărţi. Începuse cu *La revedere, Columbus*!, deşi i se păruse demodată şi macho. Îi plăcuse mult mai mult *Întâlnire în Samarra.* Benton părea chiar încântat că ea îi urma sugestiile, şi, când o vedea, o întreba special unde ajunsese cu fiecare carte şi dacă îi plăcea.

Conversaţiile nu durau niciodată atât cât şi-ar fi dorit Hope, pentru că mama ei îi întrerupea întotdeauna – îl chema pe Benton la coteţul de găini sau avea nevoie de ajutorul lui la maşina de tuns iarba. În unele zile, Grace îi pregătea prânzuri elaborate – salate Caesar cu ton uscat sau salată cu şuncă şi cu ouă ochiuri pe deasupra. Aveau mereu şi un coş cu chifle crocante şi un fund mic de lemn cu brânză, biscuiţi, cârnat, muştar, unt şi migdale Marcona.

Hope tânjea să fie şi ea invitată la aceste prânzuri şi i se destăinui mamei sale.

— E un interval important pentru că eu şi Benton putem să stăm de vorbă, spuse Grace. Îmi pare rău, draga mea. Vrei să-ţi fac un sandviş cu şuncă?

— Un sandviş cu şuncă? întrebă Hope.

— Pe o baghetă cu unt fără sare şi gem de smochine? adăugă Grace. Poţi să-l mănânci în hamac în timp ce citeşti.

Suna chiar bine, dar nu atât de bine cum ar fi fost să stea la masă cu mama ei şi cu Benton.

— Aş prefera să mănânc salată cu voi, spuse Hope.

— Îmi pare rău, draga mea, spuse Grace. Avem de discutat probleme importante legate de grădină.

Probleme legate de grădină? Mama ei vorbea *serios*? Nu voia s-o cheme şi pe Hope la aceste prânzuri în ciuda faptului că mereu se ruga de ele două să petreacă mai mult timp cu ea?

— În regulă, spuse Hope. Un sandviş cu şuncă ar fi bun.

∵

Notele de final de an ale Allegrei erau foarte proaste: C minus la chimie, trigonometrie şi istorie americană şi un D la engleză, dar un 79 la muzică – ceea ce, explică ea, era aproape un B (nota de la muzică era impresionantă, credea Hope, de vreme ce Allegra nu avea deloc voce). Într-un gest atipic de demnitate, Eddie o informase că pe timp de vară nu va avea dreptul să conducă maşina. Lucrul acesta nu era o problemă când se vedea cu Ian Coburn în Camaro-ul lui roşu, dar, ca să-l întâlnească pe Brick, trebuia fie să ia autobuzul (care trecea pe Polpis Road doar de trei ori pe zi), fie să se milogească de Hope s-o ducă ea cu maşina.

Hope fu de acord să facă pe şoferul de mai multe ori decât ar fi făcut-o poate în mod normal doar ca să-l vadă pe Brick. El părea cu totul nefericit. Lucra cu jumătate de normă la Nantucket Bank ca „asistent pentru relaţii cu publicul", ceea ce, spunea el, era cea mai plictisitoare activitate de birou. Întâmpina oamenii, îi direcţiona fie la stânga, spre simplii operatori, fie la dreapta, spre ofiţerii de credite. Tot în sarcina lui cădea şi să le arate oamenilor cum să folosească Penny Arcade, o maşină de sortat şi numărat monede, care emitea o chitanţă ce putea fi schimbată apoi în bancnote. Brick arăta balonat şi palid, îşi pierduse strălucirea şi vioiciunea din urmă cu câteva săptămâni.

Săptămâna era plină de petreceri de absolvire, iar Allegra şi Brick erau invitaţi la toate. Hope nu fusese invitată la niciuna, deşi mereu când intrau în parcare la destinaţie, Brick spunea:

— De ce nu intri şi tu puţin, Hope?

— Nu, mulţumesc, răspundea Hope.

La câteva petreceri, văzuse deja Camaro-ul roşu al lui Ian Coburn parcat în faţă şi se gândea: „Cum de reuşeşte Allegra să facă asta în fiecare seară?"

∵

Într-o zi, în timp ce Benton lucra la stratul de trandafiri, Hope se trânti ostentativ în hamac, afişându-şi noua carte cumpărată, *Lolita.*

O deschise cu un oftat zgomotos, sperând că Benton o va observa, dar, multă vreme, el rămase preocupat de tunsul trandafirilor.

— Au! spuse în cele din urmă.

Se înţepase într-un spin.

— Eşti bine? îl întrebă Hope şi se ridică imediat din hamac. Vrei să-ţi aduc un plasture?

— A, Hope! spuse Benton. Nici nu te-am văzut. Eşti foarte tăcută. Apoi observă cartea. Hei, citeşti *Lolita*!

Hope roşi.

— Da.

Benton ieşi din stratul de trandafiri şi-şi şterse fruntea cu o bandană portocalie.

— Ţi-am tot promis că-ţi aduc lista aceea de o sută de cărţi, dar am fost teribil de ocupat.

— Ai şi alţi clienţi în afară de mama, nu?

— Da. Lucrez la şase proiecte simultan.

— Ai cinci alţi clienţi? Mi se pare că eşti aici tot timpul.

— Păi, acesta este proiectul meu preferat, spuse el, privind spre casă. În plus, am un manager şi zece studenţi care lucrează pentru mine.

— Nu înţeleg de ce eşti grădinar când ai o diplomă în literatură, observă Hope.

Benton râse.

— În viaţă se întâmplă tot felul de lucruri, Hope. Am avut o bursă de studii la Ohio State, pentru care a trebuit să lucrez, şi ei m-au repartizat în echipa lucrătorilor la spaţii verzi. Mi-a plăcut. Când am absolvit, m-a atras mai mult ideea de a lucra afară în curţi şi grădini. Nu că n-aş visa ca într-o zi să devin profesor de engleză, pentru că îmi doresc asta, într-un fel. Dar cred că prefer pur şi simplu genul acesta de muncă.

— Când erai adolescent citeai tot timpul? întrebă Hope.

— Citeam pe ascuns, spuse Benton. Noaptea târziu. În timpul zilei făceam chestii obişnuite de-ale adolescenţilor. Jucam rugby, beam bere în pădure cu amicii mei.

— Erai un fel de combinaţie între mine şi Allegra.

— Poate. N-o cunosc prea bine pe sora ta.

Hope se bucură să audă asta. Majoritatea oamenilor o plăceau mai mult pe Allegra pentru că era prietenoasă, ca Eddie. Făcea conversaţie, tachina, flirta şi îşi făcea imediat prieteni. Dacă Benton s-ar fi întâlnit cu ea, ar fi preferat-o – sau aşa se temea Hope.

Sau poate că nu. Allegra n-ar fi suportat o conversaţie lungă despre cărţi.

— Nu seamănă deloc cu mine, spuse ea. E frumoasă şi superficială.

Benton nu tresări la această apreciere.

— *Tu* eşti frumoasă, spuse el.

Hope ridică din umeri. Îşi putea da seama când cineva spunea asta doar ca să fie drăguţ.

— Allegra e mai frumoasă. Ea şi prietena ei cea mai bună, Hollis, sunt cele mai populare fete din şcoală. Allegra e cu Brick Llewellyn încă de la începutul clasei a zecea, dar acum s-a plictisit de el, şi, în loc să se despartă, iese tot timpul cu un tip pe nume Ian, de la Boston College.

— Boston College, spuse Benton. E o şcoală bună.

În mod clar nu auzise gluma lui Eddie.

— Nu-l *înşală,* dar nu se poartă frumos, spuse Hope repede.

Oricât de mult îşi dorea ca Allegra să-şi primească pedeapsa, nu era în stare s-o toarne.

— Şi asta te deranjează? spuse Benton.

— Mi-ar plăcea să se poarte ca o fiinţă umană decentă. Ai vreun sfat în privinţa asta?

Îşi dorea să prezinte lucrurile în aşa fel încât să semene cât mai puţin cu un episod din serialul *Degrassi* şi cât mai mult cu un caz complicat, real, din viaţă.

— Drept să-ţi spun, chiar am, spuse Benton.

În clipa aceea, Grace îşi iţi capul de după uşa glisantă din spate. Părea încântată să-i vadă vorbind.

— Benton, e gata prânzul, spuse ea. Draga mea, ai vrea un sandviş cu şuncă? i se adresă ea lui Hope.

Hope ridică din umeri. Ca întotdeauna, mama ei strica totul.

— Bine, fie, spuse ea.

GRACE

Tocmai când avea impresia că viaţa nu poate fi mai frumoasă, Grace primi un telefon de la Hester Phan.

— Am veşti interesante, spuse Hester.

Era o vietnameză-americană serioasă, cu o voce impasibilă. Ai fi zis că o suna pe Grace ca să-i spună că la Stop & Shop era ofertă la mănuşi de cauciuc.

— Da? spuse Grace.

— Editorului rubricii de casă şi grădinărit din *Boston Globe* i-au plăcut foarte mult fotografiile. Vor să facă un articol în ediţia de duminică.

Grace scoase un chiot.

— Când? întrebă ea.

— Pe 21 iulie trimit un redactor şi un fotograf, spuse Hester. Articolul apare cinci zile mai târziu, duminică, pe 26.

Aveau mai puţin de o lună să se pregătească!

— Iuhuu! spuse Grace. Mulţumesc, Hester, mulţumesc!

— Asta mi-e slujba, spuse Hester. O să te sun mai aproape de data respectivă cu detaliile exacte. Şi îi trimit lui Eddie factura finală.

Grace închise telefonul. Nu ştia dacă să-l sune mai întâi pe Eddie sau pe Benton. Corect era să-l sune pe Eddie. Era casa lui, şi el o plătea pe Hester. În plus, lui Benton voia să-i dea vestea personal.

— N-o să-ţi vină să crezi! *Boston Globe* a zis da! Ziarul *Boston Globe* de duminică! îi spuse ea.

— A zis da la ce? întrebă Eddie.

— Au fost de acord cu articolul despre grădină!

— A, da, da, spuse Eddie. Asta înseamnă că nu mai trebuie s-o plătesc pe Hester?

— După ce-ţi dă factura finală. Care cred că ne-am înţeles că va include şi un bonus de reuşită.

— De ce să ia bonus de reuşită? întrebă Eddie. Asta-i e meseria. Trebuie să reuşească pur şi simplu, nu să ia un bonus pentru asta.

Vocea lui Eddie se auzea ca şi cum ar fi ieşit dintr-o cavernă. I se simţea ecoul, iar Grace îi auzi şi paşii.

— Unde eşti? întrebă ea.

— La casa de pe Eagle Wing Lane numărul 13.

— Sună a gol. N-ar trebui să fie oameni care lucrează la ea?

— Ba da, ar trebui.

Ea nu putu să-i desluşească tonul vocii. Era oare sarcastic?

Nu-i păsa. Era prea entuziasmată de *Boston Globe.*

— Dragule, nu te bucuri pentru mine? spuse ea.

— Sunt încântat.

Grace închise telefonul. Eddie nu părea încântat – dar la ce-ar fi putut să se aştepte?

Şi-ar fi dorit ca fetele să fie acasă, dar Hope începuse lucrul la biserică, iar Allegra era plecată de pe insulă la noul curs de pregătire pentru examene. În loc de o dată pe săptămână timp de şase săptămâni, cursul avea acum loc zilnic, timp de o săptămână, inclusiv sâmbăta. Allegra avea nevoie de încă un curs pregătitor pentru că anteriorul nu-i adusese decât o creştere de 30 de puncte a notei la lectură critică, în vreme ce nota de la matematică îi rămăsese aceeaşi. Niciuna nu era foarte mare.

Eddie nu era tocmai încântat să cheltuiască bani pe încă un curs, la care se adăuga costul suplimentar al transportului cu avionul, dus-întors.

Grace spunea că sunt oameni care pur şi simplu nu au rezultate bune la teste.

Eddie spunea că Allegra nici măcar nu-şi dă silinţa. Grace o văzuse vreodată învăţând?

Nu, n-o văzuse, şi, mai mult, Allegra era plecată în fiecare seară.

Grace avea să le spună fetelor despre *Boston Globe* în seara aceea, la cină.

O să le pese?

Vru să o sune pe Madeline, dar Madeline era foarte ocupată în ultima vreme cu scrierea noului ei roman în apartamentul închiriat, iar Grace nu voia s-o întrerupă. Cu toate astea, era prea entuziasmată ca să păstreze vestea doar pentru ea, şi Benton urma să sosească abia peste o jumătate de oră.

Îi trimise un mesaj lui Madeline:

„Boston Globe de duminică va scrie despre grădina mea pe 26 iulie!"

Madeline îi răspunse:

„Grozav!"

Grace încercă să nu se simtă descurajată. „Grozav!" era o reacţie potrivită. Nu se putea aştepta de la nimeni să înţeleagă că vestea aceasta era mult mai mult decât grozavă.

Desfăcu o sticlă veche de Veuve Clicquot, pe care o găsise în frigiderul de vinuri al lui Eddie, chiar când Benton se ivea de după colţul casei.

— Şampanie? Ce s-a întâmplat cu ceaiul de mentă? spuse el.

Grace turnă două pahare, dar le lăsă pe masă.

— A sunat Hester Phan, spuse ea.

— Dă-mi veştile fără grabă!

— Duminică, pe 26 iulie, vom apărea în... *Boston Globe!*

Benton o ridică şi o răsuci în aer şi scoase un chiuit de cowboy ca la rodeo.

Aceasta era reacţia după care tânjea Grace. Când Benton îi luă faţa în palme şi începu s-o sărute, ea se minună de senzaţia de a avea pe cineva în viaţa ei care să-i împărtăşească pasiunea pentru grădină şi care să fie la fel de entuziasmat ca şi ea de această apariţie. Un partener. Un prieten. Şi mai mult decât atât.

Benton o luă de mână şi o conduse spre magazie, lăsând paharele de şampanie la soare.

∵

A doua zi, Grace primi o invitaţie la serata Clubului de Grădinărit din Nantucket. Anul acesta se ţinea în reşedinţa lui Jean Burton, pe care ea o considerase întotdeauna Casa celor o Mie de Iazuri cu Crapi Japonezi (de fapt, erau doar cinci, dar pentru Grace şi aceia erau prea mulţi). Jean era preşedinta Clubului de Grădinărit din Nantucket, funcţie preluată de la Grace când acesteia i se terminase mandatul. Venită din Texas, avea mult şarm şi se pricepea să fie primitoare. Continua să apeleze la Grace pentru sfaturi şi ajutor în chestiuni de logistică şi o ţinea la curent cu ce se petrecea la club, deşi Grace se concentrase din ce în ce mai mult asupra propriilor ei proiecte.

Grace fusese preşedinte timp de şase ani şi cu ani în urmă găzduise Serata Apusului la vechea lor locuinţă din Dover Street. Serata era un eveniment excepţional şi, în toţi anii în care fusese implicată în organizarea ei, Grace şi-o alesese mereu ca parteneră de petrecere pe Madeline.

Dar anul acesta se gândi să-l ia pe Benton.

O sună pe Madeline să-i ceară părerea.

— Cum ar fi dacă l-aş lua pe Benton la serata Clubului de Grădinărit? o întrebă ea. Te-ai supăra?

Madeline tăcu, dar, în fundal, Grace distinse hârşâitul pixului pe hârtie şi şuierul laptopului.

— Nu m-aş supăra, spuse Madeline. Îmi place serata. Grădinile sunt frumoase, mâncarea e bună – dar e mai mult un lucru care ţi se potriveşte ţie.

— Nu vreau să crezi că te las pe tine baltă pentru el, spuse Grace.

— Nu asta e problema, spuse Madeline. Problema e că vei fi văzută în public cu Benton.

Da, Grace luase asta în calcul. Şi totuşi, chiar voia să se aventureze în lumea mai largă alături de el.

Insula era lată de şase kilometri şi lungă de douăzeci, deci nu prea puteau să ia cina la Ship's Inn sau să se plimbe de mână pe faleza Sconset. Serata era o petrecere organizată de Clubul de Grădinărit, Benton era arhitectul ei peisagist, şi aveau ceva cu care se puteau lăuda împreună. Grace *de-abia* aştepta să le spună lui Jean Burton, Susanei Prendergast şi Monicăi Delray despre articolul din *Boston Globe*! Serata era un eveniment potrivit şi sigur de mers cu Benton.

— O să-i cer voie lui Eddie, sunt sigură că va fi de acord, spuse ea.

— Şi *eu* sunt sigură că va fi de acord, îi răspunse Madeline. Dar tu ştii cum bârfesc femeile alea, Grace. Mai ţii minte cât caz a făcut Blonda Sharon când Monica a venit în pantofi Chanel neasortaţi? A spus că Monica era beată când se îmbrăcase, şi trei zile mai târziu toată lumea susţinea că trebuie să se interneze la dezalcoolizare. Tipele astea sunt nişte năpârci. N-au nicio milă. Dacă te duci acolo cu Benton, o să intri în gura lor.

— Blonda Sharon n-are decât să mă pupe-n fund! spuse Grace.

— Faci ce vrei, zise Madeline. Dar, ca prietenă a ta cea mai bună, trebuie să-ţi spun că aş fi mult mai liniştită să ştiu că te duci cu Benton dacă voi doi n-aţi fi...

— Ştiu, spuse Grace.

Şi ştia, într-adevăr. Dar nu-i păsa. Voia să meargă la serată cu Benton. Voia să se distreze.

În seara aceea abordă subiectul în faţa lui Eddie.

— Nu te deranjează dacă mă duc la serată cu Benton, nu?
— Ce serată? întrebă Eddie.
— Petrecerea organizată de Clubul de Grădinărit.
El flutură din mână.
— Du-te liniştită! Câtă vreme eu nu sunt silit să merg.
Îşi unse o felie de pâine uscată cu unt. În ultima vreme avea arsuri gastrice atât de rele, îi spusese lui Grace, încât abia dacă putea mânca altceva.

∵

În dimineaţa următoare, Grace îl invită pe Benton.
— Vrei să vii cu mine la serata Clubului de Grădinărit?
Chipul lui se lumină.
— Mi-ar plăcea foarte mult.
— Anul acesta se ţine acasă la Jean Burton.
— La Iazurile cu Crapi Japonezi, spuse Benton.
Grace îl sărută şi zâmbi larg. Nu-i venea să creadă cât de *bine* se potriveau.
— Am mai fost o dată, acum patru sau cinci ani, când s-a ţinut acasă la Jody Rouisse, îşi aminti el. M-a luat Marla Amster, pe vremea când îi aranjam grădina.
— Ai fost cu Marla Amster? Acum sunt geloasă, zise Grace.
Încercă să-şi aducă aminte de anul acela. Jody Rouisse locuia în Shimmo. Da, atunci fusese cu Madeline. Îşi aminti grădina. În opinia ei, era lipsită de strălucire: multe ierburi decorative, doar un singur strat de flori şi plante perene grupate pe culori. Grace avusese impresia că se uită la un album de colorat. Dar nu-şi amintea să-l fi văzut pe Benton. Nu-i venea să creadă că-l trecuse cu vederea. Acum n-avea ochi decât pentru el.
— Nu trebuie să fii geloasă, spuse Benton. Nu eram îndrăgostit de Marla Amster.
Îndrăgostit! Îndrăgostit! Îndrăgostit, îndrăgostit, îndrăgostit!
Cum plecă Benton, Grace fugi la etaj s-o sune pe Madeline.

∵

Săptămâna lui Grace avu un singur moment neplăcut. Într-o seară târzie, când se duse la Stop & Shop să mai cumpere salată, brânză cu verdeţuri şi alte provizii pentru prânz, văzu în parcare o maşină sport roşie, iar înăuntru o fată care semăna foarte mult cu Allegra şi care se săruta cu băiatul blond de pe scaunul şoferului. Grace fu cât pe ce să le bată în geam. „Allegra?" Dar apoi se răzgândi. Dacă se înşelase, ar fi fost rău, dacă avea dreptate, ar fi fost şi mai rău. Intră repede în magazin.

EDDIE

În ultima săptămână din iunie, un grup de la Kasper Snacks urma să închirieze casa de pe Low Beach Road numărul 10. Kenny Kasper îi fusese recomandat lui Eddie de către Ronan FNF, care îl întrebase dacă fetele urmau să vină în timpul săptămânii. Eddie spusese:

— Stai să văd dacă pot să fac această magie.

Fetele lucrau practic non-stop şi începuseră să-şi cheltuiască banii. Nadia îşi cumpărase cu bani gheaţă un Jeep aproape nou, verde-praz.

— Nadia, nu poţi să te afişezi aşa cu banii, oamenii o să înceapă să-şi pună întrebări, spusese Eddie.

Nu putea să lase nimic să le strice afacerea. Depindea prea mult de bani. În acest moment, era singura lui sursă constantă de venit. Avusese o proprietate mai degrabă dezamăgitoare, în oraş, pe High Street, pe care o arătase de patru ori aceluiaşi cuplu, care, în final, îl ocolise, cumpărând în schimb o casă mult mai frumoasă pe Main Street de la nimeni altul decât Glenn Daley. Arătase apoi o casă de şapte milioane de dolari unui cuplu de homosexuali care oferiseră cinci şi jumătate, dar proprietarul refuzase din start să negocieze măcar, iar cei doi nu se învoiseră la mai mult, spunând că preţurile din Nantucket erau exagerate şi că aveau să caute mai departe pe insulele Martha's Vineyard şi Block. Iar cele două surori deţinătoare ale unui teren de patru milioane pe Hulbert Avenue pentru care Eddie avea nu unul, ci doi potenţiali cumpărători îl scoseseră de la vânzare.

Nu-i venea să creadă cât era de ghinionist. Încerca să plătească facturile pentru numărul 13, dar mai erau şi plăţile pentru cele şase ipoteci, cumpărături, cursurile Allegrei, Benton Coe şi afurisita de agentă de publicitate cu bonusul ei „de succes". Iar Madeline îşi tot cerea înapoi cei 50.000. Trecuse de fapt de la cereri la implorări, în ultima lor convorbire, fusese vag ameninţătoare, sugerând că, dacă Eddie nu plătea, urma să i se întâmple ceva neplăcut.

El îi înţelegea frustrarea şi-şi dădea seama că era poate chiar speriată. Le prezentase împrumutul – ei şi lui Trevor – drept o „oportunitate de investiţie", şi exact asta ar fi fost dacă Eddie ar fi avut suficiente fonduri ca să termine casele sau dacă piaţa s-ar fi redresat şi ar fi apărut cumpărători. Eddie avea nevoie de fapt de nişte cumpărători ca în 2005, o vreme când economia era în plin avânt, iar casele săreau cu treizeci la sută de preţul pieţei în decurs de douăsprezece ore de la publicarea anunţului.

Din octombrie nu mai vânduse nicio casă, lucru care îl deprima profund.

Avea ghinion, ca un jucător de baseball. Se luptase, apoi se scufundase, iar acum se îneca. Apelase la familia Llewellyn la începutul perioadei de scufundare pentru că nu mai avea bani în conturi şi nu-l mai plăcea nimeni sau nimeni nu mai credea în el suficient ca să-i împrumute banii de care avea nevoie. Ştia că Madeline tocmai primise un avans mare, ştia că ea l-ar convinge pe Trevor să accepte. Ceea ce nu prevăzuse el fusese cât de iresponsabilă avea să fie Madeline cu câştigul ei subit. Închiriase un apartament de care nu avea nevoie, şi uite-aşa aruncase pe apa sâmbetei 12.000 de dolari din suma impozitată.

Eddie ştia că ar trebui să se simtă vinovat pentru ceea ce făceau el şi Barbie... dar n-avea de ales. Îi trimise lui Barbie un mesaj despre Kasper Snacks, deşi ea stătea la biroul ei în aceeaşi încăpere.

În acel an, Barbie avusese un succes modest, dar era regina proprietăţilor mici – un apartament de 359.000 de dolari lângă aeroport, o casă cu trei dormitoare de 595.000 de dolari, alta cu două băi în mijlocul insulei, cu un subsol nemobilat –, în timp ce Eddie nu aborda decât proprietăţi care se vindeau pentru sume de şapte sau, preferabil, opt cifre.

Aroganţa asta avea să-l ruineze, bănuia el. Dar era mândru de succesul lui – el, un băiat simplu de pe Purchase Street din New Bedford. Mesajul pe care i-l trimise lui Barbie suna astfel:

„Fetele la TLBR mâine seară. Kasper Snacks”.

„N-am vorbit cu Kasper Snacks. De unde au ştiut?”

„Recomandaţi de Ronan FNF”.

„De încredere?”

„Aşa păreau”.

„Ai verificat compania online?”

„E Kasper Snacks, cei care au făcut Donut Chip”.

„??????”

„Toată lumea le mănâncă în afară de tine”.

Barbie îi aruncă o privire lui Eddie.

„Instinctul mă îndeamnă să stau deoparte. Nu conta pe mine!”

„Serios? Barb, nu e cu nimic diferit de alte dăţi. Operaţiune standard”.

„Eu nu mă bag, ia tu partea mea!”

„Vorbeşti serios?”

„Foarte serios”.

El ar fi contrazis-o, dar era mult prea încântat de ideea de a câştiga 17.500 în plus pe săptămână.

„Dacă insişti...” scrise Eddie. „Şterge conversaţia!”

„Şters”.

∵

În ultimele două sau trei zile, secretara lui, Eloise, se purtase ciudat, acordându-i multă atenţie. De obicei nu-l băga *deloc* în seamă, aşa că Eddie suspecta că voia să-i ceară o mărire de salariu. Pe care el nu şi-o permitea – dar nici pe Eloise nu-şi permitea s-o piardă. Secretara îi adusese un ghiveci de gura-leului de la Bartletts Farm, spunând că şeful ei avea nevoie de ceva care să-i înveselească biroul. Când el o întrebase dacă trebuia să ude planta sau s-o cureţe de inflorescenţele moarte, ea spusese că îngrijirea intră în responsabilitatea ei.

— O să fiu grădinarul tău personal.

— Ei bine, dacă soţia mea are unul, eu de ce să n-am?

Eloise se uitase la el încurcată, iar Eddie completase:

— Benton Coe. Ai auzit de el, Eloise?

— O, da! A amenajat straturile de trandafiri din spatele Eighteen Hundred House şi a proiectat grădinile de la Greater Light, care sunt deosebite, ţin să spun.

— Îl plătesc ca pe un Bill Gates al grădinăritului, spuse Eddie şi aruncă o privire fălcilor vag ameninţătoare ale florii rozalii de gura-leului. În orice caz, e un cadou foarte amabil. Îţi mulţumesc, Eloise.

— O, Doamne, era să uit! făcu Eloise.

— Ce este? întrebă Eddie punându-şi panamaua pe cap.

Trebuia să ajungă acasă la fetele lui. O vedea din când în când pe Hope, dar cu Allegra nu mai dăduse ochii de mai bine de trei zile. Grace spusese că ar fi văzut-o pe ea – sau pe cineva care semăna cu ea – alături de un tânăr într-un Camaro roşu, iar Eddie se întreba despre *ce anume* ar fi putut fi vorba. L-ar fi întristat ca Allegra să se despartă de Brick, dar poate că acest tip cu Camaro roşu avea bani şi ar fi fost în stare să-i satisfacă obiceiurile costisitoare şi stilul de viaţă.

Era clar că n-avea să ajungă nicăieri ca fotomodel, dar ea continua să se îmbrace ca şi cum încă ar fi existat o cât de mică posibilitate.

— Cât ai fost plecat, ai primit un telefon, şi am uitat să-ţi transmit mesajul, spuse Eloise.

Luă în mână un bileţel roz, şi Eddie simţi că-i stă inima-n loc, ca un motor fără ulei. Avea nevoie de un antiacid, dar toate pastilele erau în torpedou – încă un motiv pentru care trebuia să plece.

Se temea că mesajul era de la Nadia, deşi Eddie îi spusese clar că nu-l putea suna niciodată pe numărul de la birou. Sau poate fusese Kenny Kasper. Poate că Barbie avea dreptate, Kenny Kasper nu era cu adevărat Kenny Kasper, poate era agentul special Kasper de la FBI.

Eloise citi mesajul notat înainte ca Eddie să ia bileţelul şi să-l citească el.

— A sunat şeful poliţiei, vrea să mergi cu el la pescuit mâine dimineaţă.

∵

Eddie se simţea entuziasmat ca o fată care tocmai fusese invitată la prima ei întâlnire. Şeful menţionase ceva despre pescuit, dar bărbaţii făceau mereu astfel de invitaţii fără să se ţină apoi de cuvânt. Şeful chiar se obosise să-l contacteze.

Eddie îl sună înapoi. Stabiliră să se întâlnească a doua zi dimineaţă la cinci şi jumătate, la North Wharf, şi să stea până la unu sau două după-amiază. Poliţistul aducea sandvişuri, bere şi lansete. Eddie nu trebuia decât să vină.

Se grăbi acasă să le dea vestea cea mare lui Grace şi fetelor. Gemenele erau amândouă la cină.

— Mâine dimineaţă mă duc la pescuit cu şeful poliţiei, spuse Eddie.

— Tare! răspunse Allegra.

Hope ridică din umeri şi muşcă dintr-o bucată de sparanghel pe care o ţinea cu degetele, obicei indecent în ochii lui Eddie, dar acceptat de Grace, care spunea că bunica Sabine aşa obişnuia să mănânce sparanghelul.

— Nu uita că joi seară ies în oraş, zise ea.

— A, da? spuse Eddie.

— Serata, nu mai ştii? Clubul de Grădinărit.

— A, da, făcu Eddie. Nu-şi amintea exact, dar, fiind vorba de un club de grădinărit, se chema că avea o scuză. Mi se pare doar foarte amabil din partea lui să mă invite la pescuit. Mai ales *pe mine.*

— Dar tu urăşti pescuitul, spuse Hope.

— Nu, nu-l urăsc. Nu chiar.

— Poate c-o să fie ca scena aia din *Clanul Soprano* în care ei îl invită pe tipul ăla la pescuit pentru că vor să-l omoare, iar apoi îl aruncă peste bord, spuse Allegra.

Eddie împinse farfuria la o parte. Până în clipa aceea savurase friptura, piureul şi sparanghelul. Dar, într-adevăr, invitaţia era atât de improbabilă, încât o parte din el crezu că putea fi o înscenare premeditată. Se hotărî să nu bea decât o singură bere. Avea s-o accepte dacă i se oferea şi să tragă de ea toată ziua. Astfel era sigur că n-avea să spună vreo prostie.

∵

Se trezi la ora patru fără niciun ceas deşteptător; era încordat de nervi şi nerăbdare. Îşi puse nişte pantaloni kaki scurţi şi pantofii albi de tenis, un tricou cu mânecă lungă de la Santos Rubbish Removal şi panamaua, pentru că nu se simţea el însuşi fără ea. Cumpără cafea de la Hub imediat ce se deschise, apoi trecu pe la birou ca să meargă la toaletă şi să-şi verifice căsuţa vocală. Fusese atât de zăpăcit de invitaţia la pescuit, încât uitase s-o sune pe Nadia şi să-i spună despre Kasper Snacks din seara aceea.

Acum avea timp. Nu trebuia să ajungă la debarcader decât peste jumătate de oră. Dar nu putea să-şi înceapă ziua vorbind cu Nadia şi apoi să treacă direct la pescuit cu şeful poliţiei. Avea s-o sune mai târziu, hotărî el. Trebuia. Invitaţia la pescuit avea farmecul ei, dar nu putea să-i anuleze problemele financiare.

Şeful îl luase cu sine pe fiul lui, Eric, student la facultatea de medicină a Universităţii Cornell, care azi preluase postul de secund. Cei trei dădură mâna şi o porniră pe debarcaderul care scârţâia, în timp ce soarele răsărea în spatele lor smălţuind apa în auriu şi argintiu. Şi alţi bărbaţi urcau în bărci şi-şi pregăteau lucrurile – funii, motoare, lăzi de gheaţă, lansete, mulinete şi fire –, dar cheiul îi păru lui Eddie liniştit şi pitoresc. Pe apă era altă lume, altă viaţă, departe de agitaţia de pe uscat, de comerţ, trafic şi cumpărături şi de conversaţiile la telefonul mobil.

Barca Şefului se numea *Naufragiaţii* – o referinţă la Greg şi Tess MacAvoy, la Addison Wheeler şi la alţi prieteni de-ai lui; dar Eddie nu vru să abordeze subiectul. Trebuia să înfrunte cumva faptul că nu ştia nimic despre pescuit. Acum vreo doi ani pescuise cu nişte clienţi, dar aceea fusese mai mult o excursie de beţivăneală decât de pescuit. Pe iahtul de atunci fuseseră doisprezece bărbaţi şi trei membri ai echipajului, şi Eddie aruncase momeala doar de două ori, ţinând lanseta preţ de şase sau şapte minute în total.

În seara dinainte, căutase pe internet „cum să arunci momeala”, urmărise un video cu instrucţiuni pe YouTube – trage mosorul, ţine firul cu degetul arătător, adu încet lanseta peste umărul drept, apoi arunc-o, iar când firul se arcuieşte, dă-i drumul. Apoi lasă mosorul liber şi trage firul puţin înapoi.

Oricine putea să facă asta.

— Ce pot să fac şi eu? întrebă Eddie.

Şeful îi dădu lada frigorifică.

— Du asta în cambuză, te rog! Eu şi Eric o să pregătim lansetele. O să ieşim încet în larg, să vedem dacă putem să prindem nişte bibani de pe fund.

Eddie duse lada frigorifică în cambuză. Cel puţin ştia că asta însemna bucătăria. Era atât de nervos din cauza lipsei sale de experienţă, că deschise lada şi luă o Stella Artois de la gheaţă. Preferata lui. Scoase dopul, apoi se gândi dacă nu cumva era nepoliticos. Oare bunica Sabine l-ar fi considerat nepoliticos? Da, fără îndoială. Îşi dădu seama că ar fi trebuit să aştepte ca berea să-i fie oferită, dar, scuze, nu mai putea aştepta. Avea nevoie de ceva care să-l calmeze imediat.

Îi spuse Şefului:

— Sper că nu te deranjează, dar am desfăcut o bere.

Poliţistul flutură din mână.

— Servește-te!

El și Eric se învârteau prin barcă făcând mișcări iscusite și precise, pregătind toate cele necesare. Șeful se ocupă de motor, de ecranul computerului și de funii și trape, în timp ce Eric aranja lansetele. În suporturi erau fixate tot soiul de lansete mai mari sau mai mici, iar băiatul le aranja firele cu degete dibace.

În sfârșit, Șeful porni motorul. Eric desfăcu parâmele de pe chei și se postă la prora în timp ce Șeful manevra barca afară din locșorul ei. Eddie stătea pe băncuța căptușită din fața pupitrului de comandă și se gândea ce nedrept era că locuise pe această insulă atâta vreme și nu învățase nimic despre mare.

Patruzeci de minute mai târziu, pescuiau în largul capului Great Point. Farul era rozaliu în lumina blândă a dimineții. Great Point marca punctul cel mai nordic al insulei Nantucket, era pur în frumusețea lui naturală, și cu toate acestea, Eddie nu mai fusese aici la plajă de ani buni, de când erau fetele mici. Eddie nu mai văzuse vreodată apă de un albastru atât de intens. Era uimitoare, și, în dimineața aceea, nu se mai vedea în preajmă nicio barcă ieșită la pescuit. În depărtare, Eddie distingea conturul estompat al promontoriului Monomoy de pe capul Cod. Deasupra, pescărușii țipau, zburând în cercuri.

Eric și Șeful verificară sonarul de pești și se hotărâră să lase ancora și să arunce niște undițe. Trăseseră momeală după ei încă de când plecaseră din port, dar nu mușcase niciun pește. Șeful aruncă ancora, iar Eddie intră în cambuză să-și ia o a doua bere, în ciuda promisiunii pe care și-o făcuse.

— Eddie, ești gata să arunci? îl întrebă Eric.

Eddie respiră adânc. Era gata? Ieși pe punte, își puse sticla de bere într-unul din suporturi și luă de la Eric lanseta, care avea în capăt o momeală portocaliu-aprins, lucioasă ca o dansatoare în paiete.

— Sunt gata, spuse el.

Ținu lanseta întinsă peste bord. Momeala atârna la câțiva centimetri deasupra apei. Marea era calmă, valurile blânde loveau prova.

— Vrei s-o arunc eu?

Eddie era cât pe ce să spună „da, te rog!" cu un oftat de ușurare, când Șeful strigă:

— Dar poate să-și lanseze singur firul. Nu-i așa, Eddie?

— A, bineînțeles, spuse Eddie.

Se uită la mulinetă și încercă să-și reamintească videoclipul cu instrucțiuni. Ceva trebuia mișcat într-un anume fel în timp ce ținea firul. Pick-up-ul, își aduse el aminte și-l dădu peste cap. Trebuia să aducă lanseta încet peste umărul drept, iar apoi să lanseze firul departe în apă. După

aceea, când firul se arcuia, trebuia să ridice degetul de pe pick-up. Ar fi urmat un sunet ca un bâzâit satisfăcut – sunetul pescarului iscusit care lansase fire de mii de ori şi nu doar căutase pe internet cum se face, cu doar douăsprezece ore în urmă.

Eddie *nu* era un pescar iscusit, dar mereu se pricepuse să se prefacă – prefăcătoria era de fapt strategia lui pentru succes –, aşa că azvârli lanseta peste umăr şi lansă firul. Şi iată-l că se proiectează frumos într-un arc, exact cu mişcarea aceea fluidă de care visase că e capabil.

— Frumoasă lansare! strigă Şeful.

Eddie radia. Nu fusese niciodată o fire sentimentală, dar acum îşi dorea să-l vadă tatăl lui.

Edward Pancik de pe Purchase Street, New Bedford, putea să lanseze o undiţă de adâncime ca un profesionist.

— Acum trage-l înapoi! spuse Eric.

Da, da, Eddie uitase partea asta. Nu ştia cum ar fi putut prinde ceva dacă nu rula firul înapoi.

∵

Ziua deveni şi mai frumoasă când Eddie prinse primul peşte. Când începu să tragă firul simţi cum ceva smuceşte insistent şi-şi dădu seama că agăţase UN PEŞTE. Se zbătea uşor, ceea ce era în avantajul lui Eddie, pentru că el era stângaci, iar antebraţele lui se dovediră mai puternice decât crezuse. Trebui însă oricum să se lupte cu afurisitul, aplecându-se spre apă când rula firul şi derulând puţin când peştele voia să fugă. Apoi, când peştele obosea, Eddie trăgea iar de fir. Ar fi vrut să spună că făcea toate astea din instinct, dar, de fapt, Eric stătea lângă el, spunându-i când să dea la manivelă într-o direcţie sau în alta.

Imediat ce aduse peştele suficient de aproape de barcă – când putu să-i vadă solzii irizaţi strălucind de sub apă –, Eric îl instrui să tragă încet, iar el se aplecă cu harponul, îl înfipse în trupul peştelui şi îl scoase pe punte.

Era un lavrac vărgat, o frumuseţe, strălucitor şi musculos, zbătându-se în lumina soarelui.

Şeful era încântat.

— Va fi o masă pe cinste, spuse el. Grace o să fie bucuroasă diseară, când ai să-i aduci prada.

„Grace *chiar* o să fie bucuroasă”, se gândi Eddie. Ei îi plăcea mult peştele proaspăt prins. Dar apoi îi trecu prin cap că s-ar putea să nici nu creadă că el îl pescuise.

— Vrei să-mi faci o poză cu dihania asta? spuse el.

Îi dădu telefonul Şefului şi apucă de coadă peştele care încă se zbătea. Dar, în aceeaşi clipă, începu să-i sune telefonul.

— Îţi sună telefonul. Să răspund...? îl întrebă Şeful.

Se uita la ecran cu o expresie enigmatică.

— Nu-mi vine să cred că ai semnal aici, spuse Eric. Asta-mi place la pescuit. Fără telefoane.

Eddie se strădui cât putu să nu înşface mobilul din mâna Şefului. Ar fi putut să fie Nadia sau una din celelalte fete. Trebuia să-şi fi oprit telefonul înainte de a urca în barcă.

Îşi luă telefonul şi văzu că de fapt îl suna Madeline.

— Dumnezeule! spuse el.

Respinse apelul şi închise o clipă ochii, încercând să rămână calm. Dacă ar fi început să se gândească la afaceri, la bani şi la împrumutul pe care i-l acordaseră Madeline şi Trevor, şi-ar fi stricat toată ziua.

„Am prins un lavrac vărgat de aproape un metru", se gândi el. „Am asigurat cina familiei".

Zâmbi slab către Şef.

— Trebuia să las telefonul acasă.

— Poate că da.

∵

Apelul lui Madeline *nu-i* afectă lui Eddie norocul la pescuit – prinse imediat două lacherde. Apoi Şeful scoase un lavrac vărgat puţin mai mic decât al lui Eddie, după care Eric nimeri un ton alb, care era grozav, pentru că nu se prindea uşor. Ridicară ancora şi se îndreptară spre geamandură, unde staţionară aproape o oră fără să prindă nimic.

— Aici *nu-i rost,* spuse Eric.

În voce i se citea nerăbdarea, şi Eddie fu surprins. Nu erau toţi pescarii binecuvântaţi cu o capacitate infinită de aşteptare? Eddie se temea că Eric va vrea să renunţe şi să plece acasă, iar ăsta era ultimul lucru pe care şi-l dorea. El ar fi putut să rămână pe barca asta pentru totdeauna.

A treia bere, apoi a patra. Eddie se ridică şi urină de la pupa. Se simţea uşor ameţit, i-ar fi prins bine nişte mâncare.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Şeful spuse.

— Hai să mergem până la Sankaty Head, să mâncăm şi să ne încercăm norocul şi acolo!

— O idee bună, spuse Eddie.

Desfăcu şi a cincea bere şi se aşeză pe băncuţa căptuşită, la soare. Avea să aducă acasă hrana pentru cină. Era încântat la maximum.

∵

Trebuie să fi adormit, pentru că se trezi mai târziu, când Şeful şi Eric trăgeau de zor la lansete. Prinseseră doi lavraci vărgaţi – iar cel din cârligul Şefului îl făcea de ruşine pe cel capturat de Eddie. Eddie se ridică să vadă

dacă le putea fi de ajutor cu ceva, dar se temea că n-ar fi făcut decât să încurce, aşa că se aşeză la loc, apoi îşi dădu seama că trebuie să urineze din nou şi se duse iar la pupa. Când se întoarse, amândoi peştii erau deja pe punte, iar Eric îi desprindea din cârlig.

— Asta a fost, spuse Şeful. Am terminat. Hai să mâncăm de prânz şi apoi ne întoarcem!

Eddie încuviinţă din cap, dar era trist. Faleza Sankaty se vedea chiar în faţa lor. Se afla pe insula pe care trăise mai mult de jumătate din viaţă, dar în ultimele şase ore avusese norocul să evadeze parcă pe altă planetă.

∵

Şeful făcuse sandvişuri italieneşti pentru prânz, cu salam, capicola, şuncă, salam picant, măsline şi ardei.

Lui Eddie îi era atât de foame încât devoră tot sandvişul fără să stea pe gânduri – ardeii şi salamul picant îi usturau buzele şi limba, dar le stinse iuţeala cu o bere rece.

— Deci, cum îţi place? întrebă Şeful.

— E grozav, spuse Eddie. Nu mi-aş putea imagina o zi mai plăcută.

Şeful împachetă resturile de la prânz şi îşi desfăcu şi el în sfârşit o bere. Eric dormea pe băncuţa căptuşită, aşa că Şeful ridică ancora, apoi îi spuse lui Eddie:

— Vino să stai lângă mine pe drum, bine? Vreau să-ţi spun ceva.

Eddie se simţi de parcă inima lui ar fi pompat un amestec de sos superiute şi venin de şarpe. Deci acum avea să iasă la iveală adevăratul motiv din spatele invitaţiei la pescuit. Nu era nici pe departe începutul unei prietenii, sau faptul că Eddie se dovedise un tip de treabă, sau gestul amabil de a fi comandat scoici cu Şeful la Cru pentru că prietenul lui cel mai bun murise. Eddie luă o sticlă de apă din lada frigorifică. Trebuia să se trezească, repede.

În mod previzibil, capicola şi salamul picant îi veneau înapoi, iar arsura gastrică îşi începu clocotul lent.

Plecase în expediţia de pescuit fără pastilele antiacide.

— Sigur, spuse Eddie, cu vocea mai ridicată decât de obicei.

Şeful era la cârmă, iar Eddie se aşeză lângă el.

— Care-i treaba?

Poliţistul rămase tăcut. Ochii nu i se vedeau de după ochelarii de soare. Pe lângă ei mai trecu o barcă – condusă de cineva pe care Şeful părea să-l cunoască, pentru că îl salută cu mâna iar Eddie, deşi nu cunoştea persoana, o salută la rândul lui. Era atât de nervos, încât începuse să salute în stilul lui obişnuit, nediscriminatoriu. Şeful se ridică şi privi peste consolă. Eddie îşi dădu seama că voia să verifice dacă Eric încă dormea.

Şeful se aşeză din nou la cârmă.

— Îţi spun asta doar pentru că te plac, Eddie. Cred că eşti un tip grozav.

„Îmi spune ce anume?” se gândi Eddie, dar nu putu rosti cuvintele.

— Şi sunt sigur că crezi că-ţi spun asta pentru că sunt şeful poliţiei şi am impresia că-ţi sunt superior din punct de vedere moral, dar nu-i aşa, şi *nu*-mi place să judec. La muncă am de-a face tot timpul cu oameni care greşesc – uneori fac greşeli mari, urâte dar mi se pare că majoritatea oamenilor sunt decenţi. Speriaţi, singuri, plictisiţi şi dezorientaţi uneori, dar decenţi.

Eddie bău jumătate din sticla de apă. Şi-ar fi dat un deget de la picior pentru un pumn de pastile de stomac.

— Ce anume vrei să-mi spui, Ed?

— Lumea vorbeşte pe insulă, spuse Şeful. Nu poţi să prevezi cum au să pălăvrăgească. Bârfele, zvonurile sunt absolut perfide, şi pe majoritatea eu le ignor. Nu e treaba mea, nu-mi pasă, 95 la sută nici nu sunt adevărate.

Şeful acceleră, şi barca începu să sară peste valuri şi să se lovească de suprafaţa apei cu o forţă care îi zdruncina lui Eddie dinţii, mandibula şi craniul.

Era aproape ca şi cum Şeful încerca să-i facă rău fizic.

— Dar, când am văzut apelul ăla, m-am gândit că trebuie să-ţi vorbesc.

— Apelul? spuse Eddie. Nici nu-şi amintea cine-l sunase. Nu-i păsa decât că nu fusese Nadia. Fusese...

Înainte ca Şeful să apuce să-i răspundă, vântul îi zbură lui Eddie panamaua de pe cap. Până să-şi dea seama ce se întâmplase, preţioasa lui pălărie era deja departe. Dansa în urma lor, la cincizeci, apoi la o sută de metri. Apoi dispăru.

Eddie se întoarse spre Şef, întrebându-se de ce fel de rugăminte absurdă ar fi fost nevoie ca să-l convingă să întoarcă barca pentru ca el să-şi poată recupera pălăria – înlocuirea ei însemna alţi 375 de dolari şi şase săptămâni de aşteptare –, dar ochii poliţistului erau pironiţi înainte, pe drumul albastru de apă dintre ei şi portul Nantucket.

Şeful trebui să ridice vocea ca să poată fi auzit peste zgomotul motorului.

— Umblă un zvon, spuse el. L-am auzit deja din trei surse.

— Zvon? repetă Eddie.

A doua pălărie. Pierdută pentru totdeauna.

— Un zvon cum că tu ai avea o aventură cu Madeline King, spuse Şeful.

∵

Eddie dădu mâna cu Şeful şi cu Eric şi se împletici spre debarcaderul North Wharf ţinând o pungă mare şi grea cu două kilograme de filé de lavrac.

Şeful îi spusese că îl crede, dar Eddie se îndoia.

La început îl bufnise râsul. Ideea i se păruse *chiar amuzantă.*

— Eu? Eu şi *Madeline*? Dumnezeule, nu, nu, *nu*! Eddie nu ştia cum să fie mai convingător. Nu, îmi pare rău că râd aşa, dar pur şi simplu *nu este* adevărat.

— Eddie, ţi-am spus, eu nu judec, spusese Şeful.

— Ei bine, în acest caz, nici nu ai vreun *motiv* să judeci, spuse Eddie. Pentru că nu este adevărat. Nu-mi înşel nevasta. Nu i-am fost niciodată necredincios.

Faţa Şefului era lipsită de expresie. Probabil că Eddie vorbea prea mult. Asta era problema în asemenea situaţii: dacă spuneai prea puţine, oamenii presupuneau că eşti vinovat, dacă spuneai prea multe, suna ca şi cum dădeai prea multe explicaţii pentru că erai vinovat. Eddie vru să-l întrebe de unde auzise zvonul – cine erau cele trei surse? Poate i-ar fi contactat pe oamenii aceia ca să încerce să oprească bârfa. Dar, cel mai probabil, nu ei erau sursele originale. Bârfa era ca un virus care se multiplica de mii şi mii de ori. Dacă Şeful auzise zvonul de trei ori deja, însemna că umbla peste tot.

Eddie fusese cât pe ce să spună: „Motivul pentru care Madeline m-a sunat este că mi-a împrumutat bani şi acum îi vrea înapoi".

Asta ar fi explicat totul, fără îndoială, dar ultimul lucru pe care Eddie voia să-l ştie cei din Nantucket era că el împrumutase bani de la cei mai buni prieteni ai săi, care oricum nu erau nici ei bogaţi. Pentru un agent imobiliar, problemele financiare erau *lovitura de graţie.* Dacă lumea ajungea să creadă că el eşuase, atunci chiar eşuase. Nimeni n-ar fi apelat la un agent imobiliar care se scufunda în datorii.

— Nu-i adevărat, spusese Eddie cu cea mai umilă şi rugătoare voce de care era în stare.

— Bine, Eddie, bine, încuviinţase Şeful.

Discuţia se încheiase aici, dar, chiar şi în timp ce Eric tăia lavracul cu precizia chirurgului ce avea să devină într-o bună zi, Eddie simţise că ea plutea încă în aer. Pe deasupra, îl ardea stomacul şi îl încerca un început de mahmureală. În maşină şi în sertarul de la birou avea pastilele antiacide. Brusc, simţi că de-abia aşteaptă să plece.

Când îşi strânseră mâinile, Şeful spuse:

— Mulţumesc că ai venit azi, Eddie. Mi-a făcut plăcere să petrecem timpul împreună. Hai să ne mai vedem!

— Plăcerea a fost de partea mea, spuse Eddie. Ceea ce fusese adevărat până la sfârşit de tot. Îţi mulţumesc că m-ai invitat. Mi-ar plăcea să mai merg cu voi şi altă dată.

Dar, când se îndepărtă, nu era sigur că avea să mai existe o altă dată. Sau poate că da. Şeful spunea că el *nu* judecă.

Își scoase telefonul. Avea un singur apel ratat, de la Madeline – niciun mesaj, nicio altă problemă. Oare s-o sune pe Madeline înapoi și să-i povestească despre zvon? Poate, dacă amândoi l-ar combate, ar dispărea? Sau oare efortul lor comun ar avea de fapt efectul contrar?

Se hotărî să n-o sune și să nu cheltuiască niciun pic de energie pe această idee absurdă. În niciun caz n-ar fi vrut să ajungă la urechile lui Grace.

O sună pe Nadia.

— În seara asta trebuie să fiți acolo la ora zece, îi spuse el.

— Sigur, Eddie, azi mergem toate la salon de păr, iar apoi la dentist.

„La dentist?” se gândi Eddie. Preț de cinci sau zece secunde se simți chiar mândru. Ocupația aceasta secundară le încuraja pe fete să se îngrijească. Se îndoia că vreuna din ele se dusese până atunci la dentist. Se rugă ca ele să meargă la doctorul Torre, și nu la clovnul acela de McMann.

Soarele îi ardea capul chel. Nu-i venea să creadă că mai pierduse o pălărie!

„Pastile”, se gândi. Avea nevoie de câteva pastile.

∵

Eddie intră pe ușa din spate a biroului și băgă punga plină cu filé de pește în frigiderul din bucătărie, unde se mai aflau și trei sticle de Dom Pérignon, ținute mereu la îndemână pentru sărbătorirea afacerilor bănoase, și vreo două cutii de iaurt grecesc, prânzul preferat al lui Eloise.

Intră în camera principală. Barbie era la telefon, Eloise, la calculator.

— Bună tuturor! spuse.

— Eddie, cum a fost la pescuit? îl întrebă Eloise.

— Nu mă plâng. O zi în larg e mai frumoasă decât oriunde altundeva, spuse Eddie.

— Nici nu știam că-ți place apa, spuse Eloise.

— Nici eu.

— Ei bine, ți-am adus niște gogoși cu cremă de la brutărie, în caz că n-ai prins niciun pește, spuse Eloise și-i întinse o cutie de gogoși în care mai rămăseseră opt, ceea ce însemna că Eloise mâncase patru, pentru că Barbie nu se atingea de așa ceva.

— Ba am prins pește, spuse Eddie. Dar nu pot să rezist.

Luă o gogoașă din cutie.

— O, știu, spuse Eloise. Știu tot ce-ți place.

Sună telefonul, și Eloise se grăbi să răspundă. „Te rog, fă să apară o casă de douăzeci de milioane de dolari!” se gândi Eddie.

Duse cutia de gogoși la biroul lui Barbie și se așeză pe scaunul de alături, unde stăteau vânzătorii și cumpărătorii.

— Ascultă, te sun mai târziu. Papa! rosti ea în telefon.

— Cine era? întrebă Eddie.

— P, spuse Barbie.

„P” de la „personal”. Eddie era conştient că Barbie avea şi ea bărbaţi, iubiţi, întâlniri, dar nu ştia nimic despre cine erau sau pe cine ar putea să întrebe. Barbie cunoştea toată lumea de pe insulă, dar nu avea prieteni apropiaţi. Sărbătorile le petrecea cu Eddie şi Grace şi cu gemenele – sau pleca, probabil cu bărbaţii pe care îi cunoştea. Erau oare bogaţi? Eddie se gândea uneori la asta. Pantofii Manolo erau scumpi, şi Barbie conducea un automobil Alfa Romeo din 1974 care avea nevoie de reparaţii aproape constante. Dar îşi cumpărase casa din Fishers Landing în 1999 şi nu avea copii. Viaţa ei era minunat de simplă.

Eddie şi-ar fi dorit ca viaţa lui să semene mai mult cu a ei. Despre Barbie nu bârfea nimeni pe stradă.

— De ce se poartă Eloise aşa frumos cu mine? întrebă el.

Uneori Eloise îl linguşea după ce se certa cu Barbie.

— N-am idee.

— Nu ţi-ai pierdut cumpătul?

— Nu. Cum merge povestea ta de dragoste cu Şeful? spuse Barbie.

— Amuzant. Nu e o poveste de dragoste, doar doi tipi la pescuit, Barb, spuse Eddie. Am prins un lavrac vărgat. Pot să-ţi dau, dacă vrei, vreun kilogram.

— Nu, mulţumesc, spuse Barbie.

— Tot mai ai presimţirea aia despre cealaltă treabă?

Barbie încuviinţă din cap.

— S-ar putea să mă înşel. Probabil o să-mi pară rău că nu m-am băgat. Mi-ar prinde bine banii.

„Deci poate că bărbaţii cu care se întâlneşte nu sunt bogaţi”, se gândi Eddie. Poate se întâlnea cu Chris, mecanicul auto care îi repara automobilul Alfa Romeo.

— Şi eu zic la fel.

— Piaţa asta ar face bine să-şi revină, spuse Barbie şi privi ţintă, fără chef, la ecranul calculatorului.

— Ai auzit zvonuri despre mine? întrebă Eddie.

— Zvonuri? spuse Barbie.

— Nu?

— Nu.

Eddie încuviinţă din cap şi se ridică, luând cu el cutia cu gogoşi. Nu putea rezista gogoşilor cu cremă. Înfulecă una dintr-o înghiţitură.

MADELINE

Ziua meciului anual dintre echipele de baseball din Nantucket și Martha's Vineyard era de obicei una dintre zilele de vară favorite ale lui Madeline. Dar, anul acesta, era ocupată cu scrisul.

„Scrie cât de repede poți!” spusese Angie.

Madeline vorbise cu Eddie de trei ori și îi lăsase tot atâtea mesaje, dar era clar că ea și Trevor nu-și vor recupera banii prea curând. Făcuse chiar o vizită pe șantierul caselor lui Eddie de pe Eagle Wing Lane ca să vadă în ce stadiu era procesul de construcție, dar peste tot fusese întâmpinată de liniște. Nu lucra *nimeni.*

Madeline îl sună pe Trevor.

— Nu e nicio mașină în față, niciun muncitor, nicio activitate, *nimic*!

— Poate că Eddie ia o pauză pe timp de vară, spuse Trevor. Poate are altele pe cap.

— Dar a spus *iunie.* E aproape iulie acum. A spus cel târziu în august. Casele astea nu vor fi în niciun caz gata până în august. S-ar putea să nu fie gata nici până în august *anul viitor.*

— De ce vrei banii înapoi atât de tare? o întrebă Trevor.

— Avem facturi, Trev. I-am promis lui Brick o mașină! Știu că a fost ideea mea să investim banii în proiectul lui Eddie...

— Sută la sută ideea ta, confirmă Trevor.

— Dar acum îmi vine să-mi dau cu pumnii în cap, spuse Madeline.

— Madeline! Trage adânc aer în piept! spuse Trevor.

Aceasta era replica lui standard atunci când ea devenea isterică și el voia s-o liniștească – dar azi nu reuși decât s-o tulbure și mai tare.

— Dar trag! țipă ea și închise telefonul.

„Poate Eddie are altele pe cap”. Eddie avea mai multe pe cap decât își imagina! Grace era *îndrăgostită* de Benton Coe! Abia aștepta *să facă un pas major înainte* mergând cu el la serata Clubului de Grădinărit.

Madeline devenise dependentă de poveștile lui Grace. Abia aștepta să afle încotro se îndreptau. Știa că ar fi trebuit să-și sfătuiască prietena *să dea înapoi,* dar, în loc de asta, era confidenta lui Grace – și nu doar atât: folosea în romanul ei tot ce-i spunea Grace. Personajele ei „B” și „G” avansau cu toată viteza. Madeline nu se putea opri din scris, nimic nu-i mai venise vreodată atât de ușor. Era o adevărată magie neagră, la fel ca ședința de spiritism cu Barbie.

„Două dintre femeile de la această masă vor trăda persoana de la stânga lor”.

Dar, într-un fel, scrierea romanului părea firească şi spontană, ca şi cum Madeline ar fi născut – romanul acesta era, cumva, asemenea celui de-al doilea copil pe care nu reuşise să-l aibă niciodată.

Nu se putea opri. Nu putea să abandoneze misiunea sau să dea înapoi. Voia să scrie romanul şi apoi, mai târziu, să revină asupra lui şi să schimbe totul pentru ca nimeni afară de ea să nu poată recunoaşte nimic.

∵

De ani de zile, Madeline se ocupa de grătarul comun dintre meciurile dublului cu Vineyard. Săptămâna trecută reuşise să trimită e-mailul, şi participanţii obişnuiţi se înscriseseră să aducă lucrurile obişnuite. Cathleen Rook aducea pâinea ei cu salam picant, pe care se băteau toţi băieţii şi antrenorii, iar Rachel se oferise ca de obicei să vină cu salata ei cu cartofi şi ou, paste cu sos pesto şi un sos cremos mexican în şapte straturi. Madeline era responsabilă de condimente, tacâmuri şi veselă din carton, suc Gatorade, apă îmbuteliată şi gheaţă – dar uitase de gheaţă, aşa că trebui să se oprească la benzinăria de lângă aeroport, unde dădu 25 de dolari pe cinci pungi de gheaţă.

Aranjă hamburgerii şi hotdogii, chiflele, farfuriile de hârtie şi şerveţelele, ketchupul, muştarul şi ridichile. Amândouă buteliile cu propan de la grătare erau pline. Când veni timpul să urmărească meciul, Madeline găsi un loc umbros în tribune, îşi scoase caietul şi începu să scrie.

Diana Marz, mama lui Parker, fu prima care comentă.

— E noul tău roman? întrebă ea.

Madeline zâmbi într-un fel criptic, speră ea. Mereu voia ca oamenii să o considere o romancieră, dar acum, cu cât vorbea mai puţin despre munca ei, cu atât era mai bine. Îşi dădu seama că ar fi fost preferabil să lase caietul acasă, dar nu-şi putea controla dorinţa de a termina o anumită scenă: B şi G aventurându-se împreună în public – în acest caz, în ficţiune, la piscina de la Casa de Vară, unde nu se puteau ţine departe unul de altul, mai întâi la masă şi, mai târziu, în timp ce se zbenguiau în piscină. Madeline scria acum scena despre cum se jucau clandestin pe sub apă. Ştia că lui Angie o să-i placă.

Din când în când, ridica privirea din caiet ca să observe meciul. Brick juca la baza unu, plesnindu-şi mănuşa, încercând să-l determine pe Calgary McMann, care era la minge, să-l elimine pe alergătorul echipei adverse. Rachel era la câţiva metri în dreapta lui Madeline, îmbrăcată într-o rochie de vară cu dungi albe şi bleumarin şi cu un uriaş N bleumarin pe piept, pe care se părea că-l aplicase chiar ea cu un fier de călcat. Îşi adusese pampoanele şi aplauda de zor, oprindu-se mereu să se dea pe faţă cu o cremă cu factor de protecţie 50, deşi purta o pălărie de paie cu bor larg.

În ciuda faptului că era foarte atentă la meci, şi Rachel observă că Madeline scria.

— Ia te uită ce scrii de zor! spuse ea. Văd că apartamentul face minuni! Eşti o maşină de scris! Aştept să-mi pui numele pe pagina de mulţumiri.

Madeline încuviinţă din cap în timp ce-şi termina propoziţia. Era finalul reprizei a şaptea, trebuia să se întoarcă la zona de picnic. Dar chiar atunci îi sună telefonul, iar ea coborî din tribune ca să răspundă, crezând că Eddie îi returnează apelul.

Era Redd Dreyfus.

— Ai primit e-mailul de la Angie, da? spuse el.

— Când? întrebă Madeline.

— În dimineaţa asta.

— Nu, spuse Madeline. Azi am alte treburi şi nu sunt la calculator.

De obicei, lui Redd îi făcea plăcere să asculte poveşti despre „viaţa pe insulă”, iar Madeline s-ar fi lansat într-o descriere a meciului de baseball dintre Nantucket şi Martha’s Vineyard, dar acum el părea foarte la obiect.

— Ei bine, comitetul editorial de la Final Word a luat, se pare, o decizie administrativă în privinţa titlului noului tău roman, spuse el.

— O, Doamne! spuse Madeline. Dar stai puţin, credeam...

— Sunt complet înnebuniţi, spuse Redd. Sau complet postmoderni.

— Şi care e titlul? întrebă Madeline.

În tribună se auzeau urale entuziaste, care indicau finalul meciului. Madeline îşi astupă urechea.

— L-au numit *B/G,* spuse Redd. Dar mă întreb cum se pronunţă asta cu voce tare? „B bară G”? Seamănă cu ce a făcut Prince cu simbolul ăla ridicol[12].

— *B/G?* spuse Madeline. Nu. Nu se poate.

— Mă tem că treaba s-a decis, spuse Redd.

— Angie a spus că mă consultă mai întâi! A spus că eu am votul final.

— Bine ai venit în minunata lume editorială! spuse Redd. Angie şi şefii ei trebuie să vândă cărţi. Ei par să creadă că acest titlu absurd va revoluţiona piaţa sau cel puţin va crea interes din punctul de vedere al publicităţii.

— Nu pot să folosească aceste iniţiale! spuse Madeline. Trebuie schimbate. Nu mă interesează cu ce. Pot folosi oricare alte două litere.

— Dar astea sunt numele personajelor tale.

— Deocamdată! exclamă Madeline. Cartea încă are nevoie de multe corecturi. Văzu mulţimea care se ridica din tribune şi se îndrepta în masă spre mesele de picnic. Redd, spune-le să schimbe iniţialele, te rog!

---

[12] În 1993, cântăreţul american Prince şi-a schimbat numele de scenă într-un simbol (un desen) imposibil de pronunţat (n.red.).

— Cred că vine de la „bărbatul și gospodina”. Nu cred că vor privi cu ochi buni schimbarea inițialelor. Madeline, compania lor nu se numește degeaba Final Word.

— Uite ce-i, Redd, trebuie să închid, spuse Madeline. Te rog... fă tot ce poți!

Și închise telefonul. *B/G*? Puteau la fel de bine să-i spună *Benton și Grace*!

Madeline se grăbi să ajungă la stand ca să pună sticlele de Gatorade și apă la gheață. Nu după mult timp apăru Cathleen Rook, care începu să scoată garniturile din lada mare frigorifică.

— Unde e Rachel? întrebă Madeline. A adus linguri pentru servit salata de cartofi și pastele?

— E încă în tribune, spuse Cathleen. A început să citească din cartea ta și spunea că nu poate s-o lase din mână.

— Ce? Madeline scăpă o pungă de gheață în iarbă și țâșni prin mulțimea flămândă până când ajunse la tribune.

Și, într-adevăr, acolo era Rachel McMann, aplecată deasupra caietului ei, citind cu aviditate.

Madeline smulse paginile din mâinile lui Rachel.

— Ce *faci*? Asta e munca *mea*!

Rachel radia.

— Nu-mi vine să cred cât e de bun! spuse ea. E sexy, Madeline, dar sexy într-un mod inteligent și seducător. Uită-te la mine, m-am înroșit *toată*!

— *Rachel!* Textul ăsta nu e pentru *public*! spuse Madeline.

— Dar eu nu sunt publicul, prostuțo! Sunt prietena ta.

Madeline era atât de furioasă și de jenată că n-o putea privi în ochi pe Rachel. Își fixă privirea asupra literei N aplicate pe rochia ei. „N” de la a-și băga „nasul”!

— Cartea asta o să facă furori! spuse Rachel.

Madeline ținea caietul lipit de piept.

— Suntem prietene, Rachel, și din acest motiv știu că pot să am încredere în tine că nu vei spune nimănui despre ce e vorba în carte... sau chiar că ai citit din ea. Madeline înghiți în sec. E într-un stadiu incipient. Probabil că tot ceea ce tocmai ai citit se va schimba.

— Dac-aș fi în locul tău n-aș schimba nici măcar o literă, spuse Rachel. Dar stai liniștită, secretul tău e în siguranță. N-am să spun nimănui.

∵

Madeline își învățase lecția: n-avea să mai scrie *decât* în apartamentul ei. N-avea nici măcar să mai aducă, seara, caietul cu ea acasă. Avea să-l țină în apartament, sub perna de la canapea sau ascuns în cuptorul cu microunde.

Era sigură că Rachel avea o cheie-duplicat de la apartamentul ei şi, în acest moment, nu ştia dacă nu va fi tentată s-o folosească.

∵

A doua zi, Madeline îi trimise lui Angie un e-mail despre schimbarea titlului, sugerându-i unul alternativ: *Heaven Knows.*

Angie răspunse că: „Rămânem la *B/G*. În plus, *Heaven Knows* mă duce cu gândul la cântecul acela prost al Donnei Summer”.

Apoi Madeline o sună pe Angie – de trei ori – şi de trei ori fu întâmpinată de mesageria vocală. Nu reuşi să vorbească nici măcar cu Marlo, asistenta ei.

∵

La cinci după-amiaza, cineva îi bătu la uşă.

„E Eddie cu cecul”, se gândi ea.

Se grăbi să deschidă.

La uşă era Trevor, cu chipiul lui frumos de pilot, părând foarte supărat.

— Bună, iubitule! spuse ea. Ce surpriză! Credeam că e Eddie.

Îl sărută pe buze, dar el nu-i răspunse. De fapt, chiar se strâmbă puţin.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Am auzit un zvon azi, de la Pamela de la biroul de recepţie al Island Air.

— Ah, drace! spuse Madeline.

Era despre Grace şi Benton Coe. Trebuia să fie. Situaţia era *atât* de gravă, încât lui Madeline i se făcu rău. Pamela de la Island Air era una dintre cele mai mari bârfitoare de pe insula Nantucket – ea, Blonda Sharon, Janice, asistenta dentistului, şi Rachel McMann.

Madeline îl trase pe Trevor în apartament, închise uşa în urma lui şi o încuie.

El se trânti pe canapea.

— Ce este? spuse ea.

— Credeai că e *Eddie* la uşă? spuse Trevor. De ce? Eddie te vizitează des aici?

— Nu! spuse Madeline. N-a mai venit din prima zi în care am închiriat apartamentul.

— Bine, spuse Trevor. Pentru că zvonul pe care l-am auzit eu... Pamela mi-a spus că l-a auzit de la cel puţin *şase alţi oameni...* că tu ai avea o aventură cu Eddie Pancik.

— Dumnezeule mare! spuse Madeline.

Trevor rămase tăcut.

— Nu-i *adevărat,* spuse Madeline. Evident. De unde le vin oamenilor ideile astea cretine?

— Păi, de peste tot, spuse Trevor. Tu ţi-ai luat propriul apartament, Eddie a trecut pe-aici să te vadă în prima zi, iar cineva l-a văzut. Apoi cineva l-a auzit că vorbeşte la telefon cu tine.

— Ţi-am spus că l-am sunat pentru că vreau să ne recuperăm banii, explică Madeline. Viaţa e scumpă, şi acum cei 50.000 ne-ar prinde bine.

— De ce a devenit brusc atât de urgent? întrebă Trevor. Ai datorii de la jocuri de noroc despre care eu nu ştiu?

Madeline se aşeză uşor pe canapea lângă soţul ei.

— Am probleme cu noul meu roman, spuse ea. *Probleme mari de tot.* Şi mă tem că va trebui să dau înapoi avansul.

— Ai probleme cu noul roman? spuse Trevor. Eu am auzit altceva. Am auzit că noul tău roman este despre un cuplu care are o aventură extramaritală foarte intensă.

— Cine ţi-a spus asta? Pamela?

— Nici nu contează cine. Zvonul circulă, Madeline. Lumea zice că tu şi Eddie aveţi o relaţie şi că asta este sursa de inspiraţie pentru romanul tău cel nou şi foarte sexy.

— N-ai cum să crezi asta, spuse Madeline. Ştii că nu te-aş înşela vreodată.

Trevor îi luă caietul.

— Ăsta e noul roman?

Madeline încercă să i-l ia din mâini, dar el îl ţinea tare, şi ea se temu să nu-i rupă paginile. Se lăsă pe spate, sprijinită de pernele canapelei, şi încercă să respire.

— E noul meu roman, dar încă nu e gata de citit.

— E despre un cuplu care are o relaţie intensă în afara căsătoriei?

— Oarecum, spuse Madeline.

Trevor trânti caietul pe măsuţa de cafea.

— Super!

— E ficţiune! spuse Madeline. Eu scriu ficţiune. Problema e că nimeni nu mai *vrea* ficţiune! Toţi vor memorii. Vor să fie „bazat pe o poveste adevărată”. Toată lumea ar trebui să citească Mary Karr şi Erik Larson[13]! Dar asta – Madeline arătă spre caiet – este *inventat*! Este cea mai pură ficţiune! *Am inventat* o poveste ca să-mi distrez cititorii!

— *Coasta plăcerilor* nu a fost pură ficţiune, spuse Trevor. A fost bazat pe viaţa ta. Era despre Geoffrey. Iar *Hotel Springford* era despre relaţia cu mama ta. Asta înseamnă că singura ta operă de ficţiune *pură* a fost *Islandia* –

---

[13] Mary Karr (născută în 1955), scriitoare americană care a devenit faimoasă după publicarea, în 1995, a volumului autobiografic *The Liar's Club* (*Clubul mincinoşilor*). Erik Larson (născut în 1954), scriitor şi jurnalist american, autor de cărţi de nonficţiune despre evenimente istorice (n.red.).

care a semănat mai mult cu literatura ştiinţifico-fantastică. Te-am îndemnat să scrii o urmare. Dar nu – se pare că ai fost obligată să scrii mizeria asta.

— Nu e o mizerie, spuse Madeline.

— Ai dreptate, spuse Trevor. Oricât sunt de furios şi ruşinat, te respect prea mult ca să spun că munca ta e o mizerie.

— Poate că e o mizerie, spuse Madeline. Nu-mi dau seama. Nu e nici pe departe terminată.

Se uita la profilul frumos al soţului ei. Faptul că-l cunoscuse pe Trevor fusese un dar din partea vieţii, o răscumpărare pentru toate modurile în care fusese înșelată înainte – lipsa de interes a mamei ei, relaţia periculoasă cu Geoffrey. Graţie iubirii lui Trevor, devenise practic Gretchen Green, fata eroină. Devenise femeia care voia să fie. Sau aproape. Făcu un pas spre el, ca să-l îmbrăţişeze.

Trevor n-o dădu la o parte, dar nici n-o îmbrăţişă. Încremeni şi apoi se ridică.

— Trevor, am nevoie să mă *ajuţi*! spuse Madeline. Am nevoie de *sprijinul* tău. Ești soţul meu.

— Iar tu eşti soţia mea, spuse Trevor, abia puţin mai blând, iar Madeline se simţi uşurată. Dar apoi el adăugă: Mă gândesc că poate ai nevoie de spaţiu. Sau am eu.

— Spaţiu? spuse Madeline. Ce vrei să spui cu spaţiu?

— Cred că ar trebui să stai aici câteva zile, spuse Trevor. Iar în timpul acesta eu voi încerca să procesez toate astea.

— Nu *vreau* să stau aici! Ce sugestie oribilă!

— Dacă mă laşi să citesc ce ai scris, am să mă răzgândesc, spuse Trevor. Dar te cunosc prea bine, Madeline King, şi instinctul îmi spune că ascunzi ceva.

— Nu *ascund* nimic! spuse Madeline. Dar tonul vocii ei n-o convingea nici măcar pe ea şi nu-l putea păcăli pe Trevor. Sunt doar o scriitoare care încearcă să-şi protejeze munca.

— Madeline! spuse el.

Ea fu cât pe ce să se destăinuie: „Grace are o aventură cu Benton Coe şi folosesc pe ascuns povestea lor ca inspiraţie pentru cartea mea. Dar nu e vina mea! Am fost încolţită. Sau m-am lăsat încolţită”.

— Nu vreau s-o citeşti. Mai târziu se va putea, dar nu acum, spuse ea.

— Foarte bine, zise el, se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— Eşti foarte serios, spuse ea. Pleci?

— Da.

— Cât de mult înseamnă „câteva zile”? întrebă Madeline.

Se temea că Trevor spunea „câteva zile”, dar de fapt însemna „pentru totdeauna”.

— Nu ştiu, Madeline, spuse Trevor. Câteva zile. Dacă ai nevoie de un număr exact, aş spune o săptămână.

— O *săptămână*?

— Trebuie să mă liniştesc, spuse Trevor.

∵

În noaptea aceea, Madeline dormi pe patul cel dublu şi incomod din apartament. Încerca să ia lucrurile ca pe o distracţie, o aventură, dar salteaua era tare şi neiertătoare, iar cearşafurile pe care le găsise în dulapul din baie miroseau ciudat. În dormitor, o fereastră dădea spre o alee pe unde clienţii de la Boarding House şi Ventuno o scurtau spre casă. Madeline le auzea paşii şi vocile, sonore şi nearticulate de băutură. Ar fi trebuit să bea şi ea un pahar de vin înainte de culcare, dar nu voia ca cineva s-o vadă cumpărând vin de la Murray’s şi apoi întorcându-se cu el în apartament.

Nu avea nici dorinţa şi nici banii să iasă în oraş la cină – şi cum ar fi părut? Madeline King ia cina singură – sau poate îşi aşteaptă amantul.

La cină, îşi făcu un sandviş cu unt de arahide şi banane.

Se gândi că ar dormi mai bine pe canapea, aşa că se mută în camera de zi cu pătura şi perna, dar ferestrele din faţă nu aveau storuri şi nu erau tratate cu nimic, aşa că luminile din Centre Street invadau încăperea. Madeline stătea şi se uita la cutia cu ouă de pasăre şi se gândea la fosta chiriaşă a apartamentului, care acum locuia pe o stâncă undeva în St. John.

Cum putea să repare situaţia? Să-l roage pe *Eddie* să-l sune pe Trevor şi să-l liniştească? Părea o idee bună – dar oare era? Pentru că ar fi putut avea efectul contrar – să înrăutăţească lucrurile.

Dacă Trevor divorţa de ea? Fie şi numai gândul acesta i se părea absurd. Sau cel puţin fusese până azi. Mariajul ei cu Trevor fusese în mare parte ca un drum pavat cu flori.

Erau Dick Van Dyke şi Mary Tyler Moore ai Nantucketului!

Dar poate tocmai de aceea se răspândise acest zvon idiot – pentru că oamenii sunt invidioşi şi s-ar bucura ca un „cuplu fericit” să fie de fapt opusul.

∵

Când Madeline adormi în sfârşit, avu un coşmar despre Geoffrey. În viaţa reală, Geoffrey avusese capul ras şi un tatuaj elaborat cu Prometeu pe spate.

Dar, în visul ei, Geoffrey era soţul lui Rachel McMann, doctorul Andy, doar că Andy avea gura plină de dinţi negri. O legă pe Madeline de mâini şi de picioare cu coliere de plastic şi îi arătă dinţii, iar ea ţipă, şi ţipătul acesta o trezi.

Rămase cu faţa în jos pe canapea, cu faţa îngropată în pernă, gândindu-se: „Ce am făcut?”

„Instinctul îmi spune că ascunzi ceva”. Trevor n-ar fi crezut asta dacă n-ar fi auzit blestematul de zvon de la Pamela.

Madeline se ridică şi se plimbă prin tot apartamentul, oprindu-se la fereastra întunecată ca să strige în stradă:

„Vedeţi-vă

De

Treaba

Voastră!

Nu

Mai

Bârfiţi!”

Îşi imagină femeile luând prânzul la Galley, vorbind despre ea, şi-o închipui pe Janice, asistenta doctorului Andy, comunicând zvonul tuturor pacienţilor. „Ai auzit?” Şi-o imagină pe Pamela de la Island Air cum îi povesteşte lui Barry, barmanul de la restaurantul din aeroport, care, la rândul lui, îi spune lui Candace, soţia lui, recepţioneră la salonul de frumuseţe RJ Miller.

Odată ce zvonul ajungea în spaţii precum cabinetele stomatologice şi saloanele de frumuseţe, nu mai era nicio cale de a-l opri. Blonda Sharon avea să-l transmită prietenelor de la clubul de iahting în timp ce se plimbau cu barca, jucau golf şi mâncau salată. Apoi, desigur, aveau să afle şi agenţii imobiliari. Aveau să şuşotească între ei în timpul vizitei la o casă de unsprezece milioane de dolari din Monomoy.

De acolo, avea să ajungă până la Sconset – la poştă şi la piscina de la Summer House. Turiştii de la intrarea în rezervaţia naturală aveau să bârfească despre asta în timp ce îşi parcau maşinile ca să pornească pe jos spre Great Point. Madeline ştia că nu ea era ţinta clevetelilor, ci Eddie. Multă lume îl ura. Bibliotecarii de la Ateneu aveau să discute subiectul, la fel hamalii care încărcau maşini pe vas, marinarii care îşi aduceau bărcile la reparat la Marina Madaket şi actorii piesei *Pygmalion,* pusă în scenă de Atelierul de Teatru din Nantucket.

„Ai auzit? Madeline King şi Eddie Pancik.

Şi scrie un roman despre asta!”

Madeline era atât de dezgustată, de umilită, de jenată şi îngrozită şi îi era atât de *ruşine* – pentru că ştia că *se expusese acestui risc* –, încât luă cutia cu delicatele ouă de păsări şi şi-o trânti pe genunchi, astfel încât sticla se sparse, ouăle se crăpară, şi totul se împrăştie pe podea.

„Poftim!” se gândi ea. Stricase singurul lucru autentic şi interesant din acest apartament.

∵

Dimineaţă, când se trezi, Madeline primi un mesaj de la Rachel McMann: „Bună. Brick i-a spus lui Calgary că te-ai mutat pentru un timp de acasă. Mă gândesc că ţi-ar prinde bine o prietenă. Vrei să ieşim să bem ceva miercuri seară?”

Madeline privea ecranul. Brick îi spusese lui Calgary! Iar acum Rachel McMann ştia că Madeline stătea în apartament câteva zile – ceea ce era cu totul altceva decât „mutatul”, ar fi vrut să adauge Madeline –, şi tot Rachel era cea care povestise lumii despre noul roman al lui Madeline. Era singura care-l citise – în afară de Redd, de Angie şi de personalul de la Final Word, iar aceştia locuiau în Manhattan, care era practic altă galaxie.

Madeline vru să-i răspundă: „Du-te dracului, Rachel!” Dar, în loc de asta, şterse mesajul şi se apucă de treabă.

Iulie

GRACE

Din clipa în care intrară prin perdeaua frunzarului lui Jean Burton, Grace simţi asupra ei privirile a cincizeci de femei invidioase.

Era la braţul lui Benton.

Jean, o gazdă mereu amabilă, se apropie de ei imediat ce intrară în curte.

— Bună, Grace! spuse Jean. Mă bucur atât de mult să te văd! Şi pe tine, Benton...

Se apropie şi-l sărută umed pe obraz.

Aşa urma să fie toată seara, şi Grace ştia. Virtuoasele membre ale Clubului de Grădinărit din Nantucket aveau să se dea peste cap numai ca să-i atragă atenţia lui Benton. Unele s-ar putea chiar să-i facă propuneri directe.

Dar el îi aparţinea lui Grace.

În anii trecuţi, Grace ar fi venit îmbrăcată în haine lejere, nesofisticate, cum le-ar fi numit Eddie – o bluză albă, o fustă lungă şi pălăria ei de paie Peter Beaton. Dar în seara asta purta o rochie neagră nou-nouţă, cu bretele, un colier de perle şi o pereche de sandale negre cu baretă între degete pe care le luase din dulapul Allegrei. Se hotărâse să-şi poarte părul liber, despletit, pentru că aşa-i plăcea lui Benton cel mai mult.

Chiar şi Eddie o măsurase cu privirea din cap până în picioare când o văzuse.

— Uau! spuse el. Arăţi *fantastic*! Unde te duci, de fapt?

— La serată, spuse Grace, încercând să-şi ascundă frustrarea: omul ăsta nu ţinea minte nimic din ce-i spunea ea. La Clubul de Grădinărit din Nantucket.

— A, da, făcu el.

Grace fu cât pe ce să-i aducă aminte că mergea cu Benton şi că el însuşi îi dăduse aprobarea.

Dar apoi se gândi: „De ce să tulbur apele?” îi sărută de la revedere pe Eddie şi Hope. Allegra era plecată.

Îl luă pe Benton cu maşina de la locuinţa lui din complexul rezidenţial Old South Road, de lângă aeroport. Benton avea închiriate două clădiri asemenea unor hambare, care adăposteau flota lui de camioane de lucru şi toate remorcile, aparatele de tuns iarba şi buldo-excavatoarele necesare. El

însuşi locuia într-un apartament de la ultimul etaj al uneia dintre cele două clădiri, împreună cu managerul lui, Donovan, şi iubita acestuia, Leslie, care conducea una dintre echipele de peisagişti ale lui Benton. Benton socializa cu Leslie şi Donovan. Mergeau la grătare pe plajă şi la expoziţii de artă şi ascultau muzică live la Lobster Trap. Atât ştia Grace despre viaţa lui din Nantucket, în afara legăturii cu ea.

Dar acum vedea unde locuieşte. Un spaţiu prăfuit şi industrial. Nici urmă de iarbă în preajmă. Aleea era de pietriş, „curtea", asfaltată.

„Cizmarul umblă desculţ", se gândi Grace. Cu toate astea, îi plăcea să vadă camionetele aliniate, cu trifoiul pictat pe laturi. Acesta era sediul central al lui Benton Coe, centrul lui de comandă, domeniul lui.

Grace claxonă – un obicei pe care Sabine, bunica ei, nu l-ar fi aprobat. O legătură în afara căsătoriei mai era cum mai era – cu siguranţă existaseră şi în anii '40 şi '50, când Sabine era de vârsta lui Grace –, dar să claxonezi din maşină în loc să mergi până în faţa uşii era de neiertat. Grace nu voia însă ca seara aceasta să fie un „rendez-vous". Nu voia să-i întâlnească pe Donovan sau Leslie sau ca muncitorii lui Benton – dintre care o parte locuiau într-un apartament la ultimul etaj al celeilalte clădiri – să vadă o femeie în rochie neagră bătând la uşa şefului lor.

Însă, când Benton ieşi din casă în pantalonii lui albi, o cămaşă albastru-turcoaz, un pulover bleumarin şi mocasini, Grace fu cât pe ce să leşine. Trebui să oprească motorul Range Roverului şi să tragă adânc aer în piept de câteva ori. Bărbatul acesta era absolut... superb. Nu-l văzuse niciodată îmbrăcat decât în blugi, tricou şi hanorac cu glugă.

El se urcă în maşină şi spuse:

— Doamne, Grace! Eşti aşa de frumoasă, că mă zăpăceşti.

„Zâmbeşte şi spune mulţumesc!" se gândi ea. Dar cuvintele lui o amuţiseră. Vârfurile urechilor îi ardeau.

∵

Grace, care nu venea niciodată la petreceri cu mâna goală, îi dădu lui Jean un carton de ouă pal-albăstrui.

— Sunt de la Hillary şi celelalte găini Araucana. Cele mai bune ouătoare ale mele, spuse ea.

— Mie îmi plac ouăle pestriţe ale lui Ladybird, spuse Benton.

Jean acceptă cartonul şi spuse:

— O să umblu cu ele ca şi cum ar fi de aur.

Apoi întinse dramatic o mână, prezentându-şi grădina – aranjată până în cele mai mici detalii –, cântăreţul la mandolină, servitorii care treceau cu apetitive şi, presupuse Grace, soarele, care, mereu la datorie, revărsa generos o lumină aurie peste petrecere. Grace observă imediat *la grande*

table, care pe jumătate servea drept bar, iar pe jumătate oferea un asortiment larg de brânzeturi, struguri, căpşune, caise, nuci, salam, legume marinate, biscuiţi, felii de baghetă, paste, măsline şi sosuri.

Grace inventase conceptul de *la grande table* în urmă cu trei ani – un soi de prânz câmpenesc la scară mai mare –, iar Jean continua tradiţia.

— Ia te uită! spuse Benton. Jean, te-ai întrecut pe tine însăţi!

Jean radia.

— Am învăţat tot ce ştiu de la această făptură răpitoare, spuse ea, strângând-o de braţ pe Grace. Jur, Grace, când ai intrat, am crezut că erai una dintre fiicele tale. Pur şi simplu străluceşti. Nu eşti gravidă, nu-i aşa?

La această remarcă, Grace scoase un ţipăt scurt, de parcă ar fi fost ciupită.

— O, Doamne, nu! spuse ea.

Celelalte femei prezente la serată erau toate îmbrăcate în rochii de vară cu imprimeuri florale şi tunici lungi de in. Era o abundenţă de sandale Jack Rogers şi imprimeuri Lilly Pulitzer. Toate arătau ca nişte figurante dintr-un film de epocă, dar asta era şi ideea. Dintre toate petrecerile care aveau loc vara în Nantucket, aceasta era cea mai elegantă.

— Hai să luăm ceva de băut! spuse Grace.

— Îţi aduc eu, spuse Benton. Ce vrei?

— Aş lua un sauvignon alb, spuse Grace. Un Sancerre, dacă au.

Benton se îndreptă spre bar, iar femeile se adunară în jurul lui Grace precum vulturii lângă pradă – Jody Rouisse, Susan Prendergast, Monica Delray.

— Norocoaso! L-ai adus pe Benton! spuse Monica.

— E de vis, spuse Jody.

— Şi se îmbracă bine, spuse Susan.

— Ce s-a întâmplat cu Madeline? întrebă Monica. *V-aţi certat?*

— Să ne certăm? E foarte ocupată cu scrisul, spuse Grace.

Chiar nu-şi aducea aminte când ea şi Madeline se certaseră ultima oară.

— A, da! Am auzit, spuse Jody.

— Aşa că m-am hotărât să-l aduc pe Benton, spuse Grace. Încă de vara trecută mă consult cu el în privinţa grădinii.

— Ştim, spuse Jody. *De-abia* aşteptăm să îţi vedem grădina!

— Am crezut că *tu* vei găzdui serata anul ăsta, observă şi Susan.

— Grădina mea nu e încă demnă de o serată, se scuză Grace – deşi bineînţeles că era, şi încă cum!

În noiembrie, Jean chiar o întrebase dacă nu voia să fie ea gazda petrecerii. Dar, chiar şi atunci, Grace se gândise la un eveniment în grădină, numai că nu voise o sută de oameni care să-i calce iarba în picioare şi să-i terorizeze găinile.

— O, termină! spuse Jody. Îți place să te bucuri doar tu de ea. Grădina secretă a lui Grace.

Benton apăru alături de ea și îi oferi un pahar de șampanie.

— Nu aveau decât chardonnay, spuse el, așa că m-am gândit că ai prefera asta.

Grace acceptă paharul și-i zâmbi.

— Așa este, mulțumesc.

— Doamnelor, vă mulțumesc că ați primit un țărănoi ca mine la petrecerea voastră, spuse Benton. Văd că genul meu este cu totul depășit numeric, dar îmi place așa.

Grupul de doamne chicoti.

— Grace tocmai ne spunea că te-ai consultat cu ea la amenajarea grădinii, spuse Jody.

— Sunt acolo în fiecare zi. E proiectul meu de suflet.

— E designul lui Benton, creația lui, îl lăudă Grace. Nu-mi asum niciun merit. Eu sunt doar o albină muncitoare.

— Le-ai dat vestea cea mare? spuse Benton.

— Ce veste? întrebă Monica.

— Aveți de gând să fugiți în lume împreună? zise și Susan și-l atinse pe Benton pe braț. N-o lua pe ea, ia-mă pe mine!

Benton râse.

— E vestea lui Grace, v-o spune ea.

Grace clipi. Conversația îi scăpa. Oare ce crezuseră celelalte femei când Benton spusese că grădina ei era „proiectul lui de suflet"? Oare se gândiseră că...? Și ce era cu comentariul acela că Benton și Grace ar fugi împreună în lume?

Madeline avusese dreptate. Femeile astea erau niște vipere.

— Deci, care-i vestea ta, Grace? întrebă Jody.

Aproape că nu voia să le spună. Mai bine să rămână surprinse pe 26 iulie când deschideau ziarul.

Dar nu se putu abține.

— Grădina mea va apărea în *Boston Globe.* În ediția de duminică, la rubrica de casă și grădinărit.

Urmară niște guri căscate și încuviințări din cap. Jody Rouisse își rostogoli ochii de invidie – oarecum de așteptat. Ea era cea care spusese că Benton e de vis și tocmai trecea printr-un divorț. Probabil nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să muște din umerii lui puternici.

— Ce grozav! Trebuie să fii încântată! spuse Susan Prendergast.

— Am auzit că Eddie a angajat un agent de publicitate, comentă Jody. De aici a pornit totul?

— Da, recunoscu Grace. Hester Phan. A trimis fotografii şi o descriere completă într-un comunicat de presă, iar *Boston Globe* a muşcat primul momeala.

O spusese ca şi cum erau mai multe publicaţii care ar fi vrut să promoveze grădina lui Grace.

— Eu speram să apară în *Classic Garden,* interveni Benton. Am făcut un proiect în Savannah acum câţiva ani care a apărut la ei. Fac o treabă extraordinară.

— Şi mie îmi place *Classic Garden,* spuse Susan.

Grace se întrebă dacă ar fi trebuit să aştepte un răspuns de la *Classic Garden* înainte să bată palma cu *Boston Globe.* În felul acesta, Benton ar fi fost satisfăcut.

Sorbi din paharul de şampanie. Celelalte femei o priveau cu invidie, într-adevăr, dar şi cu un anumit grad de dispreţ – sau aşa i se părea ei. Soţul ei angajase un agent de publicitate, iar acum grădina lui Grace urma să apară în *Boston Globe.*

Căci ce era, de fapt, decât o dovadă colosală de vanitate?

Gândurile îi fură întrerupte înainte să poată evalua corect cât de sfruntată li se părea acestor femei angajarea unui agent de publicitate pentru grădina ei.

— Bună, Grace! auzi ea o voce stridentă de femeie. Bună, bună, bună, *bună*! Nu-mi vine să cred că voi doi sunteţi *aici.*

Grace se întoarse şi o zări pe Sharon Rhodes, cunoscută şi ca Blonda Sharon. Avea aproape un metru optzeci înălţime şi părul vopsit într-un blond intens, plus o gură mare, cu dinţi înghesuiţi, şi un râset puternic, cordial şi contagios – cea mai bună trăsătură a ei. Era cea mai zgomotoasă persoană din încăpere, oriunde s-ar fi aflat, şi astfel era mereu în centrul atenţiei.

În seara aceasta ieşea în evidenţă, ca de obicei, într-o bluză roşie, fără bretele, de culoarea macului, cu pantaloni albi mulaţi şi tocuri subţiri de doisprezece centimetri, care aveau să-i distrugă lui Jean Burton superba peluză.

„Pantofi cu talpă plată”, se gândi Grace. La serata Clubului de Grădinărit se purtau pantofi cu talpă plată tocmai din acest motiv.

— Bună, Sharon! spuse Grace şi se aplecă să-i dea un sărut prin aer. Mă bucur să te văd.

Blonda Sharon îl privi pe Benton cu un interes nemascat.

— Nu cred că ni s-au făcut prezentările oficial. Sunt Sharon Rhodes, spuse ea, întinzând mâna.

— Mă bucur să te cunosc, Sharon Rhodes, răspunse Benton, strângându-i mâna.

— Am auzit despre munca ta, desigur. Nu locuiai împreună cu Katharine McGovern?

— McGuvvy, spuse Benton. Da. O fată grozavă. Ne-am despărţit, dar am auzit că este foarte fericită...

— În San Diego! spuse Blonda Sharon. Vara trecută i-a învăţat pe copiii mei cum să navigheze, la clubul de iahting. Blonda Sharon îi făcu cu ochiul lui Benton. Cred că ea spera să vă căsătoriţi.

— Din păcate, nu s-a întâmplat aşa, spuse Benton. N-a fost să fie.

Blonda Sharon încuviinţă din cap, apoi se uită când la Grace, când la Benton, de parcă încerca să găsească un sens anume în ceea ce vedea.

— Benton mă consiliază în privinţa grădinii, spuse Grace. Are mâini de vrăjitor. Ar trebui să vii să-mi vezi trandafirii.

— Mi-ar plăcea să-ţi văd trandafirii, spuse Blonda Sharon, dar nu mă inviţi niciodată.

Grace zâmbi. Se simţea de parcă ar fi fost singura persoană de pe pământ căreia îi mai păsa de bunele maniere. Dumnezeu s-o binecuvânteze pe bunica ei Sabine şi duminicile pe care Grace şi le petrecuse învăţând cum să-şi ungă corect o felie de pâine cu unt!

— Eşti invitată oricând, îi spuse ea Blondei Sharon.

Aceasta râse de parcă era cel mai amuzant lucru pe care-l auzise vreodată. Era, de altfel, destul de amuzant. Dacă Blonda Sharon ar fi apărut la uşa casei lui Grace neanunţată ca să-i admire trandafirii, Grace s-ar fi prefăcut că are o migrenă şi ar fi fost recunoscătoare pentru uşa de stejar masiv care o separa de curiozitatea vizitatoarei. Casa ei era o fortăreaţă, în care Blonda Sharon nu era bine-venită. Grace nu credea că Blonda Sharon era o persoană rea, era doar prea stridentă. Hainele ei erau prea colorate, tocurile prea înalte, râdea prea tare. Madeline ar fi fost de aceeaşi părere. Dacă Madeline ar fi fost acolo, ele două ar fi început să vorbească despre Blonda Sharon imediat ce aceasta s-ar fi îndepărtat.

Blonda Sharon spuse, de parcă i-ar fi citit gândurile:

— Aşadar, Grace, ai auzit despre noua carte a lui Madeline? Cred că Rachel McMann a apucat să citească din ea mai deunăzi.

— Ştiu că munceşte mult la ea, răspunse Grace şi-i zâmbi lui Benton. Vrei să mergem în grădină?

— Da, îi răspunse Benton cu accentul lui de Surrey. Să mergem!

— Ar trebui s-o întrebi pe Madeline despre carte! spuse Blonda Sharon.

— Aşa voi face, consimţi Grace. Mă bucur să te văd.

Şi îl luă de braţ pe Benton.

∵

Se plimbară, admirând straturile de flori ale lui Jean Burton, care erau toate tivite cu sporul casei.

— Ah, sporul casei! şopti Benton.

Grace îl strânse de braţ.

Ea şi Benton aveau aceeaşi părere despre sporul casei. Era obositor şi folosit la nesfârşit.

Trecură pe lângă primul iaz cu crapi japonezi şi priviră cum peştii portocalii înotau în cercuri leneşe. Grace se uita la ei ca la nişte tigri şi lei din cuştile grădinii zoologice.

— Deci, McGuvvy voia să se mărite cu tine? întrebă ea.

— Nu ştiu ce să zic, spuse Benton privind suprafaţa apei.

— Poţi să-mi spui. N-o să fiu geloasă.

Dar era o minciună. Se simţea deja geloasă. Din clipa în care Blonda Sharon rostise numele Katharine McGovern, i se ridicase părul pe mâini, şi îşi simţea inima strânsă ca într-un cleşte. Ştia că Benton şi McGuvvy locuiseră împreună vara trecută. Chiar o *întâlnise* pe McGuvvy o dată, când ea, Eddie, Madeline şi Trevor erau la cină la Le Languedoc. Familiile Pancik şi Llewellyn devorau cheeseburgerii şi cartofii prăjiţi cu usturoi la bistroul de la parter când Benton intrase cu o tânără femeie. Grace îşi amintea că se simţise *foarte interesată.* Voise s-o vadă mai de-aproape pe această femeie cu nume ciudat.

„Iubita mea McGuvvy”, aşa se referise Benton la ea vara trecută.

McGuvvy: nume de elf sau de gremlin.

Benton o adusese la masă şi le-o prezentase.

— Bună seara tuturor! Ea este McGuvvy.

McGuvvy era exact ceea ce oamenii numeau „o fată obişnuită”. Păr castaniu, pistrui şi ochelari cu rame negre. Bluză albă cu broderii negre, peste pantaloni albi, iar în picioare, sandale Jack Rogers. Unghiile de la picioare date cu ojă turcoaz. Era drăguţă?

Grace nu se putuse decide. Era destul de drăguţă şi era tânără. Părea spirituală, activă, gata de orice. Probabil era interesant să fii în preajma ei. Grace ştia doar două lucruri despre ea: preda un curs de navigaţie la Clubul de Iahting din Nantucket şi nu era *deloc* interesată de grădinărit. Când îi întrebase cum se descurcau în privinţa asta, Benton spusese:

— Nu-i nicio problemă. Avem pasiuni diferite, nu e mare chestie.

Acum, desigur, Grace şi Benton erau amanţi, deci orice referire la McGuvvy căpăta o altă încărcătură.

— Ea voia să se căsătorească şi să aibă copii, spuse Benton ridicând din umeri. Nu pot s-o învinovăţesc. Asta vor femeile de vârsta ei.

— Şi tu nu voiai... care parte? întrebă Grace. Nu voiai să te căsătoreşti? Sau nu voiai copii?

Nu luase niciodată în considerare posibilitatea ca Benton să vrea copii. Îşi aminti de Jean Burton, care o întrebase mai devreme dacă era *însărcinată.* Grace avea 42 de ani, era deja mama a doua adolescente. Nu se mai gândise de ani de zile să aibă copii. Simţise că Madeline îşi dorise enorm să mai aibă un copil după vârsta de treizeci şi cinci de ani, când Brick intrase deja la gimnaziu.

Dar acum, se întrebă ea... dacă lucrurile evoluau, iar ea l-ar părăsi pe Eddie şi s-ar mărita cu Benton, oare ar lua în calcul posibilitatea de a mai avea copii?

— Nu ştiu, Grace. Cred că nu voiam să fac pasul acesta cu McGuvvy, spuse Benton.

Ea sorbi din vin. Se plimbară încet în jurul lacurilor cu crapi japonezi şi urmară o potecă pietruită ce ducea spre un iaz ascuns, înconjurat pe aproape toate părţile de tufe de hortensii Anabelle albe.

— *Şase* iazuri cu crapi japonezi! spuse Benton cu voioşie.

Pe malul lui era o băncuţă de piatră pe care nu o descoperise niciunul dintre ceilalţi invitaţi, aşa că Grace se aşeză. Voia să termine conversaţia.

— Tu ai vrea să te căsătoreşti? Să ai copii? îl întrebă pe Benton.

El o privi şi oftă.

— E o întrebare prea derutantă ca să-ţi pot răspunde acum.

Grace ştia ce vrea să spună. Era un subiect complex. Ea şi Benton aveau o aventură, intensă şi imediată. Şi, credea Grace, efemeră.

„Cum vezi tu sfârşitul poveştii ăsteia?” o întrebase Madeline. În clipa aceea, răspunsul fusese că Grace se aştepta ca totul să se spargă ca un balon de săpun. Se aşteptase ca într-o zi să se trezească şi să se întoarcă la vechiul ei sine, îndrăgostită de soţul ei, de fete şi de găini. Dar acum, că relaţia se aprofunda, acum că, în mod cert, *se îndrăgostea,* nu mai suporta ideea de a se gândi la un final. Aşadar – dacă nu un final, atunci un viitor. Şi, dacă avea să existe un viitor, răspunsurile la aceste întrebări erau importante.

— Lasă căsătoria momentan! spuse ea. Vrei copii?

— Da, spuse el. Mereu mi-am dorit copii.

Grace sorbi din nou din pahar. Fără motiv, ochii i se umeziră. În ciuda complicaţiilor de la naşterea lui Hope, încă putea să aibă copii. Dar era bătrână. Benton merita pe cineva mai tânăr, pe cineva ca McGuvvy.

El îi şterse lacrima de pe obraz.

— Grace, te rog! Hai să nu discutăm despre asta aici! Nu-i o idee bună.

— Ei da, nu eu am adus vorba despre McGuvvy, spuse Grace.

— Nici eu, ci prietena ta, spuse Benton.

— Doamne, femeia aia *nu e* prietena mea! exclamă Grace.

Se ridică de pe bancă şi-şi termină şampania. Brusc, deveni furioasă, deşi nu-şi putea da seama de ce. Ea şi Benton purtau o discuţie ca de obicei, dar intraseră pe un teritoriu inconfortabil, iar sensibilităţile lor nu se mai potriveau aşa de bine. Grace n-ar fi trebuit să-şi scoată în lume dragostea abia născută.

Benton scoase din buzunar o batistă şi i-o întinse să-şi şteargă lacrimile.

— Bunica mea ar fi fost încântată de tine, spuse ea.

— Crezi? o întrebă Benton.

O ţinea de mână şi o privea cu acea căutătură a lui... „O să...” se gândi Grace.

Dar, în aceeaşi clipă, Blonda Sharon apăru pe aleea de piatră, urmată de Jody Rouisse.

— O, aici eraţi! spuse Blonda Sharon. Ne întrebam unde aţi dispărut.

— Eşti bine, Grace? Ai *plâns*? spuse Jody.

— Sunt bine, răspunse Grace, suspinând şi încercând să zâmbească.

— Vrem să ne înfruptăm din *la grand table,* afirmă Benton. Mor de foame.

— Îmi place la nebunie brânza urât mirositoare! spuse şi Blonda Sharon.

În timp ce se îndepărtau de iaz, Grace spuse:

— Vreau să plec.

— Mi-ai citit gândurile. Femeia aia *este* o brânză urât mirositoare, spuse Benton.

— Toate sunt.

Brusc, se simţi cum trebuia să se fi simţit Eleanor când Grace îi prezentase coteţul de găini. Hillary şi Dolly o ciupiseră aproape până la sânge.

O căută pe Jean Burton şi se scuză.

— Nu-mi vine să cred că plecaţi aşa repede! Nici nu mi-am ţinut discursul, spuse Jean.

— O să trimit un cec, completă Grace, îmbrăţişând-o.

Nu-i făcea plăcere să plece, dar n-ar mai fi putut sta nicio secundă.

Imediat ce ajunseră pe stradă, Benton spuse:

— Şi acum încotro...?

Soarele apusese, în sfârşit, şi se aşternea întunericul.

— Mergem să bem ceva? spuse Grace.

— Am putea. Sau am putea merge pe plajă.

— Pare cam riscant.

Se urcară în Range Roverul lui Grace, şi ea porni motorul. N-ar fi vrut ca seara să se termine – niciodată –, dar nici nu voia să fie prinsă într-o situaţie

compromițătoare. Viră spre Fair Street, pe Lucretia Mott Lane. Singurul lucru rezonabil de făcut era să-l ducă pe Benton acasă.

— Oprește mașina! spuse Benton.

— Poftim? spuse Grace.

— Oprește mașina!

Grace se supuse. Farurile luminau lungimea străzii înguste. Nu era nimeni în preajmă. Benton se dădu jos din mașină.

— Unde te duci? îl întrebă Grace.

— Vino cu mine, te rog! Stinge farurile!

— Nu pot pur și simplu să blochez drumul.

— Nu trece nimeni pe-aici.

Grace stinse farurile și coborî din mașină. Era întuneric acum, iar Lucretia Mott Lane era mărginită de copaci frunzoși și bătrâni, arbori care creșteau aici de pe vremea indienilor Wampanoag, a quakerilor și a văduvelor de vânători de balene.

Benton o luă în brațe și o sărută chiar în mijlocul străzii. Era incitant, dar înspăimântător.

— O să ne vadă cineva, spuse ea.

— Nu-mi pasă, spuse el. Nu-mi pasă cine ne vede. Te iubesc, Grace. Te iubesc.

Ea îl privi cu ochii umezi de lacrimi, care făceau totul să pară mai clar și mai precis.

— Și eu te iubesc. N-am mai iubit pe nimeni cum te iubesc pe tine.

∵

Îl duse pe Benton acasă, iar când el îi spuse că Donovan și Leslie nu erau pe insulă, căci se duseseră la concertul lui Lyle Lovett de la Cape Cod Melody Tent, ea îl urmă sus, în apartamentul lui.

„Cum vezi tu sfârșitul poveștii ăsteia?" Grace nu vedea un sfârșit.

∵

Dragostea pe care o trăia cu Benton Coe era dramatică, imperativă și istovitoare. Era DRAGOSTEA cu majuscule, cu litere îngroșate și subliniate, un sentiment complet diferit de ceea ce simțea pentru Eddie. Îl plăcuse pe Eddie și fusese fermecată de el. O făcuse să râdă și îi oferise lucrul de care ea avea disperată nevoie: o cale de a pleca de acasă, departe de părinții ei rigizi și de frații aroganți. Îi dăduse ocazia de a-și construi un cămin al ei și de a crește copiii așa cum voia *ea*. O lăsase pe ea să fie șefa și să dirijeze lucrurile. Îi oferise orice bun material de care ar fi putut avea nevoie. Îi era foarte recunoscătoare pentru asta, dar nu-l iubea în același fel în care îl iubea pe Benton.

∵

Când Grace ajunse acasă, totul era întunecat şi tăcut – toată lumea era fie în oraş, fie dormea iar ea se simţi recunoscătoare pentru asta.

Urcă la ea în cabinet şi o sună pe Madeline.

EDDIE

Grace plecase la mica ei petrecere, iar Allegra era, ca de obicei, în oraş, astfel că acasă nu erau decât Eddie şi Hope. Grace nu preparase cina, lucru neobişnuit. Eddie bănui că fusese prea ocupată cu rochia, părul şi machiajul. Arăta atât de frumoasă, încât Eddie aproape că-şi dori să fi mers el cu ea. Dar Clubul de Grădinărit... nu. Ar fi preferat să-şi bage mâna într-un stup cu albine ucigaşe.

Ce să mănânce? Putea să-şi facă o omletă, probabil. Pe bufet erau cinci cartoane cu ouă proaspete.

Dar putea să mănânce ceva mai bun, îşi spuse, în timp ce Grace ieşea de pe alee în Range Roverul ei. Ciocăni la uşa închisă a camerei lui Hope.

Ea deschise uşa.

— Ce este?

— Ţi-e foame? o întrebă Eddie.

Hope ridică din umeri. Ea şi Allegra ridicau din umeri exact în acelaşi mod – şi asta îl irita.

— Îmbracă-te! spuse el. Te scot în oraş la cină.

∵

Treizeci de minute mai târziu, păşeau pe aleea pietruită dintre două căsuţe cu grădină, îndreptându-se spre veranda mare din faţa restaurantului Summer House. Dinăuntru veneau tot feluri de mirosuri apetisante, sunetul pianului şi al paharelor ciocnite, conversaţii şi râsete. Eddie se bine dispuse şi o luă de braţ pe Hope. Ea era adorabilă într-o rochie albă de vară, cu părul împletit. Arăta ca o fată, în timp ce Allegra mereu intimida, arătând deja ca o femeie.

Eddie şi Hope se aşezară la o masă lângă una din ferestrele din faţă. Summer House avea podele neregulate de lemn şi aerul rustic, naiv al unei case de vară din anii ’40. Pianistul cânta Cole Porter. Eddie comandă un martini cu lămâie, iar Hope îşi luă o cola.

Când veniră băuturile, el ridică paharul şi spuse:

— Noroc, Cozoroc!

— E drăguţ aici. Mulţumesc, tati, spuse Hope.

Lui Eddie aproape că îi dădură lacrimile. Muncea ca un hamal, ca nimeni altcineva, şi cu toate acestea cele trei femei din viaţa lui nu păreau impresionate. Eddie nu avea nevoie de formalităţi, dar se simţea bine să audă din când în când câte un mulţumesc, o recunoaştere a faptului că era mai mult decât un bancomat.

— Cu cea mai mare plăcere.

Hope comandă supă de scoici şi salată Caesar, iar Eddie se înfruptă din foie gras şi cotlete de miel şi comandă o sticlă bună de pinot noir Williamette Valley, apoi se lăsă pe spătarul scaunului şi spuse:

— Ce se mai întâmplă cu sora ta?

— Habar n-am.

— Serios? spuse Eddie.

— Te rog, nu-mi spune că m-ai invitat la cină cu scopul ascuns de a afla despre Allegra. Dacă vrei să afli despre Allegra, tati, întreab-o pe ea!

— Îmi pare rău, ai dreptate, spuse Eddie. Tu eşti aici, şi îmi pasă de tine. Cu tine ce se mai petrece?

Hope ridică din umeri.

— Îţi place slujba de la biserică?

— E în regulă.

— Părintele Declan nu se poartă necuviincios cu tine, nu?

— Tată! Nu! Te rog, taci! spuse Hope.

— Un tată trebuie să întrebe, spuse Eddie.

— Îmi place părintele Declan, spuse Hope. E deştept. Acum citesc romanul lui John O'Hara, *Întâlnire în Samarra,* şi părintele Declan a spus că e una din cărţile lui preferate din facultate.

Conversaţia tocmai îl depăşise pe Eddie. Îi plăcea să le spună oamenilor că nu mai citise o carte de la *Dune,* din clasa a zecea, dar nici măcar pe aceasta n-o terminase.

Ultima carte pe care o dusese la bun sfârşit era *Stuart Little.*

— E un roman catolic? întrebă Eddie.

— Nu, spuse Hope. Tată, părintele Declan e preot, dar e şi om. Nu tot ce face trebuie să fie catolic.

— Ştiu, spuse Eddie şi se năpusti asupra foie gras-ului.

Îi plăcea la nebunie foie gras-ul, dar Grace nu-l lăsa să comande aşa ceva. Nu era de acord cu felul în care păsările sunt hrănite cu forţa. Ea însăşi fiind o crescătoare de păsări, era ofensată de orice fel de abuz asupra lor. Dar acum Grace nu era de faţă, era la o petrecere de grădină.

— Mă întreb dacă mama se distrează la petrecerea ei, spuse el.

— Nu crezi că e ciudat că l-a luat pe Benton ca partener? spuse Hope.

— L-a luat pe cine?

— Benton Coe? Grădinarul?

— A, da, *aşa e,* spuse Eddie. Mi-a spus, dar am uitat.

— Nu ţi se pare ciudat? spuse Hope.

I se părea *ciudat* lui Eddie? Hm, poate îl neliniştea puţin faptul că Grace se dichisise atât pentru o seară în compania grădinarului. Dar, deşi Benton era înalt şi masiv ca un hun, Eddie nu-l găsea tocmai ameninţător. Era un om care avea de-a face cu trandafirii şi lalelele. Nu credea că e homosexual, dar în mod clar era mai fin racordat la feminitate – iar Grace exact de asta avea nevoie. Avea nevoie de cineva cu care să vorbească despre grădina ei.

Grace ţinea la grădină la fel cum Barbie ţinea la viaţa ei privată, la fel cum Putin ţinea la supremaţia Rusiei. Eddie nu fusese pasionat în mod special de ceva în afară de făcutul banilor şi de alergări. Dar alergatul fusese mai mult un talent natural, de la Dumnezeu – ceea ce nu era chiar acelaşi lucru.

— Nu, nu mi se pare ciudat, spuse el. Benton e grădinar, iar ei s-au dus la un eveniment al Clubului de Grădinărit. Poate sunt eu nebun, dar mie mi se pare că are sens. El o poate învăţa pe mama ta numele tuturor florilor.

— Mama ştie deja numele florilor, spuse Hope.

— Exact, spuse Eddie.

Termină delicatesa de foie gras şi îi făcu semn chelnerului să vină să-i toarne vin. Apoi îi trecu prin minte un gând groaznic: poate Grace auzise zvonul despre el şi Madeline şi orchestrase această „întâlnire" cu Benton Coe ca să se răzbune pe el. Dar nu – dacă Grace ar fi auzit zvonul, Eddie ar fi fost imediat cu cuţitul la gât. Nu voia să se gândească la Grace şi Benton Coe şi în mod sigur nu voia să se gândească la zvonul despre el şi Madeline. Voia doar să se bucure de cina cu fiica lui. Nu mai ieşise în oraş de o grămadă de vreme.

*

Hope îşi termina prăjitura cu cremă de ciocolată topită, iar Eddie plătea nota – cotletele de miel costaseră 46 de dolari! Cum de nu observase asta înainte să comande? –, când şeful poliţiei se apropie de masă.

— Salut, Eddie!

Eddie sări de pe scaun.

— Şefule, ce mai faci?

Cei doi bărbaţi dădură mâna, iar Eddie i-o prezentă pe Hope.

— Fiica mea, Hope. Hope, îl cunoşti pe Şeful Kapenash?

Hope zâmbi timid, spre deosebire de Allegra, care s-ar fi ridicat de pe scaun şi ar fi dat mâna cu el, dornică să impresioneze. Dar Eddie nu voia să le compare.

— Sunteţi la o cină tată-fiică? întrebă Şeful.

— Da, spuse Eddie.

Ce noroc că Şeful putea să fie martorul acestui excelent moment patern!

Eddie nu era singur şi *nu* era cu Madeline sau cu oricare altă femeie. Era cu fiica lui. Era cel mai bun PR pe care şi l-ar fi putut dori – şi se întâmpla de la sine.

— Mama şi sora ei sunt plecate, aşa că profităm.

— Frumos! spuse Şeful. Eu am venit cu soţia pentru o cină romantică. Mă bucur să te văd, Eddie.

— *Eu* mă bucur să te văd, Şefule, spuse Eddie.

Rămase în picioare până când poliţistul se îndepărtă. Pianistul începu să cânte *Some Enchanted Evening.* Eddie o privi pe Hope.

— Bun, eu am terminat, zise ea. Putem să plecăm?

— Putem să plecăm, spuse Eddie.

O lăsă pe Hope înainte şi ieşi din restaurant, făcând cu mâna tuturor.

HOPE

În miezul nopţii sună telefonul. Hope se rostogoli în pat. Îi era rău la stomac. Mâncarea de la Summer House fusese grea, iar când Eddie se ridicase să meargă la toaletă, Hope luase o gură de martini, doar ca să afle ce gust avea.

Avea gust de gaz cu aromă de lămâie. Îi venise să-l scuipe, dar nu voia să atragă atenţia asupra ei, aşa că-l înghiţise.

Alcoolul era dezgustător.

Telefonul încetă să mai sune. Stomacul lui Hope bolborosi. Spera din tot sufletul să nu vomite şi încercă să nu se gândească la martini. Era atât de limpede şi arăta atât de fad, încât Hope sperase să aibă gust de apă.

Brusc, de pe hol răzbătură vocile părinţilor. Mama ei vorbea în registru isteric, cum îi spunea Hope. Îi auzi deschizând uşa dormitorului Allegrei, lucru care declanşă o şi mai mare isterie din partea lui Grace.

Deci Allegra lipsea încă. Hope se uită la telefon. Era trei şi zece.

„Uf!” se gândi Hope. Ora lor maximă era 11.30. Allegra depăşise vechiul record, când se întorsese într-o noapte la 1.45.

Grace începu să plângă, Eddie încerca s-o liniştească, dar vocea lui dădu şi ea să tremure, şi, brusc, Hope se întrebă dacă nu cumva se întâmplase ceva *foarte grav* – de pildă, dacă Allegra nu era cumva rănită.

Sau...?

Hope ajunse la coşul de gunoi chiar la timp. „O, Doamne!” se gândi ea. Nenorocitul de martini, niciodată n-avea să mai bea, şi niciodată n-avea să

mai mănânce ciorbă de scoici sau salată Caesar, mare păcat, pentru că erau preferatele ei, dar ah, bâh, voma distrusese totul. Hope icni şi scuipă, apoi, tremurând, se prăbuşi pe pat până când simţi o senzaţie de uşurare (slavă Domnului că am scăpat!). Apoi reuşi să se ridice în picioare şi să deschidă uşa.

— Tată? Mamă? Ce se întâmplă? întrebă ea.

— Sora ta are probleme, spuse Eddie. Mă duc acum la secţia de poliţie. Te rog să te culci la loc!

— Ce fel de probleme? întrebă Hope. Secţia de poliţie nu suna bine, dar era mai bine decât spitalul. E rănită?

— Încă nu. Cel puţin nu până ajung eu la ea, spuse Eddie.

„Aoleu!" îşi spuse Hope.

— Draga mea, eşti o fată aşa de bună, spuse Grace. Dar sora ta...

Hope nu voia să audă continuarea. Se retrase în siguranţa dormitorului ei şi închise uşa înainte ca Grace să-şi termine propoziţia.

∵

Hope era o fată aşa de bună, dar Allegra... nici pe departe. Chiar deloc. Ea şi Ian Coburn fuseseră prinşi pe o pajişte stând pe capota maşinii lui Ian doar în lenjerie intimă, bând Wild Turkey şi fumând iarbă. Poliţia percheziţionase maşina şi găsise înăuntru şapte grame de cocaină, suficient cât să-l aresteze pe Ian, care avea nouăsprezece ani.

Ofiţerul de poliţie care-i găsise era Curren Brancato, deşi, din politeţe faţă de Eddie, cel care sunase acasă fusese şeful poliţiei.

Mai interesant decât ce se întâmplase cu Allegra fusese modul cum Hope aflase despre asta. La cinci şi jumătate dimineaţa fusese trezită (avea un gust neplăcut în gură, iar camera mirosea a vomă) de un mesaj de la Brick Llewellyn:

„Am văzut fotografia. Sora ta mă înşela, iar tu ştiai şi nu mi-ai spus".

„Ce fotografie?" se gândi Hope.

Şi răspunse:"?????????"

Brick expedie un nou mesaj:

„Hollis mi-a trimis o poză cu Allegra şi Ian în lenjerie stând pe maşina lui Ian. Au fost prinşi că fumau iarbă şi beau alcool de prietenul nostru, ofiţerul Brancato. Ian = traficant de cocaină = intră la închisoare".

În timp ce Hope procesa veştile, cineva îi ciocăni la uşă.

— Intră! cârâi ea.

Allegra păşi înăuntru, închizând şi încuind uşa în urma ei, şi se băgă în pat lângă Hope.

— Uau! spuse Hope.

Apropierea aceasta fizică de sora ei era extrem de neaşteptată.

Allegra şi Hope obişnuiau cândva să se ghemuiască împreună în pat şi să se rostogolească una pe alta în mişcări de majorete, dar trecuseră ani de zile de când Allegra n-o mai atinsese cu de la sine voinţă pe Hope. Hope se gândi că s-ar putea să-i placă întoarcerea Allegrei la starea lor de îngemănare, dar se simţi doar dezgustată.

Primi un al doilea mesaj, şi, în timp ce Allegra tremura şi plângea în pernă, ea îşi verifică telefonul. Era poza cu Allegra şi Ian. Ian purta numai o pereche de boxeri bleumarin şi avea o sticlă de Wild Turkey între picioare. Allegra era în sutien şi chiloţi roz-pal – pentru un moment, Hope crezu că era goală-puşcă – şi ţinea între buze un joint. Avea ochii închişi pentru că tocmai trăgea din el. Dovada aceasta fotografică era atât de detestabilă, încât Hope o şterse imediat, chiar dacă îşi dădea seama că asta nu va face poza să dispară complet. *Cine* îi fotografiase? se întrebă Hope. Apoi îşi dădu seama: trebuia să fi fost ofiţerul Brancato. Cu telefonul lui personal. Iar el i-o trimisese lui Hollis. Dar asta era o încălcare a principiilor etice ale profesiunii lui, nu? Nu prea mai conta, pentru că, vorba dictonului, o imagine face cât o mie de cuvinte, iar toate aceste cuvinte spuneau că Allegra lua droguri, bea şi înşela.

Pentru prima oară după ani de zile, lui Hope îi părea rău de sora ei. O mângâie pe Allegra pe păr şi pe spate, cu mişcări circulare.

— Scuze, nu miros prea bine, spuse Hope. Am vomitat.

— Nu-mi pasă, spuse Allegra. Probabil nici eu nu miros a flori.

„Adevărat”, se gândi Hope. Marijuana, băutură, ţigări – sau, după cum spunea domnişoara Aguiar de la biserică, izul iadului şi al blestemelor.

— Ce te supără cel mai tare? o întrebă Hope pe Allegra.

Întrebarea îi fu întâmpinată de un acces de plâns.

Hope continuă să maseze spatele osos al surorii ei. Allegra mânca foarte puţin. Probabil că încă spera la contractul acela de fotomodel. Sau era atât de slabă pentru că trăgea cocaină pe nas cu Ian Coburn pe bordul Camaro-ului roşu. În clipa aceasta, nimic nu părea imposibil.

— Ian care se duce la închisoare? spuse Allegra. Brick care mă urăşte? Hollis care le spune tuturor că sunt o târfă? Curren Brancato ne-a arestat. A făcut o poză. Am crezut că o să fie de treabă, că o să ne dea pur şi simplu drumul, dar el voia să braveze sau ce ştiu eu. Om de bază în poliţia din Nantucket! Imediat ce s-a întors la maşina lui, i-a trimis poza lui Hollis. Iar Hollis, cea mai bună prietenă a mea, a trimis-o în tot universul.

Hope încercă să se gândească la câteva cuvinte de încurajare. Hollis trimisese poza. Ea şi toţi ceilalţi prieteni ai Allegrei erau o gaşcă de oportunişti făţarnici.

— Mama şi tata sunt supăraţi, spuse Allegra. Tata m-a pedepsit să nu mai ies din casă.

— Ei na! făcu Hope.

Eddie n-o pedepsea niciodată pe Allegra, dar se pare că un telefon în miezul nopţii de la şeful poliţiei schimbase situaţia.

— Şi mi-a luat telefonul, adăugă Allegra.

— Aoleu! spuse Hope.

— Pot să folosesc telefonul tău, te rog? Trebuie să-i scriu lui Brick.

— Sună-l de pe fix! îi sugeră Hope.

— Lasă-mă să folosesc telefonul tău!

— Nu, nu m-aş simţi tocmai plăcut.

— Nu te-ai simţi *plăcut*?

— Îmi pare rău, spuse Hope.

Chipul Allegrei adoptă o expresie pe care Hope o numea „căţea automată”, dar apoi, poate dându-şi seama că în felul ăsta nu avea să obţină ce voia, ea izbucni în plâns.

— Ce să fac, Hope?

— Poate ar trebui să-ncerci să dormi, spuse Hope dintr-un impuls tandru.

∵

Mai târziu, în timp ce Allegra dormea într-adevăr şi sforăia uşor în pat, Hope îi trimise un mesaj lui Brick:

„Probabil ar trebui s-o ierţi”.

„În niciun caz. Niciodată”, răspunse el.

EDDIE

Când ajunsese la secţia de poliţie s-o ia pe Allegra, Eddie era încă pe jumătate adormit. Şeful fusese cel care îl sunase, şi, când Eddie îi auzise vocea, se făcuse moale ca o cârpă, gândindu-se: „Barbie avea dreptate. Fetele au fost prinse cu Kasper Snacks pe Low Beach Road”. Eddie n-avea de gând să mintă. Când Şeful îi spusese că sunase pentru că Allegra fusese prinsă bând alcool pe câmp, Eddie se simţise *aproape uşurat.* Apoi îşi revenise şi reacţionase potrivit.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Ed, *glumeşti*!

— Aş fi vrut să fie aşa, spusese Şeful. Îmi pare rău, Eddie. Fata e la secţia de poliţie. Trebuie să vii s-o iei.

— Se pare că ar fi trebuit să-mi scot cealaltă fiică la cină.

— Sunt adolescenţi, Eddie. Ce poţi să le faci?

Părinţii lui Ian Coburn erau la secţia de poliţie – tatăl agitat, ţipând la ofiţerul de serviciu, mama blondă, tăcută şi înţepată. Eddie nu-l ştia pe niciunul din ei suficient de bine ca să-l salute. I-ar fi plăcut să le spună ce influenţă negativă avea fiul lor şi ce netrebnic corupt era, dar se concentră asupra Allegrei, pe care trebuia s-o ia acasă.

Odată ajunşi în maşină, Eddie îi spusese Allegrăi că nu mai are voie să iasă din casă pentru tot restul vieţii ei. Apoi îi luase telefonul.

— Ai idee cum e să te sune şeful poliţiei în mijlocul nopţii? Eu şi mama ta am crezut că ai murit! Dar nu, eşti doar o drogată beţivă care se plimbă în public în chiloţi cu un tip care nici măcar nu e iubitul ei! Există denumiri pentru astfel de oameni, Allegra, şi nu sunt deloc măgulitoare!

Allegra plânsese, apoi zbierase şi sughiţase de ai fi zis că făcea o criză epileptică. Eddie fusese cât pe ce să-i dea telefonul înapoi şi să-i spună că totul are să fie bine şi că el e mulţumit doar că ea era în siguranţă. Până la urmă, nimeni nu era perfect, cu atât mai puţin el. Dar recunoscuse că unul dintre motivele pentru care Allegra se purta aşa era că el şi Grace o răsfăţaseră. Trebuiau să înceteze!

∵

În dimineaţa următoare, când se trezi, Eddie se simţea de parcă inima îi fusese coaptă la foc mic peste noapte. Nu se putu mişca, nu putu să se ridice, să se îmbrace, să se spele pe dinţi sau să bea o cană de cafea, ba nici măcar să se imagineze stând drept la volanul Porsche-ului său Cayenne. Până şi numele maşinii îi zgudui sufletul. De ce-o cumpărase? Pentru că era un Porsche, pentru că voia să-şi impresioneze clienţii, să dea senzaţia că e cel mai tare.

Nu se putu clinti de sub pături. Nici măcar ca să meargă la toaletă.

— Grace! mormăi el.

Niciun răspuns.

Eddie închise ochii şi se rugă să adoarmă la loc. Pentru prima oară după cine ştie câţi ani, Eddie nu se ducea la serviciu.

∵

La prânz, când se trezi, în casă era linişte. Unde era Grace? Venise să vadă ce făcea? Pe noptieră nu era niciun bilet, niciun pahar de apă rece, niciun borcan de pastile cu aromă de cireşe. Oare ei nu i se părea neobişnuit că Eddie dormise până la prânz? Nu era îngrijorată?

În mod miraculos, Eddie descoperi că putea să stea în picioare, deşi tremura. Îşi puse cei mai vechi şi mai moi pantaloni kaki scurţi pe care-i avea şi tricoul de la Santos Rubbish Removal şi ieşi pe hol. Trecuse atât de mult timp de când nu mai fusese acasă în mijlocul unei săptămâni de lucru, încât se simţea ca un borfaş. Uşile de la camerele gemenelor erau închise.

Oare încă dormeau? Hope lucra la biserică azi – cel mai probabil, acolo era –, dar Allegra? Se trezise să meargă la cursul pregătitor pentru examen sau acela se terminase? Eddie nu-şi amintea. Era un părinte leneş. Plătea pentru cursurile Allegrei, dar, când îşi aducea aminte s-o întrebe cum mergeau lucrurile, abia asculta ce-i răspundea ea. Iar când cursul se termina, cum îşi petrecea Allegra zilele? Eddie avea o vagă idee că se ducea pe plajă cu prietenii ei.

Acolo, suspecta el acum, fiica lui fumase iarbă şi băuse Wild Turkey. Dar stilul acesta de viaţă avea să se sfârşească subit. Eddie ar trebui s-o ia pe Allegra la el la birou ca s-o pună să trimită anunţurile la ziare – dar se temea că ea ar fi dat de gustul afacerii, şi el nu voia asta. Domeniul imobiliar bulversa sufletul.

Probabil că Allegra dormea, se gândi el. Ar trebui s-o trezească şi s-o pună s-o ajute pe Grace la coteţul găinilor. Privi ţintă uşa închisă de la camera fetei, luând în calcul această posibilitate – dar se simţea prea copleşit de durere ca să poată suporta o discuţie în contradictoriu.

Coborî scările şi intră în bucătărie. Grace fusese deja la coteţul găinilor, probabil de două ori. Şapte duzini de ouă aşteptau în cartoane pe bufet. Mai multe lucruri erau pregătite pentru prânz; părea că Grace pregăteşte sandvişuri. Lui Eddie îi era foarte foame, dar se temu să mănânce.

Îşi turnă un pahar de lapte rece. Prin fereastra bucătăriei, o auzi pe Grace plângând. În mod firesc, trebuia să fie supărată de povestea cu Allegra, să se învinovăţească pe sine. Eddie o auzi spunând:

— Mi-e frică de ea. Nu ţi se pare că e cel mai rău lucru care se poate întâmpla? Mi-e frică de propria mea fiică.

Nu era cel mai rău lucru de care auzise Eddie. Şi lui îi era puţin frică de Allegra. Era atât de *încrezătoare* în sine, atât de stăpână pe lumea ei, încât uneori el uita că nu avea decât şaisprezece ani.

Desigur, Eddie avea mai multă influenţă asupra fiicei lor pentru că el îi controla finanţele, dar şi lui i se părea că Allegra era intimidantă.

Persoana cu care vorbea Grace murmură un răspuns pe care Eddie nu-l auzi. Cu cine stătea de vorbă? Dar imediat ce îşi puse această întrebare, îşi dădu seama că Grace i se confesa grădinarului, lui Benton Coe.

„Nu ţi se pare ciudat că l-a luat pe Benton ca partener?"

Eddie ieşi pe verandă. Grace şi Benton savurau un mic prânz delicios, în ciuda lacrimilor ei. Eddie se zbârli. În timp ce el era la serviciu, trudind şi transpirând pentru finanţele lor, Grace stătea acasă la picnic cu persoana care ar fi trebuit să muncească pentru ei.

Dacă ar fi fost suficient de norocos ca să se reîncarneze, s-ar fi întors drept grădinarul lui Grace.

— Salutare! spuse.

Benton stătea sprijinit de spătarul scaunului, cu degetele încrucişate la ceafă. Lângă Grace părea mai relaxat decât i-ar fi plăcut lui Eddie, dar postura lui nu avea nimic *obraznic.* Nici măcar nu s-ar fi zis că Grace plânsese pe umărul lui. Ea stătea cu coatele pe masă şi îşi zvânta ochii cu şervetul.

Erau aşezaţi unul lângă celălalt, dar nu nepotrivit de aproape. Iar când Eddie ieşi din casă, nu părură iritaţi sau alarmaţi. Nu s-ar fi spus că ascund ceva.

Benton se ridică în picioare.

— Bună, Eddie! spuse el şi dădu mâna. Grace tocmai îmi povestea despre noaptea trecută.

Grace ridică o privire plânsă.

— Cum e cu arsura?

— Mai rău ca niciodată, spuse Eddie.

— Să-ţi dau nişte biscuiţi cu unt? întrebă Grace.

Eddie nu ştia dacă poate să mănânce chiar şi numai atât, dar se simţi jenat să fie servit cu mâncare specială pentru că nu putea suporta lucruri precum şuncă sau roşii – sau chiar bucăţi de castravete şi sosul cu ierburi şi smântână preparat de Grace.

— Sunt în regulă, spuse el, pe un ton de copil bosumflat.

Grace îşi depărtă scaunul de masă şi se ridică.

— Mă duc să aduc biscuiţii.

Se ridică şi Benton.

— Ar trebui să plec. Mă aşteaptă amabila doamnă Allemand.

— Edith Allemand? spuse Eddie.

— Chiar ea, zâmbi Benton.

Edith Allemand locuia pe Main Street la numărul 808, într-o casă care îl făcea pe Eddie să saliveze de fiecare dată când trecea pe lângă ea. Era probabil cea mai bine păstrată mostră a epocii vânătorilor de balene de pe Nantucket, cu excepţia casei Hadwen şi a reşedinţei Three Bricks. Edith Allemand avea probabil vreo cinci sute de ani, dar era încă activă şi gândea limpede. Era genul de femeie asemănător cu bunica lui Grace, Sabine: imposibil de rafinată şi elegantă. Altfel, poate că Eddie ar fi bătut la uşa ei ca s-o implore să scoată casa la vânzare.

— Crezi că va vinde vreodată? întrebă Eddie.

— Niciodată, spuse Benton. Lasă casa Asociaţiei Istorice Nantucket. Speranţele lui Eddie se prăbuşiră, chiar dacă se aştepta ca bătrâna să facă un gest responsabil în legătură cu casă, de pildă s-o lase istoricilor.

— Un mod perfect de a irosi un comision de şase cifre, spuse Eddie. Benton dădu capul pe spate şi râse, iar Eddie se felicită că putuse să facă o glumă în ciuda durerii chinuitoare. Îi plăcea de Benton Coe. Un tip de treabă şi clar un bun profesionist, dacă Edith Allemand avea încredere în el.

Benton flutură din mână.

— Mă bucur că te-am văzut, Eddie. Îmi pare rău să aud de Allegra, dar... o să treacă şi asta.

— A, ştiu. Mulţumesc, spuse Eddie.

— La revedere, Grace! strigă Benton. Ai grijă! Ne vedem mai târziu! Vocea lui Grace abia se auzi din casă.

— Mulţumesc! La revedere!

MADELINE

Un telefon de la Trevor o trezi dimineaţa.

— Trebuie să vii acasă, spuse el. Avem o criză.

Madeline nu ştia de ce se miră, şi totuşi, când Trevor îi arătă fotografia de pe telefonul lui Brick, rămase cu gura căscată. Allegra stătea pe capota unui Camaro roşu – maşina lui Ian Coburn –, doar în lenjerie roz-pal de dantelă, ţinând între buze un joint. Părul negru şi lung i se ciufulise, iar în ochi i se citea o privire confuză, distantă. Ian Coburn era şi el în lenjerie, cu o sticlă de whisky între picioare. Era dezgustător, nu atât prin ceea ce afişa, cât prin ceea ce sugera.

— Se pare că se văd pe ascuns de luni de zile, spuse Trevor.

— O, Doamne! Cum de-a ajuns telefonul lui la tine? îl întrebă Madeline.

— A dat cu el de perete. La etaj e o gaură în tencuială, dar telefonul a supravieţuit. Carcasă rezistentă la şoc.

Închise ecranul, făcându-i pe Allegra şi Ian Coburn să dispară.

„Dacă ar exista carcase rezistente la şoc şi pentru oameni!” se gândi Madeline. Îl auzea pe Brick plângând chiar şi din bucătărie – nişte gemete oribile, întrerupte, marcate doar de strigăte şi înjurături.

Madeline urcă scările şi se opri în faţa uşii închise.

Îşi aminti imediat de perioada când Brick era bebeluş; pe atunci nu suporta să-l audă plângând. Dar să-l audă plângând la şaisprezece ani era mult, mult mai rău. Durerea lui era reală, avea inima zdrobită, crezuse într-o fată, o iubise, iar ea îl înşelase. Îl umilise.

Trevor urcă încet pe scări. Brick părea că loveşte salteaua.

— Ce putem face pentru el? întrebă Madeline.

— *Ce* să facem? Suferă din dragoste. Trebuie să treacă prin asta singur, la fel ca noi toţi ceilalţi.

Madeline privi în ochii verzi ai soţului său.

— Nu am – repet – nu am o aventură cu Eddie Pancik.

— Mă bucur că eşti acasă, spuse el, şi o strânse în braţe.

Madeline era uşurată. Îl îmbrăţişă cât putu de tare.

Brick strigă:

— De ce?

„De ce?” se gândi Madeline.

„Nu ne amestecăm”, se gândi ea. Brick şi Allegra erau copii – treceau prima oară prin aceste sentimente confuze. Allegra deviase de la un comportament uman normal, dar cu siguranţă nu era prima persoană care făcea aşa ceva.

„Nu ne amestecăm”.

Erau copii.

Sună telefonul fix. Pe afişaj era indicată casa Pancik.

— Sună Allegra, spuse Trevor. A sunat toată dimineaţa.

— Da? spuse Madeline.

— Brick nu vrea să vorbească. Am lăsat telefonul să sune.

„Da. Lasă-l să sune!” îşi spuse Madeline.

Dar furia pe care o simţea era un monstru pe care nu-l putea controla. Nicio mamă n-ar trebui să-şi audă copilul plângând aşa.

„Copilă perfidă ce eşti!” se gândi ea şi ridică receptorul.

— Alo? Madeline?

Era Grace.

— Bună! spuse Madeline.

— Înţeleg că ai aflat?

— Am aflat.

— Poliţia a sunat la trei şi zece, spuse Grace. Eddie a trebuit să se ducă la secţia de poliţie după ea.

Madeline tăcea. „Nu ne amestecăm”. Făcuseră promisiunea aceasta dintr-un motiv anume – dar care?

— Preţ de câteva momente am crezut că a murit. Eddie este... Doamne, este atât de furios!

„*El* e furios?” se gândea Madeline.

— Azi nu s-a dus la serviciu, spuse Grace.

Ei bine, până şi Madeline trebuia să recunoască, asta era o surpriză. Eddie se ducea zilnic la muncă, mai puţin de Crăciun şi de Ziua Recunoştinţei. Se

ducea la muncă de Paşte, de Ziua Mamei[14], chiar şi de Anul Nou, pentru cazul că s-ar fi găsit vreun client care se hotăra să cumpere o casă în Nantucket. Dar, judecând după interacţiunea dintre ea şi Eddie din ultima vreme, Madeline îşi dădea seama că Eddie avea mult mai puţin de muncă decât ştia Grace.

— A coborât în timp ce Benton era aici. Ştiam că e acasă, deci evident că nu făceam nimic, dar tot nu m-am simţit confortabil să-i văd pe amândoi în acelaşi loc, spuse Grace.

Faptul că îl menţionase pe Benton declanşă totul.

— Comportamentul fiicei tale a fost josnic, Grace.

— Madeline, îmi pare rău...

— Ştiam cu toţii! În seara aceea când am venit la cină, Ian Coburn îi trimitea mesaje întruna. Iar tu şi Eddie aţi tolerat asta.

— Nu, spuse Grace. Eddie i-a spus să închidă telefonul.

— Îl flutura prin faţa lui Brick! În văzul tuturor, de parcă ne-ar fi provocat s-o vedem cum reuşea să scape.

— Am văzut-o cu el, şopti Grace.

— Poftim? spuse Madeline.

— Se sărutau în maşină, în parcarea de la Stop & Shop. I-am văzut, dar mi-am spus că nu era Allegra. Mi-am spus că n-ar putea face asta.

— Vorbeşti serios? Când s-a întâmplat asta?

— Zece zile, două săptămâni.

— Deci ştiai de acum o săptămână şi nu mi-ai spus? Nu i-ai spus nimic nici Allegrei?

— N-am vrut să...

— N-ai vrut să ce? izbucni Madeline. Luă telefonul în dormitor şi închise uşa. N-ai vrut să dai piept cu ceea ce îi făcea Allegra lui Brick pentru că este exact acelaşi lucru pe care i-l faci tu lui Eddie?

— Madeline...

— În cazul acesta, aşchia nu a sărit prea departe de trunchi, spuse Madeline. Allegra înşală, şi tu, Grace, înşeli.

La celălalt capăt al firului se aşternu tăcerea. Grace era fără îndoială uimită de cuvintele lui Madeline. Lui Madeline însăşi nu-i venea să creadă că le rostise cu voce tare, dar se lăsase prinsă într-un vârtej de furie – nu doar din cauza Allegrei şi a lui Ian Coburn, şi a faptului că Grace părea să fi ştiut despre asta, ci şi în privinţa lui Eddie şi a celor 50.000 de dolari. Îşi voia banii înapoi! Şi, dacă tot începuse, erau şi alte lucruri care o măcinau, dar de care nu adusese vorba niciodată. De exemplu, migrenele lui Grace. Toată

---

[14] A doua duminică în mai, sărbătoare neoficială în SUA (n.red.).

lumea trebuia să se oprească şi să se închine durerii lui Grace o dată pe lună, dar, când Madeline suferise al treilea şi cel mai dificil avort spontan, Grace fusese la slujba de la ora cinci în loc să vină direct la spital. Ulterior îi explicase că ea fusese ministrantă la altar şi că nu putuse să găsească un înlocuitor în ultima clipă şi-i spusese că se rugase pentru Madeline şi pentru sufletul copilului – dar, chiar şi aşa, Madeline fusese rănită. Grace era cea mai bună prietenă a ei şi ar fi trebuit să pună totul în paranteză, mai ales că era singura care ştia cât de mult îşi dorea Madeline încă un copil.

Apoi mai era bănuiala că Grace nu terminase de fapt de citit ultima ei carte, *Islandia.*

O văzuse în geanta de plajă a lui Grace vara trecută, când Grace anunţase că „ajunsese” la pagina 150. Apoi, luni mai târziu, Madeline văzuse cartea pe masa din holul de la intrare, cu semnul de carte rămas la pagina 150. Grace se oprise pur şi simplu? Madeline fusese prea jenată să întrebe, dar era aproape sigură că cea mai bună prietenă a ei nu terminase de citit cartea. Asta era poate pentru că... intelectul lui Grace era prea elevat, pentru că se specializase în literatura franceză la preţiosul colegiu Mount Holyoke şi citea numai lucruri pe care le considera „importante” şi „demne”.

Madeline nici nu mai ţinea minte de când nu mai fusese atât de furioasă.

— Ai dreptate, spuse Grace încet.

— Ştiu că am dreptate! ţipă Madeline. Şi îmi vreau banii înapoi!

Cu asta, trânti telefonul şi preţ de o secundă se simţi *complet justificată*! Se gândi la romanul ei, *B/G* – poate că n-avea să schimbe niciun detaliu! Poate că ar trebui să lase toate informaţiile aşa cum erau, ca Grace să ştie tot!

Trevor bătu la uşă.

— Draga mea, eşti bine? Cu cine vorbeai?

— Cu Grace, se răsti Madeline.

Apoi începu să plângă.

NANTUCKET

Ofiţerul Curren Brancato îi trimisese un mesaj surorii lui, Hollis, cu poza în care apăreau Allegra Pancik şi Ian Coburn pe capota Camaro-ului lui Ian, îmbrăcaţi doar în lenjerie intimă. Sub poză, Curren scrisese: „Prietena ta cea mai bună are PROBLEME MARI”.

Hollis Brancato nu era uşă de biserică. Se îndrăgostise *în secret* de Ian Coburn şi luase foc când aflase că prietena ei cea mai bună se vedea cu el în timp ce avea o relaţie serioasă cu Brick.

Le trimisese poza mai departe lui Kenzie şi Bluto. „Allegra e o mincinoasă, şi iată dovada!” Nu folosise cuvântul „mincinoasă”, de fapt. Folosise alte cuvinte, prea urâte ca să fie reproduse.

De la Kenzie şi Bluto, vestea se răspândise la Hannah, iar Hannah se simţise obligată să i-o comunice persoanei celei mai vizate de toate astea, adică lui Brick Llewellyn, după care le spusese lui Calgary, lui Taylor Rook, lui Parker Marz şi tot restului echipei de baseball a lui Brick, ca să aibă sprijin de nădejde la nevoie.

Până vineri după-amiază, se putea spune cu siguranţă că fiecare elev de la liceul din Nantucket auzise o versiune a celor întâmplate cu Allegra şi Ian Coburn, iar majoritatea văzuseră dovada fotografică. Unii spuneau că Ian Coburn fusese aruncat în închisoare, cu cătuşe la mâini, alţii, că se îndrepta spre Walpole[15]. De fapt, primise doar un avertisment – cantitatea de cocaină găsită în maşina lui era prea mică pentru a fi acuzat de intenţia de trafic –, dar părinţii lui erau suficient de îngrijoraţi, astfel că sondau deja câteva clinici de dezintoxicare din vest.

Furtuna se dezlănţui când Blonda Sharon îşi duse cei doi copii cu nume ambigui, Sterling şi Colby, la consultul stomatologic periodic al doctorului Andy McMann. În timp ce alte mame stăteau în anticameră şi citeau revista *People,* despre Blake şi Miranda[16] şi Kanye şi Kim, Blonda Sharon stătea în sala de examinare şi vorbea cu Janice, asistenta.

— Şi, ce ai mai făcut, Sharon? spuse Janice.

— Acum câteva seri am fost la serata Clubului de Grădinărit din Nantucket, spuse Sharon.

Janice o lăsă pe Sharon să vorbească fără s-o asculte, râcâind tartrul de pe dinţii lui Colby cu o vigoare care o făcu pe biata fetiţă să se zvârcolească. Colby avea doar şapte ani. Janice nu mai văzuse *niciodată* atâta tartru la un copil de şapte ani, şi, tocmai când voia să-i spună asta lui Sharon, aceasta observă:

— Grace Pancik a venit cu Benton Coe, grădinarul ei.

— Serios? Erau *împreună* adică? spuse Janice.

— E greu de spus. Cred că, oficial, nu. Dar eu şi Jody Rouisse am dat peste ei singuri lângă un iaz, iar Grace plângea, spuse Sharon.

---

[15] Orăşel în Massachusetts unde se află o închisoare de maximă securitate (n.red.).

[16] Referire la doi cântăreţi de country americani, Blake Sheldon şi Miranda Lambert, care au fost căsătoriţi (n.red.).

Janice se întrebă dacă Grace auzise zvonul despre Eddie şi Madeline King. Poate că i se plângea lui Benton Coe despre asta? Janice fu pe punctul de a o întreba pe Blonda Sharon ce părere avea, dar nu ştia dacă Blonda Sharon auzise despre Eddie şi Madeline. Janice îi aruncă o privire pe furiş lui Sharon. Ştia ea multe – mereu părea să fie în locul potrivit la timpul potrivit –, dar poate nu ştia chiar totul.

— Iar apoi am aflat că Jean Burton o crede pe Grace gravidă! spuse Sharon.

Uau! Vestea asta o surprinse atât de tare pe Janice, încât o înţepă pe biata Colby în gingie, deasupra premolarului, iar fetiţa începu să plângă.

— Doctorul Andy m-ar *omorî* dacă ne-ar auzi că bârfim despre familia Pancik. Eddie este proprietarul nostru, îi spuse Janice lui Sharon.

— Bine, atunci n-ai auzit nimic de la mine, spuse Blonda Sharon.

∵

Singura persoană căreia Janice se simţea în siguranţă să-i dea aceste veşti era chiar doctorul Andy. Grace şi Benton Coe împreună la serata Clubului de Grădinărit, Grace plângând pentru că descoperise că e gravidă.

— Poftim? spuse doctorul Andy.

Foarte puţine lucruri penetrau aura de serenitate a lui Andrew McMann – dar acesta reuşise cu siguranţă. Şi *ce* îi spusese Rachel recent despre Madeline, că ar fi scris o carte sexy, bazată, poate, pe propriile ei experienţe cu Eddie Pancik?

În pauza de prânz, doctorul o sună pe Rachel la birourile Bayberry Properties.

— Janice mi-a spus că Grace are o aventură cu grădinarul ei, spuse el.

— A, da, am auzit, îi răspunse Rachel.

— A! făcu Andy şi se simţi puţin dezumflat. Crezi că, poate, cartea lui Madeline e despre Grace şi grădinar, şi nu despre ea şi Eddie? Vreau să spun, nu mi-ai zis tu că e o carte despre o femeie şi grădinarul ei?

— Meşterul, spuse Rachel şi începu să vorbească în şoaptă. Tu nu vrei decât să-l scoţi basma curată pe Eddie pentru că este *proprietarul* tău.

Doctorul Andy recunoscu faţă de el însuşi că s-ar putea să fie adevărat. Nutrea iluzia că, dacă rămânea în graţiile lui Eddie, el n-avea să mai ridice chiria. În ultimele optsprezece luni o mărise de două ori. Doctorul Andy luase în calcul varianta mutării, dar puţini oameni înţelegeau ce coşmar logistic era să muţi un cabinet stomatologic.

— Familia Pancik e un dezastru, spuse Rachel. Ţii minte ce ţi-am povestit că mi-a spus Calgary despre Allegra?

Doctorul Andy scoase un sunet ambiguu. Când Rachel începea să vorbească despre dramele adolescenţilor, el o ignora complet. Ultima lui

amintire despre Allegra Pancik era a unei tinere femei drăguţe, prietenoase, cu un zâmbet impecabil şi cu bune obiceiuri de curăţare a dinţilor. Iar el prefera ca lucrurile să rămână aşa.

EDDIE

Se scufunda.

Îi venise o notificare de la bancă, susţinută de un telefon ferm de la Philip Meier, agent de credite: casele de la numerele 9 şi 11 de pe Eagle Wing Lane urmau să fie confiscate dacă Eddie nu plătea ipoteca pe trei luni pe care o datora pentru fiecare.

Avea să le piardă. Venise timpul să „rupă pisica” (după cum spunea Eddie).

Trecu prin lista de contacte din telefon o dată, de două ori, de trei ori. Mai era cineva, *oricine,* în cercul lui de cunoştinţe pe care îl putea ruga? Amicul lui din liceu, Lex, era acum un proprietar dubios în New Bedford. Era singura persoană despre care Eddie credea că ar putea avea banii gheaţă şi interesul necesar (de a-şi creşte puţin profilul cu două proiecte de lux în Nantucket), dar, când Eddie îl sună, un mesaj automat îl anunţă că numărul lui Lex era dezactivat.

Astfel, singura opţiune îi rămânea Glenn Daley. Eddie nici nu se deranjă să-l sune. Singurul mod în care putea să-l facă pe Glenn să înţeleagă că avea o propunere foarte serioasă era să meargă direct la sediul Bayberry Properties.

Şi Eddie exact asta făcu.

Din fericire, Rachel McMann nu era la biroul ei. Probabil era plecată încercând să găsească clienţi printre pasagerii curselor turistice de autobuz.

Glenn încercă să-şi mascheze surprinderea.

— Edward! Cărui fapt datorez această onoare? spuse el, ridicându-se de pe scaun.

Cei doi bărbaţi dădură mâna. Eddie făcu un semn din cap spre scaunul de lângă biroul lui Glenn, care era, din fericire, separat de restul încăperii prin trei paravane.

— Te rog, ia loc! spuse Glenn.

Era greu de explicat de ce Eddie îl detesta atât de mult pe Glenn Daley. Era un tip rotund, afabil, care chelea şi purta pantofi fără şireturi. Avea o voce stridentă, veselă şi mereu ştia ce echipă câştigase la meciul de seara trecută sau cum se închisese bursa şi care întotdeauna tocmai văzuse filmul

despre care vorbea toată lumea sau citise cartea pe care o citea toată lumea. Cel mai uşor pentru Eddie era să spună că Glenn fusese mereu rivalul lui, adversarul lui, persoana pe care voia s-o înfrângă. Şi asta probabil pentru că se asemănau foarte mult – Eddie şi Glenn intraseră în afaceri imobiliare în Nantucket cam în acelaşi timp, îşi creaseră propriile agenţii cam în acelaşi timp – plus pentru că Glenn se pricepea foarte bine la ce făcea.

În anii '90 fusese dependent de cocaină – umbla zvonul că ar fi tras pe nas tot comisionul pentru o casă de pe India Street –, iar apoi trecuse printr-un divorţ notoriu, care îl costase aproximativ 300.000 de dolari. Mulţi oameni obişnuiesc să spună că fosta lor nevastă e o psihopată, dar, în cazul lui Glenn, chiar era adevărat. Ashland Daley îl fugărise odată pe Glenn prin parcarea de la Stop & Shop cu un pistol încărcat, şi, la vremea aceea, îşi amintea Eddie, fusese de părere că asta nu i se putea întâmpla unui tip mai de treabă.

Dar Glenn se dovedise a fi precum una dintre jucăriile hopa-mitică din copilăria lui Eddie. Hopa-mitică se clatină, dar nu cade. Glenn renunţase la cocaină, Ashland se mutase în California, iar Glenn începuse să vândă case în stânga şi-n dreapta, graţie personalităţii lui optimiste şi dorinţei de autoperfecţionare.

Eddie se aşeză pe scaunul lui Glenn, apoi, cu o voce impasibilă, îi explică: proiectarea şi construcţia caselor de pe Eagle Wing Lane îl costaseră puţin peste puterile lui, aşa că Glenn avea ocazia să facă o afacere incredibilă şi să-l ajute cumpărând casele de la numerele 9 şi 11. Un milion de dolari pentru ambele. Chilipir pur.

Glenn fluieră.

— Un milion de dolari. Luă un carneţel şi un pix. Cât ai dat pe teren?

Eddie luă în calcul varianta minciunii, dar Glenn putea să meargă uşor la Registrul de Proprietăţi şi să-i verifice munca.

— 150 fiecare, spuse el.

— Deci trei sute, spuse Glenn şi scrise 300 pe caiet. Şi cât ai ajuns să investeşti în ele? Nu 350 de fiecare, în niciun caz, abia sunt *schiţate*, Ed. Am trecut pe lângă ele.

— Cam 200 de fiecare, spuse Eddie.

Glenn trânti jos pixul.

— De ce vii la mine dacă ai de gând să minţi cu neruşinare? Ştiu că Schuyler Pine le-a proiectat pe toate la preţul uneia pentru că l-ai propus comodor al clubului de iahting...

— Stai puţin! *De unde* ştii? întrebă Eddie.

Glenn amuţi. Învârti carneţelul în mână, rupse prima foaie şi o făcu ghemotoc.

— Nu include şi numărul 13 în propunerea pe care vrei să mi-o faci, Eddie, dacă plănuieşti s-o păstrezi pentru tine, spuse el. Împarte totul la trei, nu la doi. Două sute pe teren. Şi poate – *poate* – 150 la fiecare... dar asta pentru că sunt generos. Aşa că am ajuns la cinci sute. Nu văd cum poţi să vii aici şi să ceri un milion de dolari.

Eddie îşi aminti acum de ce îl ura pe Glenn Daley: tipul era un nenorocit! Evident că Eddie venise să ceară un milion ca să poată să termine casa de la numărul 13 şi s-o vândă!

— Când le termini, le poţi vinde *pe fiecare* cu un milion două sute. Pe fiecare, Glenn. Deci două milioane patru sute la o investiţie de un milion de dolari, e aproape un milion şi jumătate profit, spuse Eddie.

— Îţi dau jumătate de milion, spuse Glenn. Îl sun pe Ben Winford şi el te scapă de amândouă *azi* pentru jumătate de milion.

Eddie privi numerele de pe carneţelul lui Glenn. Jumătate de milion era destul cât să plătească ipotecile şi să recupereze un sfert din investiţia iniţială.

Apoi observă carneţelul în sine. Era de la hotelul Four Seasons din Santa Barbara.

— Hei! spuse Eddie. Încerca să-şi formuleze un gând, dar care nu se cristaliza cum trebuie. Când îşi dădu seama, înghiţi cu noduri. „Nu. Nu se poate!" îşi spuse el şi arătă înspre carneţel. Ai *stat* vreodată la Four Seasons în Santa Barbara? Am auzit că e foarte frumos.

Glenn întoarse carneţelul.

— Asta chiar nu e treaba ta, Eddie.

Nu era treaba lui. „P" de la „personal". Barbie se culca cu Glenn Daley! Era în pat cu duşmanul, la propriu! Pleca împreună cu el în locuri precum Santa Barbara şi discutau secrete de afaceri, de exemplu înţelegerea lui Eddie cu Schuyler Pine.

Eddie simţi furnicături pe pielea capului. Oare Barbie îi spusese lui Glenn ce făceau în casa din Low Beach Road?

Nu i-ar spune!

Sau oare ar fi în stare?

Ar putea fi un subiect bun de conversaţie după. „Ia ghici! Eu şi Eddie ţinem un bordel".

Eddie încercă să gândească precum sora lui. Toată viaţa fuseseră foarte apropiaţi, şi, cu toate astea, o parte din Barbie, în viaţa adultă, în orice caz, rămăsese enigmatică pentru el. „P" de la „personal".

Erau lucruri pe care Barbie nu voia ca Eddie să le ştie. Cum ar fi... faptul că se culca cu Glenn Daley – mare, gras, prost, fost dependent de droguri de succes.

Oare îi povestise despre fete?

Nu, Eddie nu credea asta, pentru că ceva se schimbase în expresia lui Glenn, şi lui Eddie îi trecu prin cap: „Ştie că ştiu”.

— Nouă sute, spuse Eddie.

— Şase sute, spuse Glenn.

— Şapte sute şi batem palma, spuse Eddie, deşi şapte sute nu erau chiar de ajuns pentru a-l scoate la liman.

Dar erau oricum cu şapte sute mai mult decât avea cu un sfert de oră în urmă, deci de ce să n-o proclame o victorie?

Eddie îşi puse ultima panama. Voise să le înlocuiască pe celelalte două, dar n-avea bani pentru o asemenea extravaganţă.

Şapte sute de mii: de plătit ipotecile pe proprietăţile lui comerciale, facturile restante de la numărul 13, ipotecile pe casa lui (şi o lună sau două de restanţe), rahatul de „bonus de succes” al lui Hester Phan, curentul, apa, mâncarea şi benzina, aşa cum făcea tot restul Americii. Poate – *poate* – i-ar fi rămas destul ca să pună parchetul şi blaturile la numărul 13, poate să aranjeze cu un zidar şi cu zugravi ca să poată scoate mai repede casa la vânzare şi s-o poată asigura pe Madeline că avea să-şi recupereze banii cât de curând.

— Îl rog pe Ben să pregătească actele, spuse Glenn.

Taxe de avocat. Şapte sute de mii nu erau nici pe departe de ajuns. „P” de la „personal”.

— Mersi, frate! spuse Eddie.

Glenn Daley ridică o sprânceană, iar Eddie ieşi din birou.

GRACE

Schimbarea era aproape imperceptibilă, dar Grace o observă imediat. Benton se retrase din sărutare cu o secundă mai devreme decât o făcea în mod obişnuit şi-i spuse că nu poate să rămână la prânz.

După serată, îşi declarase dragostea în mijlocul străzii. Făcuse dragoste cu Grace chiar în patul lui (o schimbare bine-venită faţă de magazia din grădină). Dar acum se purta ciudat. Grace credea că poate fusese speriat vineri dimineaţa, când îl întâmpinase lângă maşină pe alee şi îi spusese că Eddie nu plecase la serviciu, că încă era la etaj şi dormea din cauza problemelor cu Allegra.

Sau poate făcea ceea ce fac toţi bărbaţii când se apropie prea tare de o femeie, iar sentimentele îi sperie.

Nu ştia prea bine, dar momentul schimbării picase cum nu se putea mai prost. Grace avea nevoie de Benton. Nu mai vorbise cu Madeline de trei zile.

„Te-ai certat cu Madeline?"

Parcă Blonda Sharon ar fi cobit. Singura relaţie pe care Grace putea *să mizeze* se stricase. Madeline era de-a dreptul *furioasă.* Grace nici măcar nu-şi dăduse seama că era capabilă de o asemenea furie. Fusese întotdeauna atât de dulce şi luminoasă, atât de relaxată – în stil californian. Lua lucrurile pas cu pas. Zâmbea, asculta, se pricepea de minune să înţeleagă ceea ce ea numea „cele trei părţi ale fiecărei poveşti".

Lui Grace îi lipsea mult prezenţa ei. Ceva se întâmpla de câte cincizeci-şaizeci de ori pe zi după care Grace se gândea: „Trebuie să vorbesc cu Madeline". Dar se uita la telefon şi începea să-şi spună singură cuvintele lui Madeline: „Allegra înşală, şi tu, Grace, înşeli". Şi se cutremura. Madeline nu voia să audă de ea. Madeline o credea o târfă ordinară.

O durea *foarte tare* să fie certată cu cea mai bună prietenă a ei. Madeline era probabil în apartamentul ei, întrerupându-şi disciplina scrisului ca să se vadă cu Rachel McMann la prânz.

Eddie trebuia să-i dea banii înapoi. Poate că, dacă ar face asta, Madeline ar fi mai puţin furioasă, iar Grace ar putea-o suna.

Iar acum, pe deasupra, Benton se comporta ciudat.

— Eşti bine? Te comporţi ciudat, spuse Grace.

— Nu mă comport ciudat, spuse Benton. Doar că nu pot să rămân la prânz azi.

— Nu mai e nimeni altcineva acasă, dacă asta te îngrijorează, spuse Grace.

Eddie se întorsese la muncă, Hope era la biserică, iar Allegra se dusese în oraş să caute un post de voluntară. Trebuia să discute ori cu Eddie, ori cu Barbie *personal* la birou, din oră în oră. Nici Eddie şi nici Grace nu aveau încredere că Allegra n-avea să fugă la plajă.

— Nu mă îngrijorează deloc, spuse Benton verificându-şi telefonul. Trebuie să plec.

— Pleacă, atunci! spuse Grace. Pari foarte grăbit.

— Grace, oftă el.

— Mai avem doar două săptămâni până vin cei de la ziar! Grace făcu un gest amplu cu mâna. Ţie grădina asta ţi se pare gata?

— Cincisprezece zile, spuse Benton. Şi, de fapt, da, mi se pare.

Grace nu-şi putea da seama *ce anume* se petrecea. Era acelaşi bărbat care-şi declarase dragostea pentru ea, nu-i aşa? Care *spusese* că nu-i pasă cine-l aude.

Apoi cel mai negru gând îi trecu prin minte.

— McGuvvy vine cumva azi? Cu avionul din California?

— Nu, Grace, spuse Benton. Nu vine. Nu ţin legătura cu ea – ştii asta.

— Sigur, îmi pare rău. Doar că pari distant, ca şi cum te-ai retrage.

Benton îşi puse telefonul în buzunar şi se întoarse cu faţa la ea.

— Poate că ar trebui să petreci mai mult timp cu fetele tale.

— Pardon? Îmi spui mie cum să fiu părinte?

— Am avut o conversaţie cu Hope. N-a fost mare lucru, dar chiar *și ea* mi-a spus că Allegra urma să dea de bucluc. Simt că din cauza mea te îndepărtezi de responsabilitatea ta cea mai importantă, spuse Benton.

— Nu... nu-i adevărat, spuse Grace. Fetele sunt... ei bine, au *șaisprezece* ani. Dacă le-aş acorda mai multă atenţie, mi-ar spune că sunt enervantă şi m-ar goni.

Benton oftă.

— Ai dreptate. Nu e treaba mea să-ţi spun cum să-ţi creşti copiii.

— Te deranjează altceva? spuse Grace. E ceva pe care ţi-e frică să mi-l spui?

Benton încuviinţă încet din cap.

— Cred că oamenii vorbesc despre noi.

— Da?

— E o femeie pe nume Donna care lucrează pentru doamna Allemand, iar ea a auzit că Madeline King scrie un roman sexy despre o femeie şi meşterul ei. Am impresia că lumea bârfeşte că se bazează pe povestea dintre noi doi.

— Madeline? spuse Grace.

Madeline scria *într-adevăr* un nou roman, dar Grace nu știa despre ce.

— Nu i-ai spus lui Madeline despre noi, nu? întrebă Benton.

— Nu, spuse Grace.

Se temea că vârfurile urechilor ei aveau să ia foc, dând-o de gol.

— Știu că e cea mai bună prietenă a ta.

— A fost cea mai bună prietenă, spuse Grace. Acum nu mai vorbeşte cu mine din cauza celor petrecute cu Allegra.

— Nu scrie romanul acesta ca un fel de răzbunare, atunci, nu?

— Nu, spuse Grace, dar în mintea ei se derulau seara când o invitase pe Madeline sus în cabinetul ei, iar apoi toate conversaţiile pe care le avuseseră la telefon.

Madeline știa *fiecare* detaliu. Dacă *chiar* scria o carte... dar nu, n-ar fi putut să facă asta nici măcar ca să se răzbune.

„Două dintre femeile de la această masă o vor trăda pe persoana de la stânga lor”.

Grace scutură din cap ca să gândească clar.

— Cine e Donna? Și de unde a auzit acest zvon? spuse ea.

— Cred că e prietenă cu o fată pe nume Greta, care e bonă la copiii tipei aceleia blonde, Sharon, pe care am văzut-o la petrecere.

— O, Doamne! spuse Grace. Sharon e groaznică. Inventează tot timpul câte ceva pe care încearcă să-l distribuie drept adevăr.

— Ei bine, eu îţi spun doar ce-am auzit.

— Credeam că nu-ţi *pasă* cine ştie, spuse Grace. Asta ai spus noaptea trecută.

— Băusem.

— Deci îţi *pasă*?

— Nu-mi place să fiu subiect de bârfă. Am o afacere de condus. Nu vreau să generalizez, dar femeile mă angajează, însă cei care plătesc facturile sunt bărbaţii. Dar asta se reflectă mult mai prost asupra ta, Grace. Nu vreau ca cineva să creadă lucruri urâte despre tine.

Grace trase adânc aer în piept.

— Sunt gata să-l părăsesc pe Eddie.

Benton îşi ridică sprâncenele într-o expresie de speranţă copilărească.

— Serios?

— Serios, spuse Grace.

Apoi se gândi la gemene. Allegra avea deja o mulţime de probleme, iar Hope era fragilă.

Benton îi citi poate îndoiala de pe chip, pentru că spuse:

— Hai să nu ne avântăm prea tare cu afirmaţiile! Deocamdată hai să lucrăm la pregătirea grădinii pentru ziar!

— Bine, încuviinţă Grace.

— Mâine voi rămâne la prânz, Grace, promit. Te iubesc, spuse el.

Se aplecă şi o sărută în aşa fel încât ea se cutremură toată.

— Şi eu te iubesc, spuse Grace.

Benton plecă şi, câteva secunde mai târziu, Grace auzi motorul camionetei. Fugi sus în cabinetul ei şi o sună pe Madeline.

Sună de trei ori, de patru ori – îi intra mesageria vocală.

— Circulă un zvon că noul tău roman este despre o femeie care are o aventură cu angajatul ei, şi unii cred, se pare, că e vorba despre mine şi Benton. Ar fi bine să nu fie adevărat, Madeline. Grace înghiţi cu noduri. Ar fi bine să *nu* fie adevărat.

MADELINE

Nu-şi făcuse prea multe speranţe că Brick ar vrea să-şi aline suferinţa petrecând timp cu mama lui, dar Madeline se oferi, iar Brick acceptă. În săptămâna care urmă decepţiei cu Allegra, stătură destul de mult împreună. În prima zi îşi luară sandvişuri de la Something Natural şi merseră cu maşina la lacul Sesachacha, unde Madeline stătu pe marginea apei, iar Brick ascultă muzică la căşti. În a doua zi plouă, aşa că se duseră la film la cinematograful Dreamland, fiecare cu o cutie mare de floricele de porumb şi una de prăjiturele cu lapte, în a treia zi îşi luară bicicletele până la Madaket şi traseră un pui de somn pe plajă până la apusul soarelui, în nuanţe de portocaliu şi roz – apoi se întâlniră cu Trevor la Millie's, unde mâncară toţi taco cu peşte.

În a patra zi, Brick vru „să stea acasă şi să se relaxeze", aşa că Madeline rămase în apartamentul ei şi scrise toată ziua.

În a cincea zi, Brick o întrebă pe Madeline dacă voia să meargă cu el şi cu Parker Marz la Cisco Beach.

— Sigur că da, spuse Madeline.

Parker era mai mic de statură decât ceilalţi prieteni ai lui Brick, dar era inteligent şi amuzant şi se înţelegea bine cu adulţii, iar lui Madeline îi făcea plăcere compania lui.

Când intră în parcarea de la Cisco, ea îi întrebă:

— Sunteţi siguri că vreţi să vin şi eu? Pot doar să vă las şi să vin să vă iau mai târziu.

— Clar trebuie să veniţi cu noi, doamnă Llewellyn, spuse Parker. Credibilitatea noastră socială va spori vertiginos în prezenţa unei femei frumoase.

— Frate, calmează-te, e maică-mea! zise Brick şi zâmbi pentru prima oară după cine ştie cât timp.

— Să vă las aici? îl întrebă Madeline pe Brick.

— Nu, mamă, vino cu noi! E în regulă.

Madeline îi urmă pe băieţi pe plajă şi instală trei scaune. Cisco era locul preferat al surferilor din Nantucket – tineri în costume de surfing stăteau posesiv lângă plăcile lor, alături de fete superbe, foarte slabe, înnebunite după ei. Madeline îi recunoscu şi pe pasionaţii de surfing mai în vârstă – bărbaţi precum Sultan Nash, zugravul, şi Thornton Bayle, regele pavajelor, care veniseră de la muncă ca să se distreze în valuri. Apoi mai era ceata aspiranţilor – de la adolescenţii de vârsta lui Brick până la copiii de clasele a patra şi a cincea.

Brick intră în apă să facă surfing, iar Parker se trânti în șezlongul de lângă Madeline.

— Cred că i-e mai bine pe zi ce trece, spuse Parker.

Madeline aproape că izbucni în râs.

— Așa crezi?

— E prietenul meu, spuse Parker. Și a fost nedreptățit de... scuzați-mi limbajul, doamnă Llewellyn, de javra aia de Allegra Pancik. Ăsta e riscul când umbli cu o fată frumoasă. Allegra e cea mai populară fată din școală – de fapt, ea și Hollis. Eu, bineînțeles, n-am nicio șansă să mă întâlnesc cu cineva de calibrul lor, dar partea bună – Parker ridică un braț și arătă spre Brick, care plutea singur peste valuri – e că nu am parte de povești din Orașul Inimilor Frânte.

— Sunteți toți foarte tineri, spuse Madeline. Cred că poate Brick și Allegra au fost prea imaturi pentru o relație monogamă.

— Sună ca și cum o scuzați pe Allegra, doamnă Llewellyn. Și m-ar dezamăgi să vă știu așa blândă. Allegra îl înșală de *mai mult* timp. Am văzut-o cu Ian la mall în aprilie. Erau *la raionul Chanel.* Adică, totuși, nu e *absolut evident* ce fel de joc juca Allegra? A ales un tip mai în vârstă cu bani. Brick n-a avut nicio șansă! Parker oftă adânc. Sper doar să-și revină.

Madeline întinse mâna și îl strânse de braț.

— E norocos că are un prieten așa bun ca tine.

— Îl iubesc. E camaradul meu.

Madeline zâmbi, apoi își scoase caietul din geantă.

— E noul dumneavoastră roman? o întrebă Parker. Mama mi-a spus că e foarte tare.

∵

Madeline primise mesajul lui Grace – „Ar fi bine să nu fie adevărat, Madeline. Ar fi bine să *nu* fie adevărat” –, dar asta n-o oprise să scrie și nici măcar n-o încetinise. Avea să scrie romanul până când Eddie îi înapoia banii!

Imediat ce ajunse acasă de la plajă, telefonul începu să sune. Rachel McMann. Madeline fu tentată să lase să intre robotul, dar, ca să fie sinceră, îi lipsea comunicarea cu femeile. Îi era dor de Grace în fiecare secundă a fiecărei zile.

— N-o să-ți vină să crezi, spuse Rachel.

Madeline pufni. Deja nu-i plăcea cursul pe care îl lua conversația.

— Ce anume? spuse.

— Am auzit că Grace Pancik... spuse Rachel.

— O, Doamne! spuse Madeline.

— L-a luat pe Benton Coe, grădinarul ei, la serata Clubului de Grădinărit, iar acum Jean Burton crede că Grace e gravidă.

— Gravidă? Grace? spuse Madeline.

Vestea o străpunse. Ea încercase *la nesfârșit* să mai facă un copil. Dacă Grace rămăsese gravidă *din greșeală* cu Benton Coe...

Dar nu, nu, în niciun caz, nu era posibil. Asta era cea mai insidioasă formă de bârfă.

— Rachel, între Grace şi Benton Coe nu e nimic. Grace e foarte, foarte fericită cu Eddie. Aşa că, te rog...

— Ce anume?

— Vezi-ţi de treaba ta! spuse Madeline.

EDDIE

Intră în birou cu un singur gând în minte. Încercase s-o sune pe Barbie acasă şi-i lăsase două mesaje pe telefonul mobil – niciun răspuns.

Eloise era în birou, dar vorbea la telefon. Eddie se trânti în scaunul lui Barbie. Ea purta o rochie roşie de Diane von Furstenberg şi pantofi Manolo cu tocuri de zece centimetri şi cu perla uriaşă la gât.

Eddie se întrebă dacă Glenn Daley ţinuse vreodată perla aceea între dinţi.

— Îi vând numerele 9 şi 13 de pe Eagle Wing Lane lui Glenn Daley, spuse el.

— Da, ştiu, spuse ea.

— Ştii? repetă Eddie.

— Cineva de la biroul lui a trimis actele, spuse Barbie.

Pe biroul ei erau două cafele mari de la Handlebar Café, noul ei local favorit. Îi întinse una cu mult lapte lui Eddie.

— Mulţumesc, spuse Eddie.

Barbie nu-i aducea niciodată cafea. Deci asta era o ofertă de pace, sau o ofertă de „te rog nu mă urî că mă culc cu Glenn Daley”. Eddie de-abia aştepta să deschidă subiectul, dar se temea că amândoi au să se simtă prost. Însă voia ca ea să ştie că aflase. Că ştia sigur.

— De acum înainte, mă voi ocupa *eu* de programul fetelor, spuse.

Barbie privi prin cameră spre Eloise şi încuviinţă din cap. Era atât de al naibii de enigmatică, încât lui Eddie îi venea să ia capsatorul şi să-l arunce prin birou doar ca să obţină o reacţie de la ea.

— Bine? întrebă el.

— Bine.

∵

Următorul grup era Nightbill, care urma să stea peste două săptămâni şi jumătate. Era un fel de firmă de contabilitate sau de state de plată din Kansas City. Persoana de contact era un bărbat pe nume Bugsy Greer.

„Bugsy?” se gândi Eddie. Verificase pe internet poza tipului. Dacă era să fie sincer, arăta ca un actor dintr-un spectacol horror. Complet chel şi avea ceva probleme cu dinţii. Eddie se întrebase care dintre fete urma să facă sex cu Bugsy Greer, dar apoi se scuturase şi încercase să se gândească la ceva plăcut – baloane cu aer cald, pomi de Crăciun.

Era *foarte emoţionat* în timp ce se pregătea să sune. Plecă de la birou şi zăbovi pe la marginea parcării de la Clubul de Iahting din Nantucket. Venise deja vara, ceea ce însemna că Eddie trebuia să fie mai atent, altfel paznicul din chioşc ar fi putut să-l gonească sau vreuna dintre doamnele bătrâne care cărau coşuri cu nave-far desenate pe ele, să-l certe.

Se opri în dreapta unui Range Rover nou-nouţ. Îşi dorea s-o fi ascultat mai cu atenţie pe Barbie atunci când le propunea afacerea noilor clienţi.

— Alo? răspunse Bugsy.

Eddie vorbi atât de repede că se încurcă în cuvinte.

— Hei, salut, Bugsy, sunt Eddie Pancik, agentul tău imobiliar din Nantucket. Te bucuri că vii pe insulă? Ai nevoie de rezervări pentru cină? La Pearl? Cru? Ventuno? După care adăugă: Fii atent, avem ceva nou în pachet. O echipă de curăţenie de cinci rusoaice care oferă şi servicii suplimentare.

— Serios? spuse Bugsy, devenit dintr-odată interesat.

— *Serios,* spuse Eddie. Pot să vină seara, dacă vreţi.

— Vrem, spuse Bugsy.

— Da? Deci înţelegi cum stă treaba, spuse Eddie şi respiră adânc de câteva ori.

— Da, cred că da. Cât ne costă? spuse Bugsy.

— O mie două sute pe noapte, spuse Eddie.

Se simţi şi bine, şi rău că mărea preţul. Urma să păstreze pentru el cele două mii în plus.

„Se culcă cu Glenn Daley!”

— E în regulă, spuse Bugsy.

— Plătiţi în fiecare seară sau totul o dată?

— Cum preferi?

— Totul o dată, spuse Eddie. Dacă se poate, Bugsy.

— Se poate, se poate, spuse Bugsy.

„Bugsy” era, evident, un fel de poreclă, şi Eddie se simţea ridicol pronunţând-o.

— Orice se poate, adăugă Bugsy.

— Îmi place încrederea pe care o sugerează această afirmaţie, spuse Eddie.

∵

Câteva zile mai târziu, când Eddie îşi verifică mesageria vocală, găsi un mesaj de la Madeline. Crezu că poate sunase să-şi exprime dezamăgirea sau furia provocate de comportamentul Allegrei, şi Eddie era gata să-i înşire toate felurile în care îşi pedepsise fiica: îi luase telefonul şi era „arestată” la domiciliu pe termen nelimitat. N-avea voie nici la plajă cu prietenii, nici la petreceri şi nu mai avea voie să-l vadă vreodată pe Coburn.

Dar se părea că Madeline nu sunase în legătură cu Allegra.

„L-am sunat pe Layton Cray, Eddie”, spunea mesajul.

Layton Gray era avocatul familiei Llewellyn, acelaşi avocat pe care li-l recomandase chiar Eddie atunci când avuseseră nevoie de cineva care să parafeze actele imobiliare.

„O să te dea în judecată dacă nu ne dai banii până la finalul săptămânii viitoare. Să ştii că acum sunt drăguţă, Eddie. Ai zece zile”. Apoi închise.

— Ce? Fără la revedere? spuse Eddie.

Îi vindea numerele 9 şi 11 lui Glenn Daley şi urma să folosească o parte din bani ca să le dea banii înapoi lui Madeline şi lui Trevor. Avea să scape de datorii şi să-şi reia viaţa cinstită imediat ce era posibil.

Sună acasă să verifice ce făceau Grace şi fetele.

De când nu mai sunase aşa, fără motiv? Se hotărî să facă asta mai des. Avea să sune zilnic.

— Bună! răspunse Grace cu o voce mirată. E totul în regulă?

— Am sunat să văd ce faceţi. Cum e acasă? Fetele sunt acolo? spuse Eddie.

— Da, sunt amândouă aici. Azi nu lucrează niciuna, aşa că toate trei mergem să luăm prânzul la Galley, spuse Grace.

Eddie se întreba dacă „pedeapsă” pentru Allegra însemna să meargă la prânz la Galley. Dar ştia cât de mult îşi dorea Grace să petreacă timp cu gemenele, iar asta nu s-ar întâmpla niciodată decât dacă Allegra ar fi pedepsită să nu meargă nicăieri – trista realitate. Chiar şi lui Eddie îi plăceau prânzurile la Galley sau cocktailurile la asfinţit, deşi vara asta încă nu apucase să meargă. Era scump acolo. Îşi dorea ca Grace să fie mai dură şi sugerase ca Allegra să preia îndatorirea de a tunde peluza.

— Allegra pare... schimbată, spuse Grace.

— Într-un fel bun sau într-un fel rău? întrebă Eddie.

— Într-un fel bun, ca şi cum chiar are remuşcări.

— Da, păi ar fi bine să aibă, spuse Eddie. Mă bucur că lucrurile se îndreaptă în direcţia asta. Distracţie plăcută la prânz!

Trebuia să închidă înainte ca buna dispoziţie să-i dispară complet.

— Mulţumim, spuse Grace.

HOPE

În doar patru zile, lumea Allegrei făcuse implozie ca o stea care se stinge.

În dimineaţa următoare, Hope se înmuie şi îi dădu voie să folosească telefonul ei pentru a le trimite mesaje lui Brick, Hollis şi celorlalţi prieteni – dar răspunsurile nu fură deloc pozitive. Brick îi spuse să nu-l mai contacteze niciodată, pentru că îşi bătuse joc de el. El o iubise cât putea de mult, dar evident nu fusese destul sau nu în modul potrivit, ceea ce era în regulă, dar el n-avea de gând să mai irosească niciun minut în plus cu ea. „La revedere şi mult noroc!”

Aceste cuvinte calme şi ferme o speriară pe Allegra. Hope n-o mai văzuse niciodată pe sora ei să-şi piardă cumpătul în aşa hal. Allegra *ţipa,* îşi ciufulea părul şi azvârlea cu lucruri prin dormitorul lui Hope de parcă încerca să scape de pe *Titanic.*

Se holba la telefonul lui Hope, repetând:

— Ce să-i spun? Cum să-l fac să mă ierte?

Hope ofta. Îşi dorea, la fel ca Cyrano de Bergerac, să dispună de nişte cuvinte magice pe care să i le spună surorii ei. Dar, chiar şi din puţina experienţă pe care o avea în relaţiile cu sexul opus, îşi dădea seama că Brick era irecuperabil pentru Allegra în acest punct. Poate că o va putea ierta peste zece ani, sau, mai probabil, peste douăzeci sau treizeci – când el ar fi avut patruzeci şi şase de ani şi poate o fiică agitată de şaisprezece.

— Nu ştiu, spuse ea.

Allegra îi dădu înapoi telefonul şi-i spuse:

— Uite, scrie-i tu! Pe tine mereu te-a plăcut. Te *respectă.* Spune-i că nu sunt bine! Spune-i măcar să-mi răspundă la telefon!

— Bine, spuse Hope şi-i trimise lui Brick un mesaj în care scria: „Sticla fierbinte arată ca sticla rece”.

Aşteptă. Sigur ar răspunde la codul lor secret, nu? Dar nimic.

Hope scrise din nou: „Sora mea nu e bine. Probabil e prea egoistă ca să se sinucidă, dar e foarte posibil să sufere de o anxietate puternică şi de depresie. Te rog, poţi să vorbeşti cu ea? Mulţumesc. Prietena ta, Hope”.

Brick răspunse: „Te rog să nu mă mai contactezi niciodată”.

Hope scrise iar: „Sunt eu, Hope. Serios. Sticla fierbinte arată ca sticla rece”.

Brick răspunse: „Da, Hope. Ştiu. Te rog să nu mă mai contactezi niciodată”.

Hope se simţi atinsă. Nu aşa trebuiau să se desfăşoare lucrurile. Hope şi Brick trebuiau să stabilească o legătură secretă, o simpatie adâncă, o înţelegere reciprocă ce avea să-l facă pe Brick să se îndrăgostească de ea. Brick trebuia să-şi dea seama că Hope era tot ce era şi Allegra, doar că ea era şi bună, drăguţă, blândă şi cinstită.

Aruncă telefonul pe pat.

— Se pare că mă urăşte şi pe mine.

Allegra începu să plângă. Luă telefonul şi vru să-l sune iar, dar în clipa aceea pe ecran începură să curgă mesaje de la Hollis, Hannah, Kenzie şi Bluto. Niciunul nu era prea amabil. Hope le citi peste umărul Allegrei şi tresări văzând cuvintele cu care i se adresau: „beţivă”, „drogată”, „curvă anorexică”.

— Arăt anorexică? o întrebă Allegra, arătându-i poza.

— Păi, grasă sigur nu arăţi, spuse Hope cu o voce care se voia optimistă.

De fapt, în ciuda circumstanţelor descurajante, fotografia în care apărea Allegra era, într-un fel, frumoasă.

Dacă n-ar fi fost băutura şi drogurile, ai fi putut spune că Allegra şi Ian pozau pentru reclama unui parfum.

— Poate că va deveni virală şi o va vedea cineva de la o agenţie de fotomodele.

— Chiar crezi asta? spuse Allegra cu o privire umedă şi plină de speranţă.

Bluto îi trimise un mesaj: „Curvă mincinoasă ce eşti!”

— Poate, spuse Hope.

∵

Allegra opuse o rezistenţă îndârjită. Avu o serie de cuvinte alese pentru Hollis şi Kenzie şi îşi descărcă furia pe Bluto, numindu-l un demon feminin cu fundul mare. Când obosi, se trânti în pat lângă Hope.

— Nu ştiu ce să fac.

— O să-şi revină ei, spuse Hope.

— Nu contează. Faptul e deja consumat. Nu poţi să faci pe cineva „curvă mincinoasă” şi apoi să-ţi retragi cuvintele. Relaţia e distrusă. Şi e numai vina lui Hollis. De ani de zile aşteaptă să-mi facă asta.

Hope trebuia să accepte că s-ar fi putut să fie adevărat. Hollis şi Allegra se potriveau destul de bine, dar Allegra mereu avusese puţin mai mult noroc. Acum că se afla într-un punct slab, Hollis putea să preia poziţia dominantă.

— O să treacă şi asta, spuse Hope.

— Şi până atunci ce pot să fac?

Hope nu înţelese întrebarea şi o spuse.

— *Ce* să fac până „trece”? spuse Allegra. Eu nu am o slujbă, ca tine. Acum nu pot să mă duc la plajă, n-am voie să ies din casă, oricum, şi, chiar dacă n-aş fi pedepsită, nu m-aş putea duce la plajă singură.

— Ei bine, ai putea să citeşti, spuse Hope.

— Să citesc? spuse Allegra pe un ton de mirare sinceră, de parcă ar fi spus: „Cum?”; de parcă ar fi vrut să spună: „De ce aş vrea să fac asta?”

Hope îi dădu surorii ei exemplarul din *Lolita.* Îl terminase recent şi astfel putea să se pretindă o persoană umană. Cartea era excelentă, te punea pe gânduri, era originală şi bizară.

— Citeşte asta. Sunt nişte cuvinte mari acolo. O să te ajute să-ţi măreşti nota la examenul de lectură critică.

Allegra studie coperta cărţii cu scepticism.

— *Lolita,* Vladimir Nabokov. E măcar în *engleză*?

— Da, spuse Hope. E despre un bărbat adult pe nume Humbert, care răpeşte o fată de treisprezece ani şi traversează America împreună cu ea.

— Greţos! spuse Allegra, dar Hope îşi dădu seama că-i stârnise interesul.

Allegra stătu în dormitorul lui Hope toată ziua citind şi dormind, iar Hope la fel. Citi din *Casa veseliei,* apoi exersă la flaut. Îşi spunea că stătea în cameră ca să aibă grijă ca sora ei să nu facă vreo prostie, dar, de fapt, aprecia camaraderia lor liniştită. Când termină de cântat o bucată din *Concertul pentru flaut in re major,* Allegra, care stătea pe spate, cu ochii în tavan şi cu *Lolita* pe piept, spuse:

— Eşti chiar bună la flaut. Aş vrea să fiu şi eu bună la ceva.

— Eşti bună la diverse chestii, spuse Hope.

— Cum ar fi?

Hope îşi demontă flautul şi şterse muştiucul cu o bucată de fetru. Lucrurile la care Allegra excela – arăta bine, era populară – erau mai degrabă compromise în momentul acela.

— La care chestii, Hope?

— La multe, spuse Hope. N-o să stau acum să-ţi enumăr numeroasele talente.

— Asta pentru că nu poţi. Pentru că nu am niciun talent. Pentru că sunt o târfă rea, mincinoasă şi infidelă, spuse Allegra.

— Ei, termină! spuse Hope. Ai făcut o greşeală, asta-i tot. Suntem tinere. Trebuie să facem greşeli, să învăţăm din ele şi să trecem mai departe.

— Spune-mi un singur lucru bun despre mine! spuse Allegra. Te rog... Un singur lucru.

— Ai un instinct grozav al modei, spuse Hope.

Allegra era tăcută. Închise ochii.

— Ai dreptate, aşa este, spuse ea.

*

Hope putea să parieze că noul sentiment de umilinţă al Allegrei nu va avea viaţă lungă şi că până la finalul primei zile de ruşine avea să se plictisească de compania ei. Dar, în a doua săptămână, Allegra reuşi să facă rost de un post de voluntar la Weezie, o bibliotecă pentru copii, unde timp de patru ore aranja cărţile pe rafturi. Mama lor era atât de încântată, încât sugeră un prânz la Galley, doar ele trei. Allegra nu doar că fu de acord, ci păru chiar încântată. Încântată să fie văzută în public cu Grace şi Hope?

Ei bine, măcar ieşea din casă – şi poate gândul acesta ar fi fost o uşurare –, iar Galley era un restaurant elegant, deci avea ocazia să se îmbrace frumos. Hope purtă rochia ei fără bretele de la Lilly Pulitzer, cu imprimeu de fluturi alb şi turcoaz. Allegra îmbrăcă o rochie verde-jad de la Tbags Los Angeles şi o pereche de sandale Dolce Vita tip gladiator. Hope îşi împleti părul într-o coadă franţuzească, iar Allegra şi-l prinse neglijent pe jumătate, imitând o coafură din *Vogue.*

— Chiar nu e drept cât de frumoasă eşti, spuse Hope.

Allegra păru jenată.

— Arăţi exact la fel ca mine, spuse ea. Suntem *gemene identice.*

— Doar că tu eşti Alice, iar eu sunt Iepurele de Martie.

— Încetează! spuse Allegra, luă vârful cozii lui Hope şi o gâdilă la nas. Amândouă putem fi Alice.

∵

Prânzul la Galley fu distractiv şi special, în ciuda faptului că Grace pomenea la fiecare cinci minute cât de special şi distractiv era. Grace le făcu poză la intrarea în frumosul restaurant de pe plajă, iar apoi, după ce se aşezară la masă, rugă chelnerul să le facă o poză la toate trei.

— Sunt fetele mele gemene, anunţă ea, suficient de tare încât să audă jumătate de restaurant. Nu-mi vine să cred cât de norocoasă sunt azi. E o ocazie specială.

Hope se întoarse spre Allegra ca să-şi dea ochii peste cap, dar Allegra îi zâmbea sincer mamei lor.

„???” se gândi Hope. Allegra părea *complet absorbită* de prânzul mamă-fiică-fiică. Era ciudat. Acum o lună, dacă Grace ar fi sugerat această ieşire, Allegra ar fi refuzat din start. Sau, dacă Grace ar fi ameninţat-o sau învinovăţit-o îndeajuns, ar fi stat bosumflată la masă şi ar fi trimis continuu mesaje pe telefon.

Sigur, acum nu avea telefon şi nici cui să trimită mesaje.

Grace comandă un pahar de vin alb, o cola dietetică pentru Allegra şi un ceai cu gheaţă pentru Hope. Ciocniră paharele.

— E atât de interesant! Atât de special! Vă mulţumesc că aţi venit cu mine, spuse Grace.

— Nu trebuie să ne mulţumeşti că venim la prânz cu tine, eşti mama noastră, spuse Allegra.

„Poate că Allegra se poartă frumos în încercarea de a scăpa de pedeapsă”, se gândi Hope. Făcea o treabă atât de bună, încât s-ar fi putut să-i meargă.

Grace comandă supă gazpacho şi o omletă cu brânză şi ceapă verde. Allegra comandă salată de homar, iar Hope, legume verzi cu coacăze şi brânză de capră şi o garnitură de cartofi prăjiţi. Masa lor avea vedere înspre plaja albă, turnul salvamarilor, umbrelele albastre, verzi şi galbene de la Cliffside şi spre apa placidă şi albastră din golful Nantucket. La orizont se întrezăreau bărci cu vele, iar vasul cu aburi se îndrepta spre Hyannis. Briza flutura marginea tendei.

— Sunt sigură că probabil ştiţi că ziarul *Boston Globe* vine săptămâna viitoare pentru o şedinţă foto şi un articol despre grădina noastră, aşa că Benton o să vină mai des să mă ajute să pregătesc grădina, spuse Grace.

— Care Benton? întrebă Allegra.

— Grădinarul mamei, spuse Hope. El e cel care mi-a dat *Lolita.*

— Chiar îmi place cartea aia, spuse Allegra. Vreau să zic, e bulversantă, dar îmi menţine interesul. Tu ce citeşti, Hope?

— *Casa veseliei* de Edith Wharton.

— Am citit-o acum un milion de ani, în primul meu an la Holyoke, spuse Grace.

— Poate asta voi citi în continuare, comentă şi Allegra.

„Unde e sora mea?” se gândi Hope.

∵

Comandară o îngheţată cu brioşe, din care mâncară cu trei linguri, iar Grace luă un cappuccino şi ceru nota. În timp ce Grace plătea, Allegra o împunse pe Hope pe sub masă. Domnişoara Kraft, profesoara lor de engleză, se îndrepta spre ele.

— Ia te uită la adorabilele doamne Pancik luând prânzul! spuse domnişoara Kraft.

Emana bucurie spre masa lor.

Grace se ridică şi o salută, sărutând-o pe obraz.

— Bună, Ruth!

Hope se întrebă dacă ea şi Allegra ar trebui s-o salute la fel. S-o sărute pe obraz pe profesoara de engleză? Nu-şi putu impune mai mult decât un salut cu mâna. Ruth Kraft – toţi copiii îi spuneau pe ascuns Ruthie – avea o claie de păr castaniu creţ. Se pregătise să devină cântăreaţă de operă, iar

procedeul ei distinctiv la clasă era să cânte propoziţiile pe care dorea să le scoată în evidenţă. Allegrei, mai ales, îi plăcea s-o imite.

Shall I compare theeeeeeeeeee to a summer's daaaaaaaaaay!

Domnişoara Kraft îi dăduse Allegrei nota cinci, şi iat-o acum pe Allegra adresându-i un zâmbet angelic radios şi spunând:

— Bună ziua, domnişoară Kraft!

— Şi cum ne merge vara? spuse profesoara.

Felul în care pronunţase cuvintele, melodios, arăta că de fapt voia să afle ceva informaţii. Se putea oare să fi aflat că Allegra fusese prinsă bând alcool, şi fumând iarbă şi defilând pentru Ian Coburn doar în lenjerie intimă? Dacă domnişoara Kraft ştia, atunci era oficial: *toată lumea* ştia. Oare *văzuse fotografia?* Hope se simţea foarte prost pentru sora ei.

Astfel de veşti aveau să circule la toamnă şi printre profesori, iar Allegra n-avea să mai aibă cui să ceară scrisori de recomandare. Săptămâna trecută, Hope ar fi considerat această situaţie îmbucurătoare. Dar acum, ea şi Allegra erau ca Fraţii corsicani[17]: dacă cineva o lovea pe Allegra, Hope simţea durerea.

— Fetele tocmai vorbeau despre toate cărţile pe care le-au citit în ultima vreme, spuse Grace.

— Că veni vorba de citit! spuse domnişoara Kraft şi-şi îndreptă atenţia acum spre Grace. Ai auzit despre noul roman al lui Madeline King? Se pare că este scandalos.

— N-am auzit nimic. Am fost ocupată cu grădina şi cu găinile, spuse Grace şi, cu o mişcare a mâinii pe care o făcea părintele Declan la slujbă, le indică fetelor că ar trebui să se ridice în picioare.

— M-am gândit că tu ai şti mai multe despre asta, de vreme ce sunteţi prietene atât de apropiate, spuse domnişoara Kraft.

— De fapt, eu şi Madeline nu ne vorbim în perioada asta, spuse Grace.

Domnişoara Kraft fu luată prin surprindere şi răspunse cu o voce obişnuită:

— O, îmi pare atât de rău... am vorbit fără să ştiu. N-ar fi trebuit să aduc vorba de asta.

— Probabil că nu, spuse Grace, zâmbind rece şi jucându-se cu catarama de la geantă.

Hope îşi studie mama. Nu mai *vorbea* cu Madeline? Asta era o veste cumplită, atât de cumplită, încât Hope crezu că mama lor minte – dar apoi îşi dădu seama că absenţa lui Madeline fusese *reală* în ultima săptămână. Mama

[17] Referire la romanul cu acelaşi nume de Alexandre Dumas, despre doi gemeni separaţi la naştere care se regăsesc după 20 de ani (n.red.).

ei nu se mai închidea în cabinet ca să vorbească la telefon, aşa cum făcea de obicei. Oare din cauza a ceea ce se întâmplase între Allegra şi Brick? Sau pentru că Grace era atât de absorbită de Benton şi grădina ei? Din când în când, Hope îşi dădea seama că mama ei era o fiinţă umană, cu propriile sentimente complicate. Se întrebă dacă Grace şi Madeline se certaseră, cam ca Allegra şi Hollis. Dar oare nu erau prea bătrâne pentru un asemenea comportament?

Hope îşi trecu greutatea de pe un picior pe celălalt. Voia ca domnişoara Kraft să se care, să-şi cânte ariile ei sau să-şi recite sonetele şi s-o lase în pace pe mama lor. Allegra vorbi, de parcă îi citise gândurile.

— Ne-a părut bine să vă vedem, domnişoară Kraft. Vă dorim un prânz plăcut!

— O, da, mulţumesc, spuse domnişoara Kraft, părând atât de luată prin surprindere de acest recul politicos din partea celei mai slabe eleve ale ei, încât se clătină pe tocurile espadrilelor.

Hope îi făcu din nou uşor cu mâna – de această dată în semn de la revedere – şi porni după mama şi sora ei afară din restaurant.

GRACE

Nantucket trecu printr-o săptămână de arşiţă, şi, când Grace spunea „arşiţă", se referea la temperaturi între 26 şi 32 de grade. Era destul de cald ca fetele să vină acasă de la slujbele lor şi să sară în piscină, iar Grace să stea în casă cu aerul condiţionat pornit – asta dacă nu se ocupa de găini sau dacă Benton nu era prin preajmă.

Benton venea doar scurt, pentru câte o oră, şi era pus pe treabă. Nu putea să rămână la prânz sau la orice altceva. Spunea că celelalte grădini erau *în criză.*

Din cauza căldurii.

Apoi căldura se domoli, şi urmară două zile şi jumătate de ploaie neîncetată.

În prima zi ploioasă, Benton trimise un mesaj: „Nu vin azi. Stau acasă să mă ocup de acte".

Grace se ghemui în pat şi se luptă cu o migrenă. Chiar voia să-l părăsească pe Eddie pentru acest bărbat?

A doua zi, el scrise din nou: „Nu vin azi. Mă ocup de facturi. Apropo, am una destul de mare pentru Eddie, poate ar fi bine să-l avertizezi".

Migrenă. Grace se gândi: „Nu vii azi s-o vezi pe femeia pe care o iubeşti sau să te ocupi de proiectul tău preferat şi îi trimiţi lui Eddie o factură substanţială”, care avea să-l scoată din minţi. Încă se plângea de factura lui Hester Phan, iar când Grace abordase subiectul celor 50.000 de dolari ai lui Madeline şi Trevor, Eddie se uitase fix la ea şi spusese:

— Pe bune, Grace, ce crezi că fac toată ziua?

Madeline nu răspunsese la mesajele vocale, şi Grace începu să se teamă că stricase şi mai mult relaţia. Oscila între varianta în care Madeline scria *într-adevăr* un roman despre ea şi Benton – „Două femei de la această masă vor trăda persoana din stânga lor” – şi cea în care i se părea doar un zvon stupid scornit de Blonda Sharon.

Dar apoi Ruth Kraft menţionase cartea lui Madeline, iar Grace se întrebase de unde aflase ameţita de Ruth Kraft despre ea.

Deci era adevărat?

Nu putea fi adevărat. Madeline n-ar face niciodată aşa ceva, indiferent cât de furioasă ar fi.

Sau ar face-o?

Dacă era adevărat, Grace ar... ar... ei bine, ar fi atât de supărată încât nu-şi putea imagina de *ce* ar fi în stare. Îi povestise toate lucrurile în secret! Erau prietene de aproape douăzeci de ani!

Madeline n-ar face asta, decise Grace. Era doar un zvon.

Decât dacă voia cumva să se răzbune.

„Allegra înşală, şi tu, Grace, înşeli”.

Ceea ce Madeline pur şi simplu nu înţelegea era că Grace era *îndrăgostită.* Nu putea să facă *nimic* în privinţa asta!

Durerea de cap îi coborâse, o apăsa ca o cască de plumb, strângându-i, zdrobindu-i, strivindu-i craniul. Era îndrăgostită, de-abia aştepta să vorbească cu Madeline şi să rezolve toată această încurcătură, dar, de fapt, Grace îl voia doar pe Benton.

În drum spre baie – singurul motiv pentru care se ridica din pat –, se uită pe fereastră la curtea din spate mustind de apă.

Grădinii nu-i pria ploaia.

∵

Fericirea reveni. Ieşi soarele. Benton se întoarse cu un zâmbet larg şi cu un apetit feroce pentru Grace. O iubea iar. Marea zi se apropia.

Peluza era tunsă şi aranjată, straturile de flori, curăţate de buruieni, trandafirii, înfloriţi, stratul peren, proaspăt acoperit cu mulci, crinii, curăţaţi de uscături, piscina, filtrată, scaunele şi pernele, aranjate, grătarul, frecat, veranda, măturată, umbrela de pânză, curăţată, fotoliile de lemn, şterse, hamacul, strâns. Împreună, Grace şi Benton parcurseră fiecare centimetru al

curţii, tăind muguri pentru un aranjament floral, netezind imperfecţiunile de pe aleea albă, umplând recipientele cu hrană pentru păsări.

— E gata. Ne vedem mâine, spuse Benton şi o sărută apăsat pe Grace, lipită de camioneta lui.

∵

Clara Teasdale, responsabilă de secţiunea de casă şi grădină a ziarului *Boston Globe,* şi Big George, un fotograf angajat în redacţie, sosiră într-o maşină condusă de Bernie Wu. Bernie şi Grace erau amici în virtutea faptului că Chloe, fiica lui Bernie Wu, cânta la flaut, în orchestra liceului, împreună cu Hope. Bernie era, se pare, atât de încrezător în prietenia lor, încât apăru cu trei sferturi de oră mai devreme şi nu intră pe uşa din faţă. Îi conduse pe Clara şi Big George pe lângă latura casei, în curtea din spate. Se opri la coteţul de găini, numindu-le la întâmplare:

— Martha, Dolly, Eleanor, Ladybird, Hillary.

Soţia lui Bernie Wu era o mare fană a ouălor lui Grace şi comanda în fiecare lună cinci duzini.

Clara râse de numele lor.

— Numai prime doamne!

Grace şi Benton făceau dragoste iute şi aprig în magazia din curte. Grace se lipise de Benton, voia ca el s-o pătrundă din ce în ce mai adânc, să devină o singură fiinţă. O umplea de freamăt, o provoca, el era soarele ei mare şi strălucitor.

Grace auzi nişte sunete care i se părură a fi voci. Apoi desluşi clar o voce de femeie care spunea „prime doamne”. Se depărtă de Benton.

— Au venit, spuse ea.

— Deja? Mai devreme cu trei sferturi de oră? spuse Benton şi se uită la ceas.

Îşi aranjară hainele în linişte. Grace încercă să-şi netezească rochia de in roz-pal şifonată.

— Eşti gata? întrebă ea.

Benton încuviinţă din cap, iar Grace deschise uşa magaziei şi ieşi să-şi întâmpine vizitatorii.

Observă expresia confuză de pe chipul lui Bernie când Benton veni afară după ea. Cel puţin, el ţinea în mână o mapă şi o greblă.

Bernie începu să vorbească foarte repede. Grace îşi dădu seama că era foarte emoţionat, dar nu ştia dacă din cauză că depăşise limitele dând buzna în curte sau pentru că îşi dădea seama că întrerupsese ceva. Poate că era doar impresionat de Clara şi de Big George şi de ideea că grădina lui Grace şi Eddie avea să apară în *Boston Globe.* Grace spera ca acesta să fie motivul şi încerca să aducă totul la normal în timp ce îşi netezea continuu rochia. Se

strădui să nu se gândească la mâinile lui Benton care i-o ridicaseră ceva mai devreme.

— Ei bine, eu am plecat, spuse Bernie. Mă întorc la douăsprezece şi jumătate să vă iau.

Îi zâmbi lui Grace de parcă voia să-i ureze sincer noroc, iar ea îi făcu cu mâna.

Big George era deja la marginea curţii, fotografiind şezlongurile rustice de lemn şi luciul liniştit şi albastru al apei golfului Polpis din fundal, încadrat de hortensiile albastre ale lui Grace.

Clara Teasdale se arătă cucerită de grădină şi probabil şi de Benton, care fu foarte mândru să-i prezinte câteva din secţiunile lui preferate – pietrele de izvor, plantele perene, trandafirii, atât de suculenţi încât îţi venea să-i mănânci. Toată proprietatea *se dădea în spectacol.* Benton zăbovi lângă banca pe care stăteau ghivecele cu ferigi şi povesti cum descoperise singurul comerciant de antichităţi pariziene suficient de înţelept încât să păstreze vechile bănci din Jardin des Tuileries.

Grace preluă conducerea când veni vorba despre găini. O lăsă chiar pe Clara să recolteze şase ouă bleu-pal din cuiburi, în ciuda cotcodăcelilor dezaprobatoare ale doamnelor orătănii, cărora nu le plăcea ca un străin să efectueze operaţiunea. Apoi Grace deschise uşa magaziei şi o auzi pe Clara exclamând de uimire la vederea colecţiei de stropitori, a chiuvetei de cupru lustruite şi a blatului ademenitor de steatit.

Big George făcea poze fără oprire.

Grace arătă spre maşina de tuns iarba, în colţul ei, apoi Big George o întrebă dacă ar deranja-o s-o scoată afară, în mijlocul ierbii de un verde-smarald şi să se cocoaţe pe ea, în rochia ei roz de in.

Clic clic clic!

Pe măsură ce trecea timpul, se făcură sugestii şi pentru alte fotografii reuşite – una cu Benton între trandafiri, ţinând cea mai mare foarfecă în mână, una cu Grace scufundată până la glezne în latura puţin adâncă a piscinei şi una cu Benton şi Grace atârnaţi cu mâinile de creanga ulmului bătrân.

Apoi veni ora prânzului. Nu discutaseră despre prânz ca parte a pictorialului, dar, oricum, Grace se pregătise. Făcuse şase feluri de sandvişuri – cu salată de ouă, bineînţeles, cu castraveţi şi brânză cu verdeaţă, cu ridichi şi unt fără sare, cu salată de pui cu curry, cu friptură de vită cu maioneză şi hrean şi cu şuncă şi caşcaval elveţian. Cumpărase şi trei cartoane de căpşune mari şi zemoase şi pregătise bezele şi cremă proaspătă de lămâie.

Big George fotografie mâncarea, iar Grace fu încântată.

Scoase o sticlă de vin spumant Schramsberg roze din pivniţa lui Eddie, iar Benton desfăcu dopul folosindu-se de cuţitul ei de bucătar. Dopul ateriză în stratul de crini şi toată lumea aplaudă. Grace, Benton şi Clara se aşezară la masă şi pozară pentru Big George. Grace îi dădu lui Benton să muşte dintr-o căpşună. Clara ridică paharul de şampanie şi luă o înghiţitură, bine-venită după şuncă şi caşcaval.

Grace îi pregăti lui Big George un platou plin de sandvişuri, iar când acesta se opri din mâncat, îi fură camera şi îi făcu poze în timp ce se îndopa.

— Eşti fan Stones? îl întrebă Benton pe George.

— Nu e toată lumea? răspunse acesta.

Benton îşi conectă telefonul la boxele de afară şi puse melodia *Loving Cup,* apoi turnă restul şampaniei în paharele lui Grace şi Clara.

— Asta a fost un fel de melodie tematică a verii noastre, spuse el.

— Pot să spun sincer că nu m-am mai simţit niciodată atât de bine la o şedinţă foto.

Grace fu de acord. Era *super.* Îşi imagina viaţa cu Benton aşa ca acum – jucăuşă, senzuală şi fără griji în fiecare zi.

După ce îşi termină vinul, Clara citi cu voce tare notiţele pe care le luase:

— Benton – a lucrat ca grădinar în timp ce studia la Universitatea de Stat Ohio, Surrey, Anglia, pasionat de trandafiri, Savannah, Oxford, Asociaţia Istorică Nantucket. Clara ridică privirea şi miji ochii. Cum ai găsit-o pe Grace?

Benton o privi pe Grace într-un fel care nu putea fi descris altfel decât plin de dragoste.

— Ea m-a găsit pe mine, spuse el.

Clic clic clic!

NANTUCKET

Mulţi dintre noi ştiam că proprietatea Pancik urma să apară în ediţia de duminică a ziarului *Boston Globe,* dar alţii au fost luaţi prin surprindere în timp ce amestecau laptele şi zahărul în cafeaua proaspătă şi deschideau ziarul. Cu toate astea, chiar şi cei dintre noi care ştiau la ce să se aştepte de la articol am fost uimiţi de ceea ce am văzut. Pentru început, articolul era intitulat „Raiul privat din Nantucket”. Iar prima fotografie – BUM! imensă şi colorată – o înfăţişă pe Grace Pancik dându-i să muşte dintr-o căpşună mare şi delicioasă lui Benton Coe.

„Uau!”

Descrierea pozei era: „Grace Pancik, stăpâna casei, savurează un prânz în aer liber cu arhitectul peisagist Benton Coe, proprietarul Coe Designs”.

Articolul spunea: „Există întâlniri providenţiale, aşa cum este cea dintre Grace Pancik din Nantucket şi Benton Coe, bărbatul pe care l-a angajat să-i proiecteze şi să-i pregătească proprietatea de 1,2 hectare din Wauwinet”.

„Uau!”

Urmau câteva paragrafe despre istoria profesională a lui Benton; impresionant, dar nimic nou pentru noi.

Apoi câteva paragrafe despre Grace: „Doamna Pancik s-a specializat în literatura franceză la colegiul Mount Holyoke, ceea ce explică afinitatea ei pentru banca de grădină păstrată din Jardin des Tuileries, datând din epoca lui Ludovic al XIV-lea, a lui Colbert şi a renumitului arhitect peisagist parizian André Le Notre. Exact această băncuţă era instalată pe o terasă lungă pe malul Senei, numită Terrasse du Bord-de-l’Eau, şi cel mai probabil a oferit clipe de răgaz unor oameni celebri, precum Auguste Renoir şi Claude Monet, după vizitele obositoare la muzeul Luvru din apropiere. Astfel de detalii istorice pline de savoare o încântă pe doamna Pancik şi îi alimentează imaginaţia romantică.

Doamna Pancik este pasionată şi de stratul ei de crini, pe care l-a plantat ca tribut pentru bunica ei iubită, plecată dintre noi, Sabine Roddin-Baste, care avea o proprietate în Wayland cu o livadă de meri şi o peluză de crichet.

— Bunica mea adora crinii, spune doamna Pancik. Ea a fost cea care mi-a insuflat iubirea pentru spaţiile verzi”.

Urma un colaj foto: Grace călare pe o maşină de tuns iarba, ca o regină pe tron, Grace şi Benton atârnaţi unul lângă altul de o creangă, ca nişte copii pe terenul de joacă, Grace bând dintr-un pahar de şampanie, privită de Benton, Grace traversând latura puţin adâncă a piscinei, Benton stând în stratul de trandafiri cu o pereche uriaşă de cleşti în mână, una dintre găini – Martha sau Dolly – plimbându-se prin curte şi interiorul magaziei din grădină, unde chiuveta de cupru strălucea ca o monedă nouă. Pe panoul de deasupra chiuvetei scrie: „O grădină nu e o chestiune de viaţă şi de moarte. E mult mai mult de atât”.

Urmau paragrafe despre colaborarea dintre Grace şi Benton în fiecare problemă legată de grădină, în încercarea de a crea diferite „momente”. Piscina şi jacuzzi-ul, placate cu gresie verde şi înconjurate de pavele de epocă şi bolovani de pavaj originali din centrul vechi al Nantucketului, lăsau impresia că dai peste un mic lac numai bun de scăldat în pădure. Peluza verde îmbia la o plimbare până la fotoliile de lemn, aşezate acolo unde puteai să auzi pârâul care străbătea partea din spate a proprietăţii şi să admiri vasele cu pânze din portul Polpis.

Între cei doi ulmi de două sute de ani era atârnat hamacul unde doamna Pancik se relaxa adesea citind Victor Hugo şi Alexandre Dumas, cu vedere spre stratul de trandafiri, în care se găseau douăzeci şi două de varietăţi.

Dar esenţa a ceea ce am vrut să realizăm este reprezentată de magazia din grădină, spune Coe.

Doamna Pancik este de acord.

— Aceasta este cu adevărat copilul nostru, confirmă ea".

∵

Jody Rouisse o sună pe Susan Prendergast.

— Mie, una, mi se pare dezgustător. Nu e *bătător la ochi* pentru *oricine* că ăştia doi sunt amanţi? Ea *îi dădea să mănânce*!

— Ca Adam şi Eva în grădină, spuse Susan. Crezi că redactorul a avut informaţii din interior?

— Eddie nu e menţionat nicăieri, spuse Jody. Adică pe ea o numesc doamna Pancik, dar e ca şi cum el şi gemenele nici n-ar exista.

— Trebuie să spun că felul în care o priveşte Benton în fotografia aia e destul de intens, spuse Susan. Aş vrea să mă privească şi *pe mine* cineva aşa.

— Mi se pare că menţionarea băncuţei din Tuileries e un snobism. Iar Grace citeşte Victor Hugo în hamac? Mai degrabă *Cosmopolitan.*

— A *studiat* literatura franceză, spuse Susan. Am auzit că biblioteca ei e plină de ediţii princeps.

— Ei bine, ce zici atunci de Grace care spune că magazia din grădină este „copilul nostru"? comentă Jody.

— Ştii, lui Jean Burton *i s-a părut* că e gravidă. Cred că sunt şanse bune ca magazia să nu fie singurul copil.

— Trandafirii ei arată absolut incredibil, spuse Susan. Ce-i al ei e al ei.

— Mda, să nu fim nedrepte.

∵

Doctorul Andy McMann văzu primul ziarul. Savura ca de obicei momentele de solitudine de duminică dimineaţa. Calgary dormea până târziu, iar Rachel, până şi mai târziu, aşa că doctorul putea să stea afară pe verandă, să se bucure de soare şi de briză, să-şi bea cafeaua, să-şi mănânce pâinea de secară prăjită cu puţin unt şi cu jumătate de avocado copt, să asculte Schubert şi să citească *Boston Globe.*

De obicei trecea peste secţiunea de „Casă şi Grădină", dar acum zări cu coada ochiului cuvântul „Nantucket" şi vru să vadă despre ce era vorba.

Grădina lui Grace Pancik. Un peisagist şmecher. Doctorul citi articolul şi studie fotografiile şi simţi o senzaţie de puternic disconfort urcându-i de la baza coloanei până la gât. Proprietarul lui, Eddie Pancik, era încornorat de acest tip Coe – măcar atât era clar! Doctorul Andy ezita s-o trezească pe

Rachel, indiferent de motiv, dar simţi că asta nu suferea amânare. Duse ziarul în dormitor.

∵

Alicia Buckler, jurist la primăria Nantucket, citea *Globe* în timp ce stătea la coadă, aşteptând să se elibereze o masă la Black-Eyed Susan's.

Se întoarse spre soţia ei, Janice, şi-i arătă fotografia cu Grace şi Benton atârnaţi de creanga copacului.

— Cred că amândouă muncim prea mult, spuse Alicia. Ar trebui să ne luăm o vacanţă şi să ne prostim ca oamenii ăştia.

— Asta e Grace Pancik! Şi Benton Coe!

Janice rămase cu gura căscată.

Alicia îi aruncă ziarul cu un gest de frustrare. *Se săturase până peste cap* de faptul că Janice părea să-i cunoască pe toţi locuitorii insulei doar pentru că le curăţa dinţii. Şi se săturase de rutina din fiecare duminică, când mergeau să mănânce la Black-Eyed Susan's. Săptămânal, o oră din viaţa lor era irosită stând la coadă. Alicia jinduia după vremurile vechi, când putea să meargă la Jared Coffin House pentru micul dejun, dar, dacă ar fi adus vorba despre asta, Janice i-ar fi spus că este veşnic nemulţumită şi ar fi început să se certe.

Alicia era cu opt luni mai mare decât Janice, şi subiectul era pentru ea un punct sensibil.

— Să ai poftă la omleta de soia, eu mă duc acasă, spuse Alicia.

Dar Janice nici n-o auzi. Era prea captivată de articol.

∵

Glenn Daley se rostogoli şi aproape că o strivi pe Barbie. Stăteau în pat, bând cocktailuri cu şampanie şi citind ziarul. Glenn fusese cu multe femei, dar nu savurase niciodată răsfăţul unei şampanii bune, al cearşafurilor de calitate şi al florilor proaspete de lângă pat cum le savura împreună cu Barbie. Iar ea mirosea delicios, chiar şi imediat după ce se trezea.

Nu-i plăcea să creadă că se îndrăgostea – soţia lui distrusese în el noţiunea de dragoste pentru totdeauna –, dar era foarte sigur că în această duminică dimineaţă nu-şi dorea să facă altceva sau să fie cu altcineva.

— Ia te uită, e cumnată-ta! spuse el, arătându-i lui Barbie ziarul.

— Dumnezeule mare! făcu Barbie.

EDDIE

După cum spune zicala, o nenorocire nu vine niciodată singură.

Vineri după-amiaza, Eddie primi nu unul, ci două telefoane bizare. Unul era de la avocatul lui Madeline şi Trevor, Layton Gray, celălalt, de la Philip Meier, funcţionarul de la bancă.

Layton îl sună în legătură cu investiţia de 50.000 de dolari. Clienţii lui erau foarte supăraţi, spunea Layton, şi îşi voiau banii înapoi. Eddie şi Layton perfectaseră împreună nenumărate afaceri imobiliare. Eddie îl considera pe Layton nu doar un tip de treabă, ci un fel de prieten, aşa că cel mai mult îl deranjă tonul vocii lui Layton din mesaj. Era arţăgos şi puţin distant, de parcă Layton nici măcar nu l-ar fi *cunoscut,* de parcă n-ar fi băut împreună câteva beri la Clubul de Iahting Great Harbor.

— Te rog sună-mă să discutăm înainte să depun plângere în instanţă, spunea Layton.

„Plângere în instanţă”? Eddie nu credea că există vreo bază pentru o plângere în instanţă. Fusese o investiţie de bună-credinţă. Madeline şi Trevor scriseseră un cec, iar Eddie le promisese înapoi o sumă dublă – adică o sută de mii – odată ce vindea casele. Făcuse o fotocopie a cecului şi scrisese în josul paginii „Investiţie din partea familiei Llewellyn în Eagle Wing Lane”, apoi toţi trei semnaseră hârtia, pe care Eddie din nou o copiase, dându-le originalul lui Madeline şi lui Trevor şi păstrând el exemplarul xeroxat.

Nimic contractual, nimic obligatoriu. O investiţie de bună-credinţă între prieteni.

Cu toate astea, cuvintele „de bună-credinţă” îl rodeau. Nu putea să le ignore. Trebuia să-şi respecte partea lui de înţelegere. Şi în mod clar nu voia ca Layton Gray să creadă că el, Eddie, luase bani de la prietenii lui şi-i investise într-o afacere păguboasă.

Layton procesa opt-zece contracte imobiliare pe săptămână, lucra cu fiecare agenţie din Nantucket. Dacă s-ar fi aflat... Nu, Eddie nu putea să permită aşa ceva. Era *negru de furie* că Madeline apelase la Layton. De fapt, o parte din el nici nu putea să creadă că ea făcuse într-adevăr aşa ceva. Avocaţii costau bani. Dacă îl sunase, chiar vorbea serios.

Încercă să imagineze un mod prin care le-ar fi putut returna lui Madeline şi Trevor măcar o parte din investiţie. Odată ce încheia afacerea cu Glenn Daley (Eddie avea arsuri la stomac numai când se gândea la numele lui), putea să pună deoparte zece mii de dolari pentru familia Llewellyn.

Poate?

Da, aşa va face.

Apoi îl sunase Philip Meier şi-i spusese că era în urmă cu trei luni la plata ipotecii pentru casă.

— Stai puţin... n-are cum... zisese Eddie.

— Trei luni şi două zile, de fapt, precizase Philip. Ai restanţe de 27.810 dolari.

Inima lui Eddie se aprinsese brusc, ca un foc de tabără.

— Nu se poate!

— Ba se poate. Am trimis mai multe notificări la sediul firmei tale.

Eddie ochise grămada de plicuri nedesfăcute de pe birou – unele noi, altele mai vechi, probabil vechi de trei luni.

— O să pierd casa? întrebase el.

Şi le imaginase pe Grace şi pe fete stând pe peluza din faţa casei, în pijamale, în timp ce oficialii băncii sigilau uşa din faţă.

— Am nevoie de un cec până luni, spusese Philip.

„Luni?” se gândi Eddie. De unde putea să facă rost de 27.000 până luni? apoi îşi aduse aminte că cei de la Nightbill veneau luni şi că Bugsy Greer acceptase să plătească în bani-gheaţă – 84.000 de dolari. Din toată suma, 35.000 le rămâneau fetelor, 49.000 împărţea cu Barbie. Dar Barbie nu ştia că Eddie mărise preţul, deci ea urma să primească doar 17.500, iar el păstra 31.500!

Genial.

— Marţi dimineaţă îţi pot aduce banii. Gheaţă, îi spuse lui Philip.

— Bani-gheaţă? spuse Philip. Ce ai de gând să faci? Jefuieşti o bancă? Amândoi râseră. Marţi dimineaţă e în regulă. Mulţumesc, Eddie.

∵

Eddie se simţi încurajat de victoria lui, dar ştia că nu era decât o soluţie de moment. Avea nevoie de ceva mare. Avea nevoie de ceva *adevărat.* Unde erau cumpărătorii? Nadia i-l adusese pe bărbatul de la Kasper Snacks cu care se culca, spunând că era interesat să cumpere o casă. Eddie aproape că leşinase de uşurare. Era un beneficiu pe care nu îl anticipase în afacerea aceasta – fetele puteau să încurajeze potenţiali cumpărători. Dar, până la urmă, prietenul special al Nadiei se dovedise prea naiv, neavând nici cea mai mică idee cât ar fi costat o investiţie în piaţa imobiliară din Nantucket. Se uitase o dată la preţuri şi hotărâse că mai bine îi cumpără Nadiei o îngheţată.

Eddie îşi petrecu ziua de sâmbătă la birou. Nu se întâmpla nimic, aşa că puse la punct actele pentru afacerea cu Glenn Daley. Se opri să bea ceva la Lola în drum spre casă, în ciuda faptului că un martini costa aici douăzeci de dolari. Probabil trebuia să iasă în oraş mai des ca să cunoască oameni şi să le dea cartea lui de vizită, dar asta l-ar fi costat bani pe care pur şi simplu nu-i avea. În drum spre casă, trecu pe lângă casele de pe Eagle Wing Lane. Se văzu parcă pe el însuşi, strivit ca Vrăjitoarea cea rea de la Răsărit, sub fundaţia casei de la numărul nouă. Nu suporta să se gândească la cât de vesel şi entuziasmat fusese în ziua în care cumpărase aceste trei loturi.

Duminică dimineața, Grace se trezi și se ridică din pat la ora șase și plecă la Hub ca să ia ediția de duminică a ziarului *Boston Globe.* Era atât de nerăbdătoare să vadă articolul, încât Eddie crezu că avea să ia foc din senin. Încercă să se simtă și el nerăbdător, dar era prea ros de grija că frumoasa proprietate la care ținea atât de mult ar putea fi confiscată de bancă.

Dormi până la nouă și jumătate – semn clar că era deprimat. Când se trezi, fetele erau afară, lângă piscină, citind.

— Unde e mami? întrebă Eddie.

— E sus în cabinetul ei. La telefon, spuse Hope.

Eddie începu să-și facă ouă jumări cu cremă de brânză, singurul fel de mic dejun care chiar părea că îi potolește arsurile gastrice. Folosi nouă ouă proaspete, ceea ce probabil că era prea mult, dar, ce naiba, măcar erau gratis.

Grace coborî din cabinetul ei radiind.

— Vrei să vezi articolul? E minunat, spuse ea.

— Sigur, dacă tot am plătit pentru el, răspunse Eddie.

— În regulă. Am încercat să-l arăt și fetelor, dar n-au fost interesate.

— Nimic nou, replică Eddie.

— Toate fotografiile au fost regizate, așa că să nu fii gelos!

— Gelos? făcu Eddie.

— Gelos pe Benton, prostuțule!

Grace deschise ziarul pe cel mai sexy blat de bucătărie din lume și-i arătă fotografia principală, în care îi dădea să muște dintr-o căpșună lui Benton.

RAIUL PRIVAT DIN NANTUCKET era titlul.

— Drăguț! spuse Eddie.

Fotografia era întrucâtva sugestivă... Eddie nu-și dădea seama *cum* anume. Poate *ar trebui* să se simtă gelos? Se uită și la celelalte fotografii – Grace pe mașina de tuns iarba, Grace în piscină, Grace și Benton agățați de ulm ca o pereche de maimuțe capucin.

— Hai, citește articolul! spuse ea.

— Îl citesc mai târziu, spuse Eddie. Promit.

Articolul era *lung,* iar el chiar nu se putea concentra în clipa aceea suficient ca să-și poată asuma o asemenea misiune. Îl durea creierul, îi era poftă de ouăle jumări. Era fericit că Grace era fericită. Obținuse ce voise. Articolul era un fel de însărcinare pe care ea o dusese la capăt cu succes. Eddie își dorea ca și viața să fie așa, dar se simțea mai degrabă ca și cum ar fi stat în apă rece ca gheața, până la brâu, căutând pepite de aur pe care fie le cheltuia, fie le pierdea, așa că era silit să caute întruna. O eternă căutare.

Se uită din nou la fotografia în care Grace îl hrănea pe Benton, dar, în loc să se simtă gelos, se simți intrigat. Benton Coe era un om de afaceri de

succes. Oare *el* avea bani pe care ar fi vrut să-i investească în casa de la numărul 13?

Eddie își puse ouăle jumări, pufoase, pe farfurie și le duse pe verandă. Închise ochii la prima înghițitură și și-l imagină pe Benton Coe ca pe un fel de prinț care putea să-i salveze pe toți.

MADELINE

Când Madeline văzu articolul din *Boston Globe,* se gândi aproape fără să vrea, la „cât de fericiți arătau Grace și Benton".

Nu știa sigur dacă articolul o inspirase, dar, pentru prima oară în cariera ei de scriitor, Madeline nu avu nicio ezitare în ceea ce privește finalul cărții sale. Se simțea ca Gretchen Green, fata eroină care apare și repară totul. Mai întâi compuse momente de dramă și de conflict: soțul lui G, Renfew, îi descoperă aventura când îi verifică apelurile din telefon. (Din câte știa Madeline, așa se dădeau de gol majoritatea adulterilor, dar ea era convinsă că Grace n-ar fi fost niciodată prinsă așa, pentru că rareori folosea telefonul mobil.) Când aventura este descoperită, G își părăsește soțul și fuge cu B. Se mută împreună la St. John, pe Insulele Virgine, unde B obține un contract să construiască un enorm complex de vile cu vedere la Honeymoon Beach.

G devine pasionată de urmărirea păsărilor, o îndeletnicire potrivită cu simțul libertății pe care și l-a regăsit. Se simte ca și cum ar avea aripi.

Madeline puse pixul jos și trase aer în piept adânc, purificator. Cartea era gata. Știa nu doar că lui Angie îi va plăcea – știa că era o carte bună.

EDDIE

Când Eddie intră în birou luni dimineață, Barbie era deja la biroul ei, cu două cafele de la Handlebar Café și cu ziarul deschis în față.

— Ia loc! spuse ea.

Lui nu îi plăcea ca ea să-i dea ordine, dar în tonul ei era ceva care-l făcu să se supună.

Poate că avea să mărturisească despre relația ei cu Glenn Daley.

Ea îi dădu cafeaua, cu mult lapte.

Apoi făcu semn din cap spre ziar.

— Ai văzut asta?

Era articolul despre grădină, deschis la fotografia cu Grace care îi dădea lui Benton să muşte din căpşună.

— Da, spuse Eddie, ridicând din umeri. Grace mi-a zis că toate fotografiile au fost regizate.

— Asta spune Grace. Dar toată lumea de pe această insulă spune că îl plăteşti pe tipul ăsta ca el să i-o tragă nevestei tale.

— Că veni vorba de cine i-o trage cui, ce mai face Glenn? întrebă Eddie.

— Nu schimba subiectul! Trebuie să-ţi pui în ordine căsnicia. Vorbesc serios, Ed. Trebuie să te ocupi de asta.

Eddie o privi pe sora lui şi o văzu pe fetişcana cu părul într-un permanent ieftin şi cu prea mult creion negru la ochi bătându-se cu Teresa Maniscalco în curtea liceului pentru că Teresa spusese la toată şcoala că vestiarul fetelor duhnea ca vaginul lui Barbie. Eddie îşi aminti că auzise expresia „duhneşte ca vaginul lui Barbie" şi se simţise umilit. Voia să apere onoarea surorii lui, dar nu se pricepuse niciodată să-şi înfrunte problemele – era prea sfrijit. Excelase doar în arta de a se eschiva.

Barbie, căreia nu-i era frică de nimeni, se bătuse cu Teresa Maniscalco, spărgându-i buza dintr-o lovitură şi primind o suspendare de trei zile. Eddie trecuse pe lângă biroul directorului şi o văzuse prin fereastra de plexiglas, trântită într-un scaun, cu braţele încrucişate pe piept, cu o privire încruntată şi hotărâtă ca de oţel. „Sora mea e cea mai dură persoană din lume", se gândise atunci. Mult mai dură decât el însuşi.

După aceea, nimeni nu se mai pusese cu Barbie. Muncise pe rupte şi fusese acceptată la Universitatea din Boston, unde purta bluze ţărăneşti şi învăţase să citească tarotul. După ce absolvise, îl urmase pe Eddie la Nantucket.

Prima ei slujbă fusese cea de secretară la o femeie foarte bogată care avea o reşedinţă de vară în Abrams Point – iar Barbie absorbise ca un burete stilul ei de viaţă. Ce vin, ce furculiţă, ce fel de flori. Învăţase despre cristale, despre comercianţii de artă şi despre cartierele din Manhattan şi Paris. Lui Eddie *nu-i venea să creadă* cum se transformase sora lui. În timp ce el habar n-avea de bunele maniere, Barbie se înfăţişa lumii drept o femeie elegantă şi rafinată.

Iar apoi, desigur, avusese mereu un al şaselea simţ. Ăsta era lucrul cel mai important.

— Bine. În regulă, spuse el.

∵

Se frământă tot drumul spre casă. Grace *nu* avea o aventură cu Benton Coe. Poate că-i căzuse într-adevăr cu tronc – Grace se bucura să aibă pe cineva cu care să vorbească despre găinile şi florile ei –, dar soţia lui nu era

genul care să aibă o aventură, Eddie nu credea asta. Era prea programată să fie *bună* – un instinct pe care i-l insuflaseră încă din copilărie bunica ei, părinţii, fraţii mai mari. Eddie ştia că, pentru ea, rebeliunea însemnase să bea tequila şi să fumeze – în *aceeaşi seară,* într-o *marţi*! – în primul ei an la colegiul Holyoke. O aventură în perioada adultă era de neconceput.

Nu-i aşa?

Pe o scară de la 1 la 10, arsura gastrică a lui Eddie se intensifică de la un 3 blând în dimineaţa aceea spre 7 şi apoi un 8. Iar apoi, când intră pe alee şi văzu camioneta mare şi neagră a lui Benton, urcă până la 9.

Dădu buzna în casă.

— Grace! strigă el.

Urcă scările în goană, câte două odată – Eddie Rapidul – şi intră în dormitorul principal. Gol. Deschise uşa cabinetului lui Grace fără să mai bată – lucru interzis, pentru că era sanctuarul ei –, dar şi acesta era gol.

Eddie se mai potoli. O lăsase pe Barbie să-i otrăvească gândurile. Grace şi Benton trebuiau să fie în grădină, plivind, împrăştiind mulci şi făcând planuri pentru instalarea unui duş în aer liber, cu uşi făcute din obloanele de la o fermă franţuzească. Şi cu trandafiri căţărători. Grace voise dintotdeauna trandafiri în duşul ei de afară.

Ai văzut? El o asculta totuşi!

Eddie traversă bucătăria şi ieşi pe verandă.

— Grace! o strigă.

Curtea din spate era goală, străbătută doar de fluturi, de albine şi de păsările venite să mănânce din vasele speciale. Grădina strălucea ca într-un fel de vis febril, utopic. Eddie merse până la margine şi se trânti într-un şezlong de lemn. Priveliştea către golful Polpis era uimitoare în această perioadă a anului. Era un om norocos. La fel ca şi Barbie, care parcursese o cale lungă din vremurile petrecute pe Purchase Street din New Bedford.

Se ridică. Unde era Grace?

Se întoarse pe peluza verde, trecu de hamac şi de stratul de trandafiri, apoi de piscină şi de plantele perene. Se opri lângă statuia de un metru şi jumătate care reprezenta un înger şi spuse:

— Unde e Grace?

Statuia nu-i răspunse. Stătea acolo cu acelaşi zâmbet slab, stupid şi calm pe care-l afişa mereu. Eddie plătise o sumă de cinci cifre pentru ea. De banii ăştia ar fi trebuit să răspundă când vorbeai cu ea. Barbie era aşa o figură! Îi planta idei în cap, şi uită-te la el acum: îşi pierdea minţile, vorbea cu statui de piatră.

Apoi Eddie văzu magazia.

Magazia din grădină.

Auzi vocea lui Barbie: „Trebuie să-ţi pui în ordine căsnicia”.

Încercă să apese clanţa. Era încuiat. De ce ar fi uşa de la magazia grădinii *încuiată*? Îşi lipi urechea de uşă. Auzea zgomote – respiraţii şi mişcare, i se păru.

Bătu la uşă.

∵

— Benton, din clipa asta ai terminat aici... Eddie îşi drese vocea. Ai *terminat,* şi nu-ţi voi plăti factura finală. Ai luat de la mine mai mult decât îţi datorez. Acum am să plec, iar tu ai să pleci imediat după mine şi n-ai să te mai întorci niciodată.

Acestea fiind spuse, Eddie porni îndărăt. Trecu pe lângă casă, ieşi pe alee, depăşi camioneta neagră şi se sui în Porsche-ul său Cayenne. Se simţi supraomenesc de calm şi mândru de el pentru stăpânirea de sine de care dăduse dovadă. I se părea că gestionase situaţia într-un mod admirabil. Chiar şi Sabine, bunica lui Grace, l-ar fi aprobat. Nu fusese o confruntare murdară, nu se bătuse, nu fuseseră proferate acuzaţii sau tăgăduieli pe un ton ridicat.

Pe drum, după câteva sute de metri, trase pe dreapta, intrând în parcarea portului Polpis, şi aşteptă.

Înainte să apuce să numere până la zece, văzu trecând camioneta lui Benton. Deci avusese dreptate. Erau încuiaţi împreună în magazia din grădină. Erau... Aici, Eddie se prăbuşi. Nu *plânse,* de fapt – nu plângea niciodată –, dar ritmul respiraţiei i se schimbă. Grace, Grace a lui, pe care pusese ochii pe vremea când ea servea clătite cu afine la Morning Glory Café. Nu-l impresionase atât prin frumuseţe, cât prin bunătate. Avea ochi mari, căprui, inocenţi şi un zâmbet perfect. Când se ruşina, vârfurile urechilor i se făceau rozalii. Era genul de fată cu care Eddie îşi dorise mereu să se însoare, genul care avea să pună familia şi casa pe primul loc.

Şi aşa şi făcuse. Până în vara aceea. Sau, poate, în vara dinainte? De când începuse relaţia asta cu Benton? Eddie nu putea suporta să ştie. Îşi dădu seama că nu era perfect, că fusese atât de obsedat să facă bani încât lăsase tot restul pe umerii lui Grace. Ea se ocupa de toată casa, pregătea toate mesele acelea delicioase, făcea cumpărături şi avea grijă de fete. O dată se înfuriase pentru că-l întrebase pe Eddie dacă ştia măcar în ce *clasă* erau fetele. El se indignase şi spusese „Bineînţeles că ştiu, sunt în clasa a treia!”. Dar de fapt erau în clasa a patra, iar Grace îi spusese: „N-am să le spun niciodată că n-ai ştiut, pentru că ar fi devastate. Dar, Eddie, serios, fă un efort!”

După aceea el se străduise mai tare. Venise la piesa de teatru în care juca Allegra de Ziua Recunoştinţei, la concertele de flaut ale lui Hope, chiar dacă asta însemna să reprogrameze o vizionare importantă.

O dusese pe Allegra la New York pentru interviul la agenţia de fotomodele, dar Grace se înfuriase atunci, spunând că Eddie investea energie şi timp în fetele lui doar atunci când asta se reflecta bine asupra lui.

Ştia că Grace probabil că nu era atât de fericită sau de împlinită în rolul ei de soţie pe cât putea să fie. Multă vreme se comparase pe ea şi pe Eddie cu Madeline şi Trevor şi de fiecare dată ieşise în pierdere. Trevor şi Madeline se ţineau de mână oriunde mergeau, Trevor îi aducea flori lui Madeline, Trevor o numea mereu pe Madeline „mireasa”, nu „soţia mea”. Trevor se uita la comedii romantice cu Madeline, mergeau împreună la cursuri de dans. Eddie refuza ideea lecţiilor de dans, lucru care o făcuse pe Grace să plângă, probabil pentru că Eddie o dezamăgise în mai multe feluri, pe care ea i le descria, dar şi în altele, care depăşeau imaginaţia lui.

Dar la ce bun să se complacă în neajunsurile lui?

Eddie îşi adună gândurile şi se întoarse la muncă.

∵

Când intră în birou, Barbie se uită la el şi ridică o sprânceană.

— Am rezolvat, spuse el.

Peste o oră, Grace îl sună la birou.

— Soţia ta pe linia unu, spuse Eloise.

— Lasă să intre mesageria vocală! îi ceru Eddie.

La ora trei, Eloise veni la el la birou. Purtarea ei amabilă şi serviabilă erau de domeniul trecutului. Dispăruseră în urmă cu câteva săptămâni.

— Edward, te rog să-mi dai cecul cu salariul, spuse ea.

— Ce salariu? spuse Eddie.

O plătea pe Eloise vinerea, din două în două săptămâni, cu douăzeci de dolari pe oră.

— E luni, te plătesc vineri, spuse el.

— Îmi vreau salariul, spuse Eloise.

Avea o expresie de neclintit, care nu accepta refuzuri, ceea ce îl sperie puţin pe Eddie. Soţul lui Eloise era un Coffin, aveau patru copii şi treisprezece nepoţi şi erau rude practic cu toată lumea. Eddie nu-şi permitea s-o supere cu ceva, dar nici nu avea 1600 de dolari în contul de firmă ca să-i poată scrie cecul.

— E abia luni, repetă Eddie. Pot să te întreb de ce...?

— Am intrat într-o belea, spuse Eloise. Şi aş vrea banii astăzi.

— Pot să ţi-i dau mâine, în bani gheaţă, spuse Eddie, gândindu-se la Nightbill.

— Nu se poate. Am nevoie de ei acum, spuse Eloise.

Lui Eddie nu-i venea să creadă cum îl tratau azi femeile din viaţa lui. Trebuie să fi fost Ziua Exploatării lui Eddie, dar nimeni nu-l avertizase şi pe el. Scoase carnetul de cecuri de firmă şi îi scrise un cec lui Eloise.

— Mulţumesc, spuse ea rece.

Eddie dădu din cap. Dacă ar fi încercat să-l încaseze azi, cu siguranţă i-ar fi fost refuzat.

∵

Când şi Eloise şi Barbie plecară la prânz, Eddie ascultă mesajul vocal de la Grace.

— Bună, fetele sunt amândouă acasă azi, aşa că o să fac nişte vită marinată şi nişte cartofi copţi la grătar de care îţi plac ţie, cu porumb. Speram să putem avea împreună o cină frumoasă în familie... spuse ea. Apoi izbucni în plâns. Mai rosti doar: Îmi pare atât de rău, şi închise telefonul.

∵

Eddie lucră până la şase, apoi şase deveni şapte. Şi Eloise, şi Barbie plecară, întorcându-se la vieţile lor minunate de după muncă. Eloise avea, fără îndoială, cecul în poşetă, în siguranţă, şi urma să rezolve „beleaua".

La şapte şi zece, telefonul mobil al lui Eddie începu să sune, şi el se gândi că trebuia să fie Grace, să-l întrebe dacă venea acasă la cină. Oricât de bine sunau un grătar cu porumb, o sticlă bună de vin roşu şi compania soţiei şi fetelor lui, nu putea să meargă atât de departe. Nu putea să se lase împăcat cu friptură şi cartofi când o prinsese pe soţia lui trăgându-şi-o cu grădinarul! Nu putea să-i dea înainte ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, nimic nu s-ar fi schimbat.

Avea nevoie să vorbească cu cineva. Avea nevoie de un prieten, îşi scoase telefonul şi formă numărul supersecret al Şefului.

— Salut, Eddie, ce mai faci? spuse Şeful.

— *Foarte bine,* spuse Eddie, puţin cam prea entuziast.

Şeful spusese *într-adevăr* că Eddie putea să-l sune dacă avea nevoie de ajutor. Iar acum Eddie avea nevoie de o mână de ajutor. Nu voia neapărat să-i relateze ce se întâmplase, voia doar compania altui bărbat cu care să stea de vorbă.

— Eşti liber în seara asta? Mi-ar plăcea să ne vedem undeva să bem un pahar. Cum îţi sună Brant Point Grill în douăzeci de minute?

— Am planuri diseară, Eddie. Îmi pare rău, spuse Şeful.

— Nu trebuie *să-ţi pară rău,* spuse Eddie. E într-adevăr din scurt. Doar că am avut o zi grea. Ne putem vedea mai târziu? În jur de zece?

Dacă Şeful putea veni la zece, Eddie ar fi putut să ia un burger de la Lola şi să zăbovească până la nouă şi un sfert, când ar trece pe Low Beach Road la numărul 10 să ia banii, şi apoi să ajungă la Brant Point Grill până în zece.

— Zece? E trecut de ora mea de somn. Îmi pare rău, Eddie.

— Eşti *sigur*? Nu pot să te conving cu nimic?

I se părea jenant să-l implore aşa, dar Eddie era aproape disperat să stabilească o legătură cu cineva care nu avea nimic de-a face cu familia ori cu munca lui sau cu diabolica lui afacere secundară.

— Poate altă dată, spuse Şeful.

Vocea lui suna aproape iritată, şi Eddie nu vru să-l agaseze, aşa că spuse:

— Bine, Şefule, nicio problemă.

Şi închise telefonul.

∵

Rămase în birou până când soarele apuse şi camera se întunecă. Afară pe stradă, Eddie se uita la oamenii care ieşeau în serile lor de vară minunate. Grupuri de adolescenţi se îndreptau spre Juice Bar după îngheţată. Părinţii împingeau cărucioare spre locurile de joacă de pe Childrens Beach. Cupluri mergeau ţinându-se de mână în drum spre cina de la Oran Mor sau Club Car.

Cât de mult i-ar fi plăcut şi lui Eddie s-o ia pe Grace cu maşina şi s-o ducă la cină la Club Car! Ar fi comandat caviar, servit cu un shot rece de votcă. După aceea ar fi putut să cânte la pianul de la bar. Ar fi pus chiar la bătaie douăzeci de dolari pentru ca Ryan să cânte *Tiny Dancer.* Ar fi făcut asta pentru Grace. Ei îi plăcea mult Elton John.

Era atât de... singur. Dar nu trebuia să fie. Putea să meargă acasă la cină. Putea să meargă alături la Lola, să-şi ia un martini şi un burger şi poate să mai împartă nişte cărţi de vizită.

Pe întuneric, biroul era chiar sumbru. Imperiul lui sărăcit.

Eddie aprinse în sfârşit lumina. Îşi impuse să treacă prin facturile neplătite de pe birou. Acolo, deasupra, era factura de 2.400 de dolari de la Hester Phan. Bonusul ei de reuşită.

Asta puse capac. Eddie simţi cum cade într-un butoi fierbinte de furie şi indignare. Bonus de reuşită pe dracu'! Ridică receptorul şi dădu telefonul pe care voise să-l dea toată ziua.

∵

După ce Benton plecă de la sediul lui, Eddie o porni către Low Beach Road. Încă tremura. „Grace, Grace, Grace!" O pierdea. Încercă să nu regrete ceea ce tocmai făcuse, dar o parte din el îşi dorea să se fi dus pur şi simplu acasă. Se gândi la Grace care ungea fripturile cu sosul ei marinat de-a dreptul magic. Şi-o imagină stropind cartofii cu ulei de măsline, cu sare de mare şi piper măcinat, şi desfăcând porumb de fermă. Hope şi Allegra ar fi

fost încă în costume de baie, stând în şezlonguri una lângă alta, la piscină, citind. Când Grace le-ar chema să aşeze masa, s-ar ridica imediat s-o ajute. Hope s-ar îndrepta spre sertarul cu argintărie, iar Allegra ar lua patru farfurii. Şi ar ieşi împreună pe verandă.

Eddie ar aduce un minunat pinot noir Ponzi din pivniţă. Grace ar fi atât de încântată de alegerea lui, încât s-ar ridica să-l sărute.

Când va ajunge diseară acasă, se hotărî el, avea să stea de vorbă cu Grace. Trebuiau s-o ia de la zero. Gata cu Benton Coe! Iar în ceea ce-l privea, Eddie avea să renunţe la Low Beach Road numărul 10. Nu putea să-i ceară lui Grace să pună capăt aventurii ei până nu-şi rezolva şi el treburile murdare. Săptămâna asta chiar. Gata! Se va întâlni cu contabilul său, Frank, şi vor stabili împreună pe care dintre proprietăţile lui comerciale s-o scoată la vânzare. Chiar şi cu ipotecile, probabil că oricum ar obţine un profit decent.

Banii nu puteau cumpăra fericirea – nu mereu.

Avea s-o scoată el la capăt. Trebuia doar să se ocupe de o ultimă problemă.

∵

La zece fără zece, Eddie stătea în maşina lui în faţa casei de pe Low Beach Road numărul 10. În maşină era pornit aerul condiţionat, dar nu şi radioul. Eddie avea o sticlă de apă rece şi un borcan de pastile cu aromă de cireşe pe bord.

Îi tremurau mâinile.

În spatele lui opri o maşină – Jeep-ul Nadiei –, din care coborâră ea şi celelalte fete. Aveau părul aranjat în coafuri complicate, care le încadrau feţele cu şuviţe cârlionţate. Erau machiate strident şi strălucitor; lui Eddie îi aminteau de glazura unui tort. Purtau fuste scurte şi se clătinau pe tocuri înalte. Chicoteau şi se tachinau una pe alta în ruseşte.

Păreau... fericite, aproape bucuroase, iar Eddie încercă să lase sunetul acestor glasuri să-i aline conştiinţa chinuită care nu-i dădea pace. Tinerele femei erau aici să se prostitueze, dar cel puţin păreau să se simtă bine. Sau poate că ceea ce vedea Eddie era bravadă ori anticiparea poznaşă a ceea ce ele considerau a fi „bani uşor câştigaţi”. La urma urmei, era mai bine decât să cureţe toalete, nu? Mai puţin înjositor. Eddie n-avea nici cea mai mică idee cum li se părea fetelor toată această poveste. În inima lui, ştia că era respingătoare. Părinţilor lui le-ar fi fost atât de *ruşine,* încât pe Eddie îl durea numai când se gândea la asta.

Îşi dorea ca Barbie să se fi oferit să vină cu el în seara asta. Dar ea nu se oferea niciodată. Stătea doar la biroul ei cu pixuri şi carneţele luate din hotelurile exotice unde se întâlnea cu Glenn Daley şi apoi aştepta ca Eddie să-i dea partea ei de bani.

— Îmi las telefonul deschis. În caz că ai nevoie să mă suni, îi spusese ea înainte să plece de la serviciu.

— Nu văd niciun motiv pentru care aş avea nevoie să te sun, răspunsese Eddie.

Se întrebase dacă nu cumva Barbie avusese o premoniţie rea despre seara aceasta sau dacă ghicise în cărţile de tarot, în frunzele de ceai sau în nenorocitul de glob de cristal. Dar, când o întrebase, ea spusese:

— Nu, nu, spun aşa*, pentru orice eventualitate.*

Naiba ştie ce mai însemna şi asta!

Când îl văzură pe Eddie, fetele izbucniră în salutări vesele. „Eddie, Eddie, Eddie, bună, bună, bună!"

Nadia îl sărută pe obraz, lăsându-i urme mari şi umede de ruj. Elise şi Gabrielle îl luară de braţ şi, deşi încerca cu disperare să se elibereze, Eddie nu putea să rişte să le jignească sau să le strice dispoziţia. Încercă să-şi spună că n-aveau decât să-i distreze pe domnii din clădire. Nadia avea să jongleze, Iulia, să cânte *Send in the Clowns,* Elise şi Gabrielle, să se aşeze la masa jucătorilor de bridge.

Se îndreptară împreună spre uşa laterală a casei. Fetele rămaseră tăcute în timp ce Eddie bătu la uşă – două bătăi, apoi una.

Le deschise uşa un bărbat foarte înalt, slab şi cu dinţi strâmbi.

Bugsy. Purta un tricou albastru, blugi şi o şapcă de baseball cu logoul echipei Twins din Minnesota. Nu părea atât de înfricoşător cum arăta pe internet.

— Salutare! spuse el.

Deschise larg uşa şi îi pofti pe toţi înăuntru.

Eddie le lăsă pe fete să intre primele, apoi le urmă. Uşa dădea direct în bucătăria uriaşă, echipată cu tot necesarul, care era acum luminată doar de nişte lumânări lungi, ivorii. Pe blaturile de marmură de Carrara se aflau un platou generos de sushi şi găleţi de gheaţă cu sticle de şampanie Cristal. Fetele încercară să-şi stăpânească chiotele de bucurie. Aşa trebuia făcut – o peţire ca la carte –, deşi, în această vară, fetele găsiseră de multe ori cutii de pizza şi un munte de cutii goale de bere. O dată dăduseră şi peste un tort de ciocolată mâncat pe jumătate, plin de furnici. Nadia îi mărturisise că, uneori, mizeria era aşa de mare, încât fetele se zăpăceau pentru că ştiau că în dimineaţa următoare trebuiau să se întoarcă şi să cureţe.

— Îţi taie orice chef, înţelegi, Eddie? spusese ea. Când te gândeşti că seara eşti iubita, iar mâine, menajera.

Sushi era favoritul fetelor, care se dădeau în vânt şi după şampanie.

— Vrei să rămâi la un pahar? îi propuse Bugsy lui Eddie.

— Nu, mulţumesc, spuse Eddie.

Nu se simţea în largul lui în casa aceasta. Voia să ia banii şi să plece.

— Porţi pălăria aia tot timpul? Chiar şi noaptea? îl întrebă Bugsy.

Eddie încuviinţă din cap.

— Ai luat-o din Cuba?

— De fapt, din Ecuador.

Era obişnuit să le explice oamenilor că, deşi se chema pălărie de Panama, era de fapt produsă în oraşul Montecristi din Ecuador.

— Eşti timid pentru că eşti chel? întrebă Bugsy.

Şi Bugsy era chel. Îşi atinse cozorocul şepcii de baseball.

Eddie nu voia să discute cu Bugsy lucrurile care-l făceau să se simtă nesigur, dar se temea că, dacă ar fi negat, n-ar fi făcut decât să provoace o discuţie.

— Da. Puţin, cred, spuse el.

Începuse să poarte pălăria la aproape treizeci de ani, când începuse să-şi piardă părul.

Bugsy întinse mâna să bată pumnul cu el, apoi îşi băgă două degete în gură, printre dinţii strâmbi şi stricaţi, şi fluieră tare. Imediat, alţi câţiva bărbaţi apărură în bucătărie, şi, în câteva secunde, toate fetele aveau câte un partener – cu excepţia Nadiei. Nadia, s-ar fi zis, îi aparţinea lui Bugsy.

Eddie nu putea suporta să privească acest ciudat ritual de curtare.

Elise săruta deja un bărbat cu păr negru, lins şi dat pe spate ca la vampiri. Eddie se întoarse spre Bugsy, dar nu se simţea în stare să abordeze problema plăţii. Nadia fu cea care-i sări în ajutor.

— De ce nu-i dai banii lui Eddie, ca să se care?

Bugsy o ciupi de nas de parcă era nepoata lui preferată, apoi îi dădu de înţeles lui Eddie că ar trebui să-l urmeze afară pe uşa laterală. Eddie era încântat că putea să plece. Le făcu semn cu mâna fetelor şi le spuse:

— Doamnelor, ne vedem mâine.

Niciuna nu-i răspunse. Munceau. El încetase să conteze.

Imediat ce ieşiră în aerul nopţii calde de vară, Bugsy scoase un plic căptuşit, de mărimea unei perne. Atât de mulţi bani! Eddie făcu un efort să nu-i înşface deodată.

— Vor veni în fiecare seară săptămâna asta? întrebă Bugsy.

— Da, spuse Eddie.

— Bine atunci, pentru serviciile prestate.

Îi înmână plicul lui Eddie formal, cu două mâini.

— Mulţumesc, spuse Eddie.

— *Eu* mulţumesc.

Cineva îl apucă puternic de umăr pe Eddie, şi în aceeaşi clipă fu orbit de o lumină puternică.

— Au! spuse el.

Panamaua îi căzu pe jos, şi el auzi sunetul inconfundabil al paielor strivite cu piciorul şi tresări. Era a treia lui pălărie vara asta. Ultima.

Înăuntru, una dintre fete ţipă, şi, o secundă mai târziu, ţipară mai multe. Mâinile lui Eddie fură răsucite la spate. I se puneau *cătușe.* Un bărbat cu un accent strident de South Boston începu să-i citească drepturile. Era arestat.

Fetele *ţipau.* Erau *rănite*? se întrebă el.

Nadia ieşi pe uşa laterală şi spuse:

— Bună, Eddie, te rog, avem nevoie de ajutor înăuntru.

Vocea ei era calmă şi nepăsătoare, de parcă s-ar fi ars o siguranţă sau voia doar să deschidă un borcan cu murături.

— Domnişoară! Staţi pe loc, vă rog! FBI, spuse bărbatul cu accent.

„FBI”, se gândi Eddie. Vru să fugă. Era Eddie Rapidul, cel mai tare alergător al liceului din New Bedford din ultimii treizeci de ani. Dacă era nevoie, ştia că putea încă să sprinteze patru sute de metri în mai puţin de un minut. Să străbată jumătate din distanţa până la farul Sankaty Head înainte ca cineva să-şi dea seama în ce direcţie o luase. Dar apoi? Locuia pe o insulă.

Închise ochii şi aşteptă ca flăcările să înceapă să-i urce pe pereţii interiori ai pieptului. Se gândi la Grace, care dormea în patul lor matrimonial californian, cu saltea de puf. „Grace”. Şi-o imagină spălând vasele rămase de la cină. Îşi imagină cum îi ridica părul negru, des şi cum o săruta pe ceafa – un gest de la începutul relaţiei lor, pe care îl abandonase cu mult timp în urmă.

Trebuia să fi stat acasă, să mănânce friptura şi cartofii pe care soţia lui îi pregătise special pentru el. Ar fi trebuit să facă dragoste cu ea. Să încerce s-o facă din nou să râdă. S-o facă din nou fericită.

Dar apoi îşi aduse aminte că singurul mod prin care ştiuse vreodată s-o facă fericită pe Grace era să-i ofere tot ce-i poftea inima.

— De asta aveam nevoie de bani. Pentru soţia mea, spuse el către bărbatul din spatele lui, pe care încă nu-l putea vedea.

— Păstrează-ţi scuzele pentru judecător! îl îndemnă tipul cu accent.

— Dacă mă laşi să plec, o să găsesc altceva de făcut pentru Grace. Ceva mai bun, spuse Eddie.

— O să te dumireşti la închisoare. Ai destul timp la dispoziţie. Fetele ieşiră din casă în şir indian, ca şi cum ar fi mărşăluit pentru Stalin. Toate plângeau.

— Eddie! strigă Nadia.

Instinctiv, Eddie încercă să-şi elibereze mâinile.

— Uşurel, amice! spuse bărbatul.

Îl conduse pe Eddie spre spatele unui Chevrolet Suburban negru. Eddie se gândi la cum Şeful refuzase să iasă cu el la băut. „Am planuri diseară”. Oare ştiuse despre această capcană? Trebuia să fi ştiut. Eddie crezuse că erau *prieteni.*

„Eşti un tip de treabă, Eddie. Chiar un tip de treabă”.

Când îşi dădu seama *cât de neadevărată* era această afirmaţie, inima arzândă a lui Eddie se frânse.

GRACE

Într-un anumit sens, articolul din *Boston Globe* schimbase totul pentru Grace. Fotografiile cu ea şi Benton şi textul care descria lumea minunată pe care o creaseră împreună fuseseră un fel de confirmare. Era *cu adevărat* o descriere a Raiului ei privat. Grace ştia că e o nebunie, dar se simţea de parcă ar fi fost singura femeie de pe pământ, iar Benton, singurul bărbat.

Luni, când el venise, ea era mistuită de o dorinţă nebunească, arzătoare. Pentru prima oară, *îl adusese ea pe el* în magazia din grădină, îl sărutase şi-i spusese:

— Aş vrea să mă mărit cu tine.

— Există o singură problemă. Eşti deja măritată.

— Nu-mi pasă.

Benton îi atinsese faţa.

— Nu poţi pur şi simplu să-ţi faci bagajele şi să pleci. Cum rămâne cu fetele? Au nevoie de tine.

— La anul pe vremea asta vor pleca la facultate.

— Da, dar un an e mult, observase Benton. Doar nu te gândeşti serios să-l părăseşti pe Eddie *acum,* nu?

Oare Grace se gândea?

Dacă ar fi fost să stea de vorbă cu Madeline, ea i-ar fi spus: „Ai doi copii, Grace, şi o casă minunată. Eşti pregătită să renunţi la asta? Benton Coe e un bărbat talentat, dar nu are rădăcini aici. Locuieşte într-un apartament deasupra biroului său, toată iarna călătoreşte în jurul lumii. Probabil că nici nu are asigurare de sănătate”.

„Sunt sigură că are asigurare de sănătate”, ar fi răspuns Grace.

Acum se putea imagina alături de Benton, formând cu el un cuplu funcţional. În ciuda a ceea ce credea toată lumea, nu avea nevoie de multe lucruri care să-i asigure confortul, putea să trăiască şi doar cu un rucsac.

Putea să facă faţă unei ierni în Maroc sau Palm Beach, undeva într-un loc cald şi exotic, departe de nesfârşitele ei responsabilităţi de soţie şi mamă.

— Ba da. Am să-l părăsesc pe Eddie la sfârşitul verii, spusese ea.

— Vorbeşti prostii, Grace. Dar îmi place, răspunsese Benton.

Gemuse şi îi atinsese cu buzele cea mai sensibilă parte a gâtului.

∵

Ca de atâtea ori înainte, făceau dragoste în magazia din curte – până când Grace auzi vocea lui Eddie.

— Grace!

Abia se stăpâni să nu ţipe. Se strădui să-şi îmbrace cât mai repede rochia de vară şi să-şi aranjeze părul, în timp ce Benton îşi trăgea pantalonii, şoptind obscenităţi.

Grace duse un deget la buze. Trebuiau să rămână nemişcaţi, în linişte. Eddie părea să fie pe verandă. Ea şi Benton ar fi putut ieşi când Eddie pleca s-o caute în altă parte. Dar Eddie nu era prost. Camioneta lui Benton era parcată în faţă, iar el căutase deja probabil prin toată casa, şi – gândul cel mai groaznic – magazia din grădină avea patru ferestre, deşi erau înalte, şi Eddie ar fi avut nevoie de o scară. Dacă ar fi luat însă o scară şi s-ar fi uitat pe geam, i-ar fi văzut. Cu cât îl aşteptau mai mult să deschidă uşa, cu atât ar fi arătat mai rău. Fiecare secundă de aşteptare îi aducea mai aproape de dezastru.

Nici măcar n-aveau ce face în magazie. Ce ar putea spune că făcea acolo cu Benton?

Urmă un lung moment de tăcere, în care Grace se gândi: „Deschide uşa! Nu, ţine-o închisă şi încuiată!" Poate Eddie avea să se întoarcă la muncă. Ce căuta acasă, oricum? Benton era leoarcă de transpiraţie, arăta palid şi părea că-i e greaţă, şi Grace avu impresia că se pregătea să vomite în chiuveta de cupru. Avea nevoie ca el să fie calm, să preia controlul, să-i spună ce să facă.

Apoi urmă un ciocănit ascuţit la uşa magaziei, şi amândoi tresăriră. „Te rog, Doamne!" se gândi Grace. Era o adulterină pe cale să fie prinsă – n-avea niciun drept să recurgă la rugăciuni, dar exact asta făcu. Şopti o *Ave Maria.*

— Benton, din clipa asta ai terminat aici, spuse Eddie. Ai *terminat,* şi nu-ţi voi plăti factura finală. Ai luat de la mine mai mult decât îţi datorez. Acum eu am să plec, iar tu vei pleca imediat după mine şi nu te vei mai întoarce niciodată.

Benton încuviinţă repede din cap. Tremura. De ce nu deschidea uşa să-l înfrunte pe Eddie? De ce nu-i spunea: „Nu mă poţi concedia, n-am făcut *nimic* rău!" Sau, de vreme ce asta nu era foarte credibil, de *ce* nu-i spunea pur şi simplu adevărul: „O iubesc pe soţia ta! Mă voi însura cu ea!"?

Dar Benton tresări, iar Grace avu impresia că era să-l bufnească plânsul. Apoi îl auziră pe Eddie retrăgându-se, auziră motorul de la mașina lui pornind. Pleca, după cum spusese.

Benton o privi pe Grace.

— Am plecat.

— Dar... Am crezut că... spuse Grace.

— Dacă se află despre asta, o să fie *groaznic,* Grace. Rău pentru tine, dar *foarte rău* pentru mine. Mi-aş putea pierde afacerea, chiar *îmi voi pierde* afacerea, în mod sigur. Nu pot să rămân aici. Benton se trase de părul roşcat. Nu pot să cred ce prost am fost! Dumnezeule!

Lui Grace nu-i plăcu ce auzea.

— Acum zece minute susţineai că-ţi face plăcere când îţi vorbesc despre cum aş renunţa la orice pentru tine, zise ea.

— Acum zece minute *nu fuseserăm prinșii* exclamă Benton. Şi, când am spus că vorbeşti prostii, am vorbit serios. Asta e o închipuire, Grace. Nu spun că n-a fost minunat. A fost interesant, incitant şi sexy – aşa cum trebuie să fie o iubire de-o vară.

— E mai mult decât o iubire de-o vară. Deja m-am hotărât să plec, spuse Grace.

— Nu, să nu faci asta! Te rog. Benton deschise uşa magaziei, şi aerul dulce şi răcoros umplu spaţiul, dar Grace nu putea să respire. Trebuie să plec de-aici, spuse el, şi se îndepărtă, dispărând pe lângă casă fără să privească înapoi nici măcar o dată.

Câteva secunde mai târziu, ea auzi motorul camionetei şi se gândi: „Mă părăseşte. Mă părăseşte”.

∵

În minutele care urmară, Grace îl sună pe mobil pe Benton de şapte ori şi-i lăsă cinci mesaje vocale. Îi trimise patru mesaje scrise, de diferite lungimi. Drept răspuns, tăcere.

Sună la biroul lui Eddie. Avea nevoie să-i spună că, oricât de furios era, n-avea voie să spună nimănui nimic despre ceea ce aflase. Dacă făcea asta, vieţile lor ar fi fost distruse – a lui, a ei, a lui Benton şi ale gemenelor! Dar la telefon îi răspunse Eloise, care-i direcţionă apelurile către mesageria vocală a lui Eddie. Lui Grace îi era frică ca nu cumva Eloise sau Barbie să asculte mesajul, aşa că începu să vorbească despre planurile pentru cină. Fripturi. Cartofi şi porumb.

Apoi izbucni în plâns şi închise telefonul.

Eddie nu voia să vorbească cu ea, şi oare îl putea învinovăţi pentru asta?

Chiar atunci sosi un mesaj de la Benton. Grace se simţi uşurată până când îl citi.

Scria: „Mâine părăsesc insula. A apărut o ocazie în Detroit, la care mă gândesc de ceva vreme. O voi fructifica şi îl voi lăsa pe Donovan să se ocupe aici de afacere. Am fost neglijenţi şi pripiţi, Grace, şi îmi asum jumătate din vină. Îţi doresc numai bine. Mereu vei fi prima mea doamnă. Te sărut şi te îmbrăţişez, B”.

Lui Grace nu-i venea să creadă cât de mult o *răneau* aceste cuvinte. Îi dorea „numai bine”? Se muta la „Detroit”? Fuseseră „neglijenţi şi pripiţi”? „Te sărut şi te îmbrăţişez”?

Se *iubiseră* – ce mai contau cariera lui sau reputaţia ei? De ce-ar fi contat?

El accepta jumătate din vină. Era generos.

Detroit? „Se gândea la asta de ceva vreme” – dar Grace auzea acum pentru prima oară de Detroit. Oare avea s-o întâlnească pe McGuvvy la Detroit? McGuvvy era din Ohio, nu? Iar Ohio era lângă Michigan, deci se putea spune cu destulă certitudine că McGuvvy se va muta la Detroit şi va preda iahtingul pe lac. Probabil că Benton se gândea de ceva vreme *să se împace cu McGuvvy*!

Mereu va fi prima lui doamnă, dar ce mai conta dacă nu erau împreună?

„Neglijenţi”? Suna de parcă ar fi uitat să strângă furtunul din grădină sau să cureţe filtrele de la piscină.

„Pripiţi”? Grace ştia ce însemna cuvântul, dar îl căută oricum în dicţionar. „Făcut în grabă, fără a reflecta”. Era greu de găsit ceva care s-o facă să se simtă mai rău. N-o iubea, episodul de pe Lucretia Mott Lane fusese o minciună spusă la beţie, iar declaraţiile lui ulterioare, alte minciuni. Nu-l înfruntase pe Eddie. Acţionase *de frica* lui Eddie, când ar fi putut cu uşurinţă să-l pună pe genunchi şi să-i dea una la fund.

Îi dorea numai bine.

Grace fu pur şi simplu *complet devastată.* Nu suporta să se mai uite la magazia din grădină. Ar fi angajat cu plăcere pe cineva să i-o demoleze cu totul. Voia să toarne benzină peste trandafiri şi să le dea foc. Voia ca toată curtea să ardă.

Se urcă în Range Rover şi goni nebuneşte spre biroul lui Benton. Încă nu era ora prânzului, şi toate camionetele utilitare erau plecate, inclusiv dubiţa lui neagră.

Unde era? Nu voia decât să-l vadă, avea nevoie de câteva momente calme să stea de vorbă cu el. Eddie n-avea să spună nimănui nimic, nu-i plăcea să distribuie informaţii care-l puneau într-o lumină proastă. Nimeni n-avea să afle vreodată ce se întâmplase. Benton putea să rămână aici. Sau... Grace putea să meargă cu el la Detroit.

„Nu”, se gândi ea imediat. Nu putea să le părăsească pe gemene. Pur şi simplu n-avea cum.

Parcă maşina la întâmplare şi urcă în grabă treptele până la apartamentul lui Benton. Uşa se deschise, şi în prag apăru un bărbat tânăr, cu ochelari şi pălărie de fetru.

— Bună ziua, pot să vă *ajut* cu ceva?

— Îl caut pe Benton. E aici? întrebă Grace.

— Cred că e plecat pe teren, spuse bărbatul. Eu sunt Donovan, managerul lui. Aveţi vreo întrebare sau vreo problemă?

— Şi una, şi alta, spuse Grace cu sinceritate. Apoi se simţi ca o proastă. Sunt Grace Pancik.

— A, da! spuse Donovan. Îmi păreaţi cunoscută. Am văzut articolul în *Globe.* Foarte reuşit. Deja avem trei clienţi noi datorită lui.

— Grozav! spuse Grace. Încercă să zâmbească, dar muşchii feţei nu o ascultau. Chiar trebuie să dau de Benton...

— Aţi încercat să-l sunaţi pe mobil? întrebă Donovan.

Ea vru să întrebe dacă putea să rămână în apartament şi să-l aştepte să se întoarcă, dar era şi apartamentul lui Donovan şi al lui Leslie, iar Grace îşi dădu seama că începea să se poarte întrucâtva maniacal.

— Ştii cumva *unde anume* pe teren a plecat? Trebuie neapărat să vorbesc personal cu el.

Donovan întinse palmele de parcă ar fi verificat dacă plouă.

— Benton e un tip independent. Nu-mi împărtăşeşte planurile nici mie, nici altcuiva.

Grace respiră adânc.

— Bine.

— Dar aţi putea să verificaţi acasă la Edith Allemand. Se duce acolo lunea şi vinerea.

Casa lui Edith Allemand – Main Street.

— Mulţumesc, spuse ea.

Coborî scările în grabă, dar apoi se întoarse.

— Ştii ceva, că ar pleca la Detroit?

— Ştiu că se gândea la asta, dar ultima oară când am vorbit nu luase o decizie.

Grace se sui în Range Rover şi se îndreptă spre Main Street. Şi, într-adevăr, camioneta lui Benton era parcată la numărul 808. Şi chiar acolo, în curtea din faţă, erau Benton şi legendara doamnă Allemand. Benton o ţinea de ambele mâini, în timp ce doamna Allemand vorbea. Dacă femeia n-ar fi avut optzeci şi cinci de ani, Grace ar fi fost geloasă.

Parcă în faţa casei, mâhnită de propria îndrăzneală (vocea bunicii ei Sabine o implora *să nu facă o scenă)* – dar nu putea să facă altceva. Trebuia să stea de vorbă cu el.

El observă mașina, și pe chip i se așternu o expresie de îngrijorare. Îi spuse ceva doamnei Allemand, apoi se îndreptă spre Range Rover. Grace îi iubea mersul. Iubea totul la el. Era complet smintită.

El își băgă capul prin geamul din dreapta.

— Grace, ce *cauți* aici? șopti.

— Trebuie să vorbesc cu tine, spuse ea.

— Nu înțelegi cât de *nepotrivit* e? Ai idee ce *impresie* lasă asta?

— Nu-mi pasă ce impresie lasă. Și nici ție nu-ți păsa. Când m-ai sărutat pe Lucretia Mott Lane!

— Am o afacere de condus, spuse Benton. Iar tu ai o familie. Du-te și stai cu familia ta, Grace! Ai grijă de fetele tale! Rezolvă-ți lucrurile cu Eddie! Te rog, te rog, nu complica lucrurile mai mult decât e nevoie! Te rog să nu mă mai *pândești* așa, bine? Mă faci să mă simt nervos.

„Să te pândesc?" se gândi Grace indignată. Nu-l „pândea". Și totuși iat-o aici, în fața casei doamnei Allemand, iar Donovan cu siguranță avea să-i spună lui Benton că Grace îi luase cu asalt biroul.

Îl „pândea".

— Încă îi ești dator lui Hope cu lista aceea de o sută de cărți, spuse Grace. Îmi poți frânge inima mie – e în regulă –, dar nu dezamăgi o fată de șaisprezece ani!

Din curte, doamna Allemand murmură:

— E totul în regulă, Benton?

Benton îi făcu cu mâna, apoi îi aruncă lui Grace o ultimă privire. – Te rog, Grace! Punem punct, da? O să fii bine. Acum... la revedere!

„La revedere!"

Grace porni mașina și plecă.

O voia pe Madeline. Madeline era singura persoană care putea să înțeleagă.

∵

Primul lucru pe care îl făcu ajungând acasă fu să renunțe la statutul de membru al Clubului de Grădinărit din Nantucket.

Într-un e-mail către Jean Burton invocă „motive personale". Nu-i păsa ce se putea înțelege prin „motive personale". Nu-i mai păsa de nimic.

Deschise dulăpiorul cu medicamente. Luă un Fioricet și încercă să se concentreze. Benton plecase – dar Eddie? Mai putea să-și salveze căsnicia? Mai *voia* s-o facă?

Se hotărî să meargă să cumpere fripturile. Avea să aprindă lumânări și să aleagă un buchet de flori proaspete și avea să încerce să îndrepte lucrurile. Între timp, poate Benton își revenea.

„Punem punct, da?” Ce însemna asta? Să pretindă că nu existaseră niciodată vederile din Maroc, şi ceaiul de mentă, şi pricomigdalele cu fistic, prânzurile câmpeneşti şi dansul lent de pe verandă, articolul din *Boston Globe* şi toate dăţile când făcuseră dragoste cu pasiune în magazia din curte?

„Detroit”?

Dar Eddie nu veni acasă la cină. Trebuia să se ocupe de casa închiriată de pe Low Beach Road, o informa el într-un mesaj scurt. Grace mâncă cina în tăcere împreună cu fetele, care vorbeau una cu alta despre cărţile pe care le citeau. Mâncarea era delicioasă, dar Grace nu putu să se atingă de nimic. Stricase totul. Iubitul ei plecase, se dovedise a fi un laş – „de ceva vreme mă gândesc la Detroit”? iar ea îşi distrusese căsnicia. Aşa cum prevăzuse Madeline. „Cum vezi tu sfârşitul poveştii ăsteia?”

Grace bău patru pahare de vin la cină, apoi un al cincilea, pentru că fetele urmau să se ducă împreună la film în oraş. Ea rătăci la etaj într-un fel de amorţeală. Îşi găsi telefonul mobil şi citi din nou mesajul de la Benton. Avea nevoie de Madeline. O putea suna pe Madeline?

„Allegra înşală, şi tu, Grace, înşeli”.

Nu, n-o putea suna pe Madeline.

În timp ce adormea, încercă să se gândească la lucrurile pentru care era recunoscătoare. Fetele ei erau sănătoase şi se înţelegeau bine, iar ea avea cea mai frumoasă proprietate de pe insula Nantucket. Ca să nu vorbim de găinile ei Araucana şi de afacerea înfloritoare cu ouăle organice.

Găinile exotice şi ouăle albastru-pal erau în regulă, dar nu puteau înlocui dragostea.

*

La miezul nopţii, când Grace se trezi, Eddie încă nu se întorsese. Era încă la casa închiriată de pe Low Beach Road? Sau poate într-un bar din oraş? Grace simţi că nici măcar nu putea să-i scrie să-l întrebe. Ieşi pe furiş pe hol, îndreptându-se spre cabinetul ei, şi se uită din nou la articolul din ediţia de duminică a ziarului *Boston Globe.* Aici erau hortensiile ei, trandafirii, şezlongurile rustice – totul arăta perfect, aranjat profesionist. Podeţul de peste pârâu şi, în fundal, golful Polpis.

Iată şi magazia din curte şi chiuveta dreptunghiulară de cupru, pe care acum îi venea s-o smulgă şi s-o dea la fier vechi. Şi iată-i şi pe Grace şi Benton, aşezaţi la masa din lemn de tec, la locurile lor obişnuite, ridicând paharele de şampanie şi zâmbind frumuseţii pe care o creaseră.

Îi trimise un mesaj lui Benton: „Mi-e dor de tine”.

Tăcere.

Unsprezece minute mai târziu (intenţionase să fie cincisprezece, dar nu se putu abţine), scrise din nou: „Ştiu că şi ţie ţi-e dor de mine”.

Tăcere.

Nimic pe lumea asta nu rănea mai tare ca tăcerea, se gândi ea.

∵

Încă din seara şedinţei de spiritism, Grace nutrise sentimente amestecate în legătură cu Barbie, cumnata ei. „Două dintre femeile de la această masă vor trăda persoana din stânga lor". Eddie fusese la stânga lui Grace, Grace fusese la stânga lui Madeline, iar Trevor fusese la stânga lui Barbie. Barbie nu avea cum să fie vreodată în postura de a-l trăda pe Trevor, şi era clar că Barbie nu se referea la ea însăşi, oricum.

Grace avea să-l trădeze pe Eddie.

Madeline avea s-o trădeze pe Grace.

Barbie avusese dreptate: Grace îşi începuse aventura cu Benton Coe şase luni mai târziu. Oare Barbie chiar *avea* puteri paranormale? Sau, pentru că spusese cuvintele acelea, îi influenţase ei comportamentul? Întorsese această întrebare pe toate părţile, dar, de atunci, n-o mai privise niciodată pe Barbie cu aceiaşi ochi. Iar după şedinţa de spiritism, Barbie încetase să mai petreacă sărbătorile cu Grace, Eddie şi gemenele. Spunea că prefera să călătorească cu unul din amanţii ei secreţi, dar Grace simţise mereu că Barbie descoperise ceva putred în cumnata ei şi voia să se distanţeze de ea.

Oricum, Barbie Pancik era, prin natura ei, o persoană foarte ascunsă şi de care era greu să te apropii. Îi era foarte loială lui Eddie, afacerii lor şi, în afară de asta, sieşi.

∵

Date fiind aceste lucruri, surpriza lui Grace fu totală când o văzu pe Barbie Pancik aplecată peste patul ei în mijlocul nopţii, trezind-o.

Grace ţipă. Era un vis urât – Barbie deasupra ei, cu perla neagră legănându-se ca un pendul, în timp ce parfumul ei inunda aerul din dormitor.

— Grace, trebuie să te trezeşti, spuse Barbie.

Era un vis urât. Dar nu, nu era un vis. Dintr-un motiv incomprehensibil, Barbie Pancik chiar era în dormitorul ei. Ceva rău, ceva rău se petrecuse. Grace se uită în dreapta ei – Eddie nu era. Eddie era mort. Nu putea exista alt motiv pentru care Barbie Pancik să se afle aici. Eddie aflase despre Grace şi Benton şi se omorâse.

Grace îşi puse mâna la gură şi scutură din cap.

Barbie se aşeză pe saltea alături şi spuse:

— Trebuie să mă asculţi.

— Nu! şopti Grace. Nunununununu!

— Eddie are probleme. A apărut o neînţelegere cu casa de pe Low Beach Road, şi acum se află în arestul FBI.

Grace continua să gândească: „Un vis urât”. Pentru că ceea ce spunea Barbie, chiar dacă era adevărat – ceea ce, într-adevăr, părea să fie –, nu avea sens. FBI? Ce fel de *neînţelegere* ar fi putut implica FBI-ul?

Barbie îi dădu lui Grace un pahar cu apă de pe noptieră.

— Vreau să bei asta, iar apoi am să-ţi spun nişte lucruri pe care tu nu trebuie să le pronunţi vreodată. Mă înţelegi?

Grace acceptă apa şi încuviinţă din cap. Barbie ar fi putut fi o mamă bună, se gândi.

— FBI l-a reţinut pe Eddie pentru că suspectează că ar fi condus o reţea de prostituţie pe Low Beach Road, spuse Barbie.

Grace clipi şi puse paharul jos cu grijă.

— Este posibil ca el să fi recunoscut. Nu mi-a spus foarte clar, continuă Barbie.

— A recunoscut, repetă Grace.

— Acum este Ben Winford cu el, dar cred că Eddie a deschis gura înainte să apară Ben. Se pare că nu s-a uitat la *Lege şi ordine* la fel de mult ca mine.

— *Lege şi ordine*? întrebă Grace.

— Trebuie să te îmbraci. Ai să mergi la secţia de poliţie şi ai să-l scoţi de acolo pe cauţiune.

— Eu? Dar tu? Vii şi tu? întrebă Grace.

— Nu. Trebuie să mă ţin departe, din motive de afaceri, spuse Barbie.

— E adevărat?

— Nu contează, decât dacă ei o pot dovedi.

∵

Din cine ştie ce motiv, Nadia, una dintre menajerele lui Eddie, era şi ea la secţia de poliţie. Grace clipi, gândind din nou „un vis urât, un coşmar” – genul de coşmar în care apăreau oameni din diverse perioade ale vieţii ei în locuri nepotrivite. De ce ar fi Nadia aici? Era o greşeală. Dar, când fu poftită în fundul secţiei de poliţie ca să depună cauţiunea pentru Eddie, o văzu pe Nadia, sau pe o fată care arăta exact ca Nadia, într-una din camerele de interogatoriu. Grace fu atât de uimită, încât făcu un pas înapoi şi se uită încă o dată în încăpere să fie sigură.

Clar era Nadia. Grace o auzi spunând:

— Eu doar fac curat în case...

Apoi persoana care mai era în încăpere închise atent uşa.

Grace le văzu şi pe celelalte patru menajere ale lui Eddie aşezate pe scaune pliante în faţa ofiţerului de serviciu. Le cunoscuse pe toate la un moment dat, dar nu-şi aminti decât numele Nadiei. Purtau fuste scurte, mulate, şi toate aveau pantofi cu toc înalt, de care se descălţaseră. Una îşi masa picioarele, alta plângea încet. Miroseau înţepător şi antiseptic, a fixativ

şi parfum ieftin. Arătau… aici Grace oftă. Arătau a prostituate. Eddie îşi folosea echipa de menajere drept prostituate. Grace simţi cum i se întoarce stomacul pe dos.

— Am venit aici să depun cauţiunea pentru Edward Pancik, îi spuse ea ofiţerului de serviciu, o femeie de culoare pe nume „Peters”, după ecuson, atât de frumoasă încât putea să fie supermodel.

Fetele începură să şoptească. Una din ele rosti tare:

— Eşti soţia lui Eddie, da?

— Linişte! spuse ofiţerul Peters.

Grace se întoarse cu faţa la fete.

— Da, spuse ea.

În aceeaşi secundă, uşa de pe hol se deschise, şi Nadia ieşi însoţită de un bărbat cu gâtul pătrat, păr argintiu şi o jachetă bleumarin inscripţionată „FBI”.

— Bună, doamnă Pancik! spuse Nadia.

— Ce se întâmplă, Nadia? o întrebă Grace. Ar putea fi o greşeală, nu?

Trebuia să fie o greşeală. Grace nu-şi putea *închipui* că Eddie chiar luase fetele astea – niciuna nu avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani, credea ea – şi le transformase în prostituate.

Dar Nadia nu părea în stare să-i explice. Se întoarse spre celelalte fete, cărora le spuse ceva în ruseşte.

— Destul! lătră omul cu păr argintiu. Kat, ai un loc unde o pot duce pe domnişoara Nadia în timp ce vorbesc cu următoarea? Ar trebui să stea izolată. De fapt, toate ar trebui separate.

— Nu putem face ce nu putem face, spuse ofiţerul Peters şi-i zâmbi lui Grace parcă scuzându-se. Pur şi simplu nu avem destul personal atunci când se întâmplă astfel de lucruri.

Grace încuviinţă din cap, de parcă ar fi înţeles ce însemna *asta.* Ofiţerul Peters îi vorbea de parcă aveau o înţelegere, şi ea se hotărî să profite de ocazie.

— Aş vrea foarte mult să-l văd pe soţul meu. Se poate?

— Cine este soţul dumneavoastră? întrebă bărbatul tuns scurt.

— Edward Pancik.

— Ha! spuse bărbatul. Mai bine luaţi loc. O să dureze ceva.

— Staţi să văd dacă pot să găsesc o cameră pentru domnişoara Nadia, spuse ofiţerul Peters.

Nadia le spuse ceva în ruseşte fetelor. Grace îşi dori să poată înţelege!

— Ai dat de… necaz, Nadia? întrebă ea.

— Doamnă, vă rog! spuse bărbatul tuns scurt. Trebuie izolată! Dumnezeule!

Ofiţerul Peters dispăru pe hol. Bărbatul cu păr argintiu tuns scurt le fixă cu privirea pe cele cinci fete. Citi numele de pe o mapă: Elise Anoşkin, Iulia Vlacici, Gabrielle Bîlinkin, Nadia Roskilov, Tonia Edemeski. Una câte una, fetele ridicară mâinile.

Singura parte bună de când aflase de necazurile lui Eddie era că Grace nu mai avea timp să fie obsedată de Benton.

Trebuia să-şi schimbe priorităţile.

Iar asta era, evident, mult mai rău.

∵

La şapte dimineaţa, o umbră foarte obosită a avocatului lui Eddie, Ben Winford, îmbrăcat de obicei impecabil, o scutura pe Grace pe scaun, trezind-o.

— Eddie a intrat într-o belea mare de tot de data asta, spuse el, şi se holbă la tavan, ceea ce o făcu şi pe Grace să-şi aţintească privirea într-acolo. De ce clienţii mei nu mă sună niciodată înainte să încalce legea? Le spun, de zece ori din zece, că nu-i o idee bună. Ce ne-a învăţat Richard Nixon? Ce am învăţat de la teroriştii din Boston? Infractorii sunt întotdeauna prinşi.

— O să ajungă la închisoare? întrebă Grace.

Vocea ei suna spart după pastila de Fioricet, după vin şi somnul pe apucate. Se gândea la ea şi la Benton, în magazia din grădină. Fuseseră acolo chiar în dimineaţa trecută, în urmă cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore, şi, cu toate acestea, de atunci păreau să fi trecut săptămâni întregi.

— O, se prea poate, spuse Ben obosit.

Grace îşi dădu seama că el purta blugi şi o bluză de pijama.

— Nu e tocmai speţa mea, dar ştiu un tip în Boston care se ocupă de afaceri dubioase, prostituţie. Chestii mafiote. Pe mine mă ştiţi – eu sunt mai priceput la afaceri imobiliare.

— Chestii mafiote? spuse Grace.

Avea senzaţia că leşină.

Ben o bătu pe genunchi.

— Vestea bună este că puteţi să-l scoateţi de aici astăzi.

*

Trei ore mai târziu, Eddie fu eliberat, la ora zece. Cauţiunea fu stabilită la 15.000 de dolari. Grace încercă să plătească pe loc cu cardul ei de credit, dar operaţiunea fu respinsă, aşa că fu nevoită să scrie un cec. Când în sfârşit ajunseră la maşină şi Grace îi spuse lui Eddie despre cum plătise cauţiunea, el începu să râdă ca un pacient de la azilul de nebuni.

— Cecul e fără acoperire, Grace. Suntem faliţi, spuse el.

— Cum adică?

Eddie ridică din umeri.

— Cred că, imediat ce-şi vor da seama că nu pot încasa cecul, vor veni să mă ia.

— Nu, ce înseamnă că suntem faliţi? Cum putem să fim faliţi? îl întrebă Grace.

Apoi ascultă în tăcere în timp ce Eddie îi povestea: toţi banii lor dispăruseră. Casele-tip îl strângeau ca un laţ financiar în jurul gâtului. Îi vânduse două dintre cele trei case lui Glenn Daley – închipuie-ţi! –, dar asta nu-i ajunsese decât ca să-şi plătească datoriile. Casa de la numărul 13 de pe Eagle Wing Lane ar mai fi necesitat 150.000 sau 200.000 de dolari ca să fie gata, şi Eddie îşi epuizase opţiunile. Nu mai vânduse o casă de nouă luni, piaţa era un dezastru. Reuşise să închirieze casa de pe Low Beach Road numărul 10 grupurilor de corporatişti, dar nu reuşise decât să se implice în povestea asta mizerabilă.

— Da, hai să vorbim despre povestea asta mizerabilă! spuse Grace. Ce naiba se întâmplă, Eddie? Ce-ai făcut?

— Nu pot să-ţi spun, răspunse Eddie. Dacă-ţi spun, te-ar putea acuza de complicitate.

— N-au să mă acuze de complicitate pentru că nu ştiam nimic despre asta, spuse Grace. Dar ai să-mi povestești chiar acum.

— Nu pot, spuse Eddie.

— Spune-mi! ţipă Grace.

Eddie îşi cuprinse faţa între palme. Grace crezu că avea să plângă, şi asta ar fi speriat-o, pentru că Eddie nu plângea niciodată. Nu plânsese nici când îi muriseră ambii părinţi şi nici când Hope se născuse albastră. Nu plânsese nici când o găsise pe Grace cu Benton în magazia din grădină ieri-dimineaţă. Avea să plângă acum, de propria ruină?

Nu.

El îşi înălţă capul şi spuse:

— Aveam nevoie de bani, iar anul trecut am avut un client care întrebase despre fete, dacă ar putea să vină să petreacă cu băieţii. Atunci i-am spus că în niciun caz.

— Dar apoi...?

— Apoi, anul acesta, am ajuns la fundul sacului, Grace. Nu pot să-ţi spun cât de rea a devenit situaţia, financiar vorbind, şi am avut nevoie de bani, iar tipii care închiriază casa asta sunt putred de bogaţi, atât de bogaţi, încât plătesc zece mii *pe noapte.*

Grace suspină adânc.

— O grămadă de bani, nu? Şi aveam nevoie de ei, dar nu puteam să le forţez pe fete. Le-am întrebat – le-am întrebat doar – *ce-ar fi dacă*? Şi toate au fost *entuziasmate.* Pentru ele sunt bani mulţi.

— Sunt imigrante pe care le poţi exploata, spuse Grace. Ce te aşteptai să spună? Cred că mi se face rău.

— Nu s-au plâns niciodată, spuse Eddie. Cred că se vedeau ca Julia Roberts în *Frumuşica*. Le plăceau banii. Erau ridicol de mulţi – pentru mine şi pentru Barbie.

— Deci e şi Barbie implicată? întrebă Grace.

— Nu.

— Eddie!

— Da, spuse Eddie. Da, este implicată. Dar autorităţile nu ştiu asta şi nici nu o să afle. Am nevoie ca Barbie să ţină afacerea pe picioare cât timp eu sunt...

— La închisoare, spuse Grace.

Cuvintele erau de neconceput, dar trebuia să accepte că era foarte posibil ca acesta să fie adevărul. Eddie s-ar putea să intre la închisoare. Ben Winford spusese „O, se prea poate". Grace înghiţi cu noduri. Altceva o măcina.

— Eddie, tu... vreau să zic... Eddie, tu... te-ai culcat cu vreuna din fete?

— Nu! spuse Eddie. Doamne, nu! Nu ţi-am fost niciodată necredincios.

Grace încuviinţă din cap. Îl credea.

— Tu eşti cea necredincioasă! Tu aveai o aventură cu Benton Coe, *chiar sub nasul meu, în propria mea casă.*

Grace tăcu.

— Ei bine, a plecat. S-a terminat.

— Pari tristă, spuse Eddie. Eşti tristă? Grace, îl *iubeşti*?

Ea vru să strige: „Da, îl iubesc! Îl iubesc mai mult decât îmi iubesc propria viaţă!"

Dar în loc de asta, spuse:

— Eddie, nici nu mă pot gândi la asta acum. Avem probleme mai mari! Avem acuzaţii penale!

— Ce le spunem fetelor? întrebă Eddie.

— Nu le spunem nimic. Sunt copii, Eddie. Nu trebuie să afle despre afacerile infame ale părinţilor.

— Vor afla până la urmă, la cum se bârfeşte pe insula asta, observă Eddie.

— Le vom proteja cât vom putea, bine?

— Bine.

∵

Când ajunseră acasă, fetele citeau una lângă alta în şezlonguri, lângă piscină, amândouă suple şi adorabile în costumele lor de baie, Allegra în roşu, iar Hope în negru – nu, de fapt, era invers. Grace scutură din cap: le confunda practic pentru prima oară de când erau bebeluşi. Amândouă purtau părul desfăcut. Hope şi-l aranjase ca Allegra, şi îi stătea foarte bine.

Era un instantaneu al vieţii de familie pe care Grace şi-o dorise mereu, dar pe care nu fusese niciodată în stare s-o obţină – din cauza dispoziţiilor furtunoase ale Allegrei, din cauza rătăcirilor inimii sălbatice a lui Grace, din cauză că Eddie muncea *mereu,* fără încetare.

— Fetelor, sunteţi gata de prânz? le strigă.

— Suntem lihnite, spuse Allegra. Voi *unde* aţi fost?

— Pe-afară, spuse Grace.

— Pe-afară unde? întrebă Hope.

— Doar pe-afară.

— Uau! Parcă ai fi eu, spuse Allegra.

Grace făcu sandvişuri cu pui şi salată şi aduse nişte struguri reci din frigider. Tăie nişte roşii de seră, le stropi cu pesto proaspăt, apoi puse peste ele biluţe de mozzarella. Ea şi fetele se aşezară la masa de afară, în soare, dar Eddie se scuză, spunând că avea nevoie de somn. Urcă şi se duse în dormitor.

— Tata e bine? întrebă Hope.

— Nu chiar, spuse Grace.

Adună farfuriile fetelor şi se ridică, nevrând să mai spună altceva. Eddie avea dreptate: fetele trebuiau avertizate cu privire la ce se întâmpla, iar Eddie şi Grace trebuiau să le spună înainte ca ele să audă din altă parte. Dar astăzi aveau să le cruţe.

MADELINE

Madeline citi de trei ori prima variantă redactată a romanului. Era bun, nu te puteai *opri* din citit. Forţa şi vehemenţa aventurii şi faptul că era ceva interzis îl făceau irezistibil, dar iubirea autentică dintre B şi G îl făcea luminos.

Dar n-avea să-l publice.

O, ce groază-i era s-o sune pe Angie! Şi totuşi, trebuia s-o facă.

La telefon îi răspunse Marlo, asistenta lui Angie.

— Este plecată să ia prânzul.

— Serios? spuse Madeline.

Era zece şi un sfert. Nimeni nu lua prânzul la zece şi un sfert, nici măcar Angie Turner. Poate că „prânz” însemna că se vedea cu zugravul ei într-o cameră la hotelul Warwick. Madeline se hotărî să-i dea vestea lui Marlo, pur şi simplu, şi Marlo putea să i-o transmită mai departe lui Angie.

— Uite ce e, Marlo. N-am de gând să public *B/G.* Trebuie să-l scot de pe listă.

— Rămâi la telefon, te rog! spuse Marlo. Îţi fac legătura cu Angie.

— Credeam că e la prânz.

— Tocmai a intrat.

∵

— Ce mai face autoarea mea preferată? spuse Angie când intră pe fir. Cum merge cu următorul bestseller? O să încep să-ţi spun „Numărul Unu”, pentru că spre asta te îndrepţi, Madeline, direct spre numărul unu. *New York Times, Wall Street Journal, USA Today.*

Marlo nu-i spusese nimic.

— Marlo nu ţi-a zis? întrebă Madeline.

— Ce să-mi zică?

— Nu pot să te las să-mi publici cartea, spuse Madeline.

Tăcere.

Madeline aşteptă. Poate că asta era, şi gata. Rostise cuvintele magice. Oare acum putea să închidă telefonul, pur şi simplu? Dar apoi Angie începu să ţipe.

Angie cea slabă ca un ogar, în rochiile ei drepte şi pantofii ei Louboutin, avea o voce atât de furioasă, încât aproape că făcu ţăndări telefonul lui Madeline. Madeline nu putea să distingă fiecare cuvânt, dar ideea era ceva de genul: „Nu poţi pur şi simplu să... Cartea, Madeline, nu poţi să iei astfel de decizii, noi le luăm... Crimă, crimă cu sânge rece. O să iasă un scandal de pomină, n-ai nici cea mai mică idee cât rău îţi faci singură, e ca şi cum ai lua o lamă şi ţi-ai tăia... Cum mă răneşti... M-am lăudat cu cartea asta prietenilor mei, prietenilor mei adevăraţi... yoga... meciurile de fotbal ale fiului meu...”

Apoi respiră adânc.

— Bugetul de promovare este de patru ori mai mare acum decât cel pe care ţi l-am dat pentru *Islandia.* E un nivel nou pentru tine. Ai putea să ajungi sus de tot, alături de vărul tău, Stephen.

Aici Madeline interveni.

— Nu e vărul meu.

— N-ai cum să n-o publici, spuse Angie. N-ai de ales.

— Ba am, spuse Madeline. Este alegerea mea, şi îmi pare rău, Angie. Îmi pare rău că trebuie să retrag cartea. Îmi pare rău că te dezamăgesc.

— Faci mai mult decât să mă dezamăgeşti, Madeline, spuse Angie. Nu e ca atunci când am prins-o pe fiică-mea de paişpe ani că fumează pe Bleecker Street colţ cu Sixth Avenue. *Aia* a fost dezamăgire. Asta e mult mai grav.

— Nu te pot lăsa s-o publici, spuse Madeline. Îmi pare rău c-am scris-o. N-ar fi trebuit să las niciodată povestea asta să vadă lumina zilei.

Tăcere.

Se auzi un sunet ca şi cum Angie îşi aprindea şi ea o ţigară.

— Este o carte bună, Madeline, spuse ea.

— Dar nu sunt împăcată cu ea. Uite ce-i, nu vreau să te reţin din treabă. Nimic din ce mi-ai putea spune nu mă va face să mă răzgândesc.

— A, da? spuse Angie. Ce zici de asta? Vei fi contactată de departamentul nostru juridic.

Şi cu asta, închise telefonul.

∵

O oră mai târziu, în timp ce Madeline stătea întinsă pe canapeaua din apartament, citind ultimul număr al revistei *New Yorker* şi sperând la o altă idee măreaţă, sună telefonul.

Era Redd Dreyfus.

Madeline oftă. O suna ca să-i spună... că va trebui să dea înapoi avansul? Că nu mai era clienta editurii? Că toată cariera ei de romancier era terminată şi că putea să nu mai străbată niciodată podurile, tunelurile sau cartierele Manhattanului, pentru că era oricum deja inexistentă în lumea editorială?

Madeline se pregăti pentru ce era mai rău.

— Alo? spuse.

— Madeline King. Ce mai faci, draga mea?

Redd părea relaxat, dar şi bătrân. Când Madeline devenise clienta lui, avea în jur de cincizeci de ani, ceea ce însemna că acum ar fi avut cam şaptezeci.

— Îmi pare nespus de rău, Redd, zise ea şi înghiţi cu noduri. Nu pot să dau cartea. Adevărul este că am folosit în mod ostentativ aventura celei mai bune prietene ale mele drept inspiraţie pentru ea. Nu este totul identic, dar e povestea ei, nu a mea, şi nu pot s-o dau în vileag.

— Aha! Îţi dai seama că nu e ilegal să-ţi bazezi romanul pe experienţe reale, chiar dacă aparţin altcuiva, nu? Vreau să spun, hai să zicem că prietena ta citeşte cartea şi crede că tu vrei să faci din viaţa ei reală o poveste de ficţiune. Să spunem că angajează un avocat. *Asemenea* cazuri rareori ajung publice.

— Poate că da, nu este împotriva legilor scrise, observă Madeline. Dar este împotriva legilor *mele.* Legea pe care o am pentru mine însămi. Am scris cartea pentru că eram în căutarea disperată a unei idei, iar apoi una mi-a căzut în braţe. Sincronizarea a fost bizară. Am încercat să mă conving singură că e în regulă, că voi schimba detaliile şi că nimeni nu va recunoaşte personajele. Dar esenţa poveştii lui Grace a rămas esenţa poveştii mele, şi nu e corect din partea mea s-o folosesc. Nu este etic.

— Ei bine, spuse Redd şi făcu o pauză lungă. Se pare că asta e decizia corectă pentru sufletul tău. Te apreciez pentru asta.

— Da? spuse Madeline.

— Da. Ştiu că Angie şi-a dezlănţuit furia, dar am reuşit s-o liniştesc.

— Mi-a spus că o să mă contacteze avocaţii ei.

— Încearcă să te sperie. E disperată să publice cartea asta – i se pare o misiune personală –, dar ea este proprietatea *ta* intelectuală. *Ideea* e că ai scris o carte foarte bună. Şi, dacă ai făcut asta o dată, ia ghici?

— Ce anume? spuse Madeline.

— Poţi s-o faci din nou, spuse Redd. O să-ţi vină altă idee, crede-mă!

— Dar dacă n-o să-i placă lui Angie la fel de mult? Va trebui să returnez avansul?

— Doamne, nu! spuse Redd. Adică, vreau să spun, Angie trebuie să accepte cartea, nu? Clar da. Dar eu am deplină încredere că vei da ceva chiar mai bun. Dacă nu la următoarea încercare, atunci la o altă încercare. Şi, chiar dacă nu-i mai dai nimic niciodată, e foarte greu pentru un editor să-şi recupereze banii de avans odată ce au fost plătiţi. Am avut autori care au avut întârziere *zece ani* la predarea cărţii! Am avut autori care *au dispărut în America de Sud*! Care *au plagiat compunerile copiilor lor adolescenţii*

Vocea lui Redd era din ce în ce mai animată. Madeline ştia că bătrânul se îngrăşase în ultimii ani şi se temea să nu facă un atac de cord la biroul lui. Din fericire, se mai calmă.

— Draga mea, le-am văzut pe toate. Ştiu că te simţi de parcă eşti singura scriitoare care a folosit vreodată problemele unui prieten apropiat drept sursă de inspiraţie, dar te asigur că nu e aşa. Ştii cum se spune? *Scrie ce ştii!* Autorii fac lucruri de genul ăsta tot timpul. Iar eu îmi dau seama că simţi că nu vei fi în stare să scrii şi altceva, dar, Madeline, îţi spun că eşti în stare. Nici măcar nu trebuie să crezi în tine. Eu sunt agentul tău. Eu mă ocup de partea asta.

— Îţi mulţumesc, şopti Madeline.

— Am eu grijă de Angie, spuse Redd. Până la urmă, nu mă plăteşti doar ca să stau la mine în birou şi să arăt bine, nu? râse tare şi cu poftă. Acum, draga mea, treci la treabă!

Madeline închise telefonul şi se gândi: „Da!" Nu mai trebuia să-şi facă griji în legătură cu Eddie şi cei 50.000 de dolari şi s-o demonizeze pe Allegra – era doar o fată narcisistă de şaisprezece ani – şi ce dacă? Brick avea să depăşească momentul şi să meargă mai departe, iar inima lui avea să fie mai tare acolo unde a fost frântă. Dar, mai presus de toate, lui Madeline nu mai trebuia să-i fie aşa de dor de Grace.

Asta era cel mai greu. Nu se putea convinge să nu-i mai fie dor de Grace.

Ar fi putut, de fapt, să scrie un roman numit *În lipsa lui Grace,* despre o scriitoare care povestește idila prietenei ei și apoi regretă. Ceva în genul femeii de pe cutia de cereale care mănâncă dintr-o cutie de cereale care are poza ei pe ea și tot așa la nesfârșit.

Începu s-o doară capul gândindu-se.

Luă pixul și un caiet nou.

La treabă!

∵

După puțin timp, sună mobilul lui Madeline; era Rachel McMann. Madeline se hotărâse să nu scrie o continuare, ci un preludiu la *Islandia.* Cartea urma să spună povestea insulei Nantucket înainte ca aceasta să se scufunde sub apă. Avea să fie un roman despre începutul sfârșitului, în care protagoniștii ei, Jack și Diane, se aflau încă în pântecele mamelor lor. Avea să proiecteze o umbră rău prevestitoare peste tot. Psihologic vorbind, avea să fie înspăimântător, pentru că cititorii știau deja că vin apele.

Genial? Sau potențial genial? „Mai bine decât o urmare, oricum”, se gândise Madeline.

Rachel McMann. „Acum ce mai vrea?” Avusese deja două convorbiri telefonice lungi cu Rachel despre situația dintre Allegra, Ian Coburn și Brick. Subiectul era epuizat. La finalul celei de-a doua conversații, Madeline o anunțase pe Rachel că se întorsese acasă. Ea și Trevor lămuriseră lucrurile. Mergeau înainte.

Madeline lăsă să intre robotul. Era ora două – mai avea doar patru ore și încă lucra la o schiță generală.

Rachel sună iar, iar Madeline se gândi: „Serios?” Ridică receptorul.

— Alo? spuse ea, cu un ton în care lăsă să i se citească nerăbdarea.

— Trebuie să stai jos, spuse Rachel.

— Stau jos. Rachel, lucrez.

— N-o să-ți vină să crezi.

Madeline oftă. Bârfe, bârfe, bârfe. Dacă ar fi deșteaptă, ar închide telefonul chiar acum. Dar nu era destul de puternică.

— Ce este? spuse ea.

— Grace Pancik avea o aventură cu Benton Coe. Așa cum bănuiam.

— Nu cred că bănuiam asta, spuse Madeline cu neliniște. Și nu sunt sigură ce te face să crezi că e adevărat.

— Ei, haide! Când am văzut articolul, ne-am dat toți seama, comentă Rachel.

— Articolul nu dovedește nimic.

— Bine, hai să spunem că doar articolul nu dovedește nimic. Dar...!

— Dar *ce*? spuse Madeline.

Îi venea să trântească telefonul şi să nu mai vorbească în veci cu Rachel, dar trebuia să afle ce avea de gând să-i spună. Cine aflase despre Grace şi Benton Coe cu certitudine?

— Bernie Wu a fost şofer pentru redactorul şi fotograful articolului, şi el a spus că au ajuns mai devreme şi că a fost *clar* că întrerupseseră ceva. Grace şi Benton erau încuiaţi în magazia din grădină şi au ieşit de-acolo destul de ciufuliţi.

„O, nu!” se gândi Madeline.

— Rachel, bârfeşti. Sunt vorbe din auzite şi ar trebui să-ţi fie ruşine că le repeţi. *Nu* e treaba ta, spuse Madeline.

— Se pare că faci pe lupul moralist, spuse Rachel. Ceea ce este ironic, de vreme ce ştim cu toţii că scrii o carte despre asta.

— Nu scriu o carte despre asta, spus Madeline. Am aruncat-o.

Rachel suspină adânc.

— Nu! spuse ea. Vai, Madeline! Era atât de bună! *Muream* de nerăbdare s-o citesc. De fapt, deja scrisesem despre ea pe profilul meu de pe Goodreads.

Părea sincer dezamăgită, de parcă Madeline i-ar fi spus că fusese nevoită să-şi eutanasieze câinele.

— Am aruncat-o, am şters fişierul, spuse Madeline. Era o porcărie.

La celălalt capăt al firului se aşternu o tăcere adâncă, înlocuită imediat de energia obişnuită şi sclipitoare a lui Rachel.

— Ei bine, chestia despre Grace şi Benton nu e cel mai scandalos lucru pe care voiam să ţi-l spun, oricum, pentru că... Ai auzit ce-a păţit *Eddie* Pancik?

— Nu, n-am auzit ce-a păţit Eddie Pancik şi nici nu vreau să aud, zise Madeline, exasperată.

„Numai dacă a câştigat la loto”, se gândi ea. „Sau dacă a găsit o comoară de aur pe fundul lacului Miacomet”.

— Noaptea trecută, Eddie Pancik a fost arestat de FBI. Conducea o reţea de prostituţie pe Low Beach Road.

Madeline închise ochii. O mulţime de gânduri îi treceau prin cap.

„Biata Grace!

Eddie era mult mai disperat decât am crezut.

Biata Grace!”

Madeline nu avea încredere în ce spunea Rachel McMann.

— E absurd, replică.

— E adevărat, întări Rachel. Nu pot să-ţi spun cum am aflat, dar am aflat. Eddie Pancik a fost toată vara proxenet pentru o echipă de cinci menajere rusoaice pe care le oferea clienţilor lui. Cred că secretara lui a auzit din greşeală o conversaţie sau două între Eddie şi sora lui şi a făcut legătura. Ea a luat legătura cu FBI.

— Secretara lui? Te referi la Eloise?

— Da, Eloise, spuse Rachel.

Era comic gândul că Eloise, bătrânica cea amabilă de şaptezeci de ani, demascase o reţea de prostituţie condusă de Eddie şi Barbie. Cu toate astea, Madeline îşi putea cumva *imagina* aşa ceva.

— Grace a fost şi ea implicată?

Rachel râse, şi Madeline îşi jură că era ultima conversaţie pe care o avea vreodată cu Rachel McMann – dincolo de politeţuri. Era o viperă.

— Sigur că nu! Grace era prea ocupată să şi-o tragă cu grădinarul!

— Deci Eddie e la închisoare? întrebă Madeline.

— A ieşit pe cauţiune. Cred că Grace a scris un cec fără acoperire, aşa că sora lui şi Glenn Daley au venit să-l salveze. Ei sunt împreună, ştii, nu? continuă Rachel.

— Barbie şi Glenn? Madeline credea că erau duşmani de moarte. De unde ştii toate astea?

— De unde ştie cineva ceva, orice? spuse Rachel. Am auzit pe stradă. Lumea vorbeşte.

∵

Madeline încheie convorbirea, respiră profund de zece ori, se duse până la fereastră şi privi în jos, spre Centre Street. „Lumea vorbeşte". Şi, într-adevăr, acolo, la intersecţia străzilor India şi Centre, erau Blonda Sharon şi Susan Prendergast, pălăvrăgind de zor.

Madeline fu tentată să-l sune pe Trevor, dar el era în avion, pilota.

„S-au dus cei 50.000 de dolari ai mei", se gândi ea. „S-au dus *de tot*". Madeline crezuse că va fi devastată, dar, în loc de asta, se simţi într-un fel uşurată. Banii nu mai erau, deci dispăruse şi grija lor.

Nu se putea gândi decât la Grace. Biata Grace! Madeline hotărî că venise timpul să-şi lase la o parte teama şi mândria.

O sună pe Grace pe telefonul mobil. Niciun răspuns, dar Madeline nu fu surprinsă. Închise telefonul fără să lase vreun mesaj.

Apoi sună acasă la Grace. Inima îi bătea puternic, iar tâmplele îi zvâcneau. Nu mai fusese aşa emoţionată de când... nici nu-şi mai aducea aminte. Poate niciodată.

Îi răspunse una dintre gemene.

— Alo?

Vocea suna *foarte* curioasă; desigur, numele apărea pe afişajul telefonului. Madeline răsuflă uşurată. Era Hope.

— Bună, Hope, mama ta e acasă?

Se gândi să se prezinte, dar i se păru stânjenitor şi fără rost. Hope ştia cine e.

— Este, da. Dar ne-a spus că nu vrea să discute cu nimeni la telefon.

— Bine. Spune-i că sunt în drum spre voi!

Când ajunse Madeline, Grace stătea pe treptele din faţa casei. Madeline crezu că poate are o puşcă cu care voia s-o gonească, dar ea ţinea în mână ceva şi mai surprinzător. O ţigară. Grace fuma.

— Nu fi aşa şocată, am fumat când eram la facultate, spuse ea.

— Nu ştiam asta, răspunse Madeline.

— Vezi? Încă mai ai lucruri de aflat despre prietena ta cea mai bună.

Cuvintele „prietena ta cea mai bună” plutiră între ele două ca o ofertă de pace. Madeline luă mâinile lui Grace într-ale ei.

— Ce se întâmplă? spuse ea.

Grace stinse ţigara de treaptă.

— Hai să mergem sus! o chemă ea.

∵

Se aşezară la fel ca în urmă cu câteva săptămâni, când Grace tocmai îl sărutase pe Benton pentru prima oară. Madeline se aşeză în fotoliul verde de piele, iar Grace se trânti cu faţa în jos pe canapeaua de catifea. Madeline îşi aduse aminte cuvintele din seara aceea. „Grace, trebuie să-ţi spun pentru că sunt prietena ta cea mai bună şi asta e datoria mea, că nimic bun nu poate ieşi de aici”.

Nimic bun.

Madeline crezu că Grace voia să înceapă cu ce i se întâmplase lui Eddie, dar, de fapt, buza de jos începu să-i tremure şi izbucni în plâns.

— Credeam că eu şi Benton ne iubim. Aveam de gând să-l părăsesc pe Eddie, poate chiar acum, la finalul verii. Dar, într-o zi, eu şi Benton eram în magazia din grădină şi făceam dragoste, şi Eddie s-a întors acasă şi ne-a găsit. N-a văzut nimic, dar evident şi-a dat seama ce se întâmpla şi i-a spus lui Benton să plece şi să nu se mai întoarcă niciodată. Grace înghiţi cu noduri. Şi Benton a plecat. Am încercat să dau de el, dar mă evită. Mi-a trimis un mesaj în care îmi spune că se mută la *Detroit*!

Madeline se aşeză pe podea lângă canapea şi o mângâie pe spate pe Grace. Tot răul spre bine, dar Madeline n-ar fi spus asta niciodată cu voce tare.

Sau poate că nu era aşa. Poate că cel mai bun final era cel descris de Angie şi pe care îl concepuse şi ea. „Vreau un final în care femeia e fericită, nu doar se simte bine”.

Madeline căută în geantă şi scoase manuscrisul. Plănuia să i-l dea lui Grace ca gest simbolic – ca să-l facă bucăţi sau să-i dea foc, ei nu-i mai păsa. Dar acum îi veni altă idee.

— Ascultă! spuse ea. Am scris un roman care se bazează pe relaţia ta cu Benton.

Grace ridică privirea.

— Nu se poate! Am crezut că era doar un zvon idiot. Nici nu mi-am închipuit că ai putea să...

— Ba da, spuse Madeline. Iată-l! Dar nu-ţi face griji, n-am să-l public.

Trânti manuscrisul pe marginea mesei.

— Madeline, nu poţi să-l publici! Mai ales *acum*! exclamă Grace.

— Ştiu, ştiu, Grace. I-am spus editorului meu să-l scoată de pe listă.

Grace se ridică, iar chipul ei căpătă o expresie plină de furie.

— Nu-mi vine să cred! Ţi-am povestit despre Benton pentru că eşti prietena mea! Cea mai bună prietenă a mea! Şi tu ce-ai făcut? Ai folosit tot ce ţi-am povestit? Mi-ai promis că nu mă vei trăda niciodată, dar asta ai făcut. Asta ai făcut!

— Îmi pare rău, Grace, spuse Madeline. L-am scris din disperare. Eram într-un blocaj. Mi-am cheltuit banii pe apartament şi apoi, când m-am aşezat să scriu, singura poveste care mi-a venit în minte a fost povestea *ta.* Pentru o vreme m-am luptat cu această pornire, dar îmi făceam griji în privinţa banilor. Am încercat să recuperez cei 50.000 de la Eddie, dar n-am putut, aşa că m-am înfuriat, eram speriată. Dar ai dreptate. N-aveam *niciun drept* să folosesc povestea ta. Şi de aceea i-am spus editorului că n-o pot publica. Angie a fost foarte, foarte supărată. Dar *i-a plăcut foarte mult.*

— Serios? spuse Grace.

— Este un roman bun, Grace. Este o adevărată poveste de dragoste. Poate ar trebui s-o citeşti.

Grace privi manuscrisul cu scepticism.

— Nu ştiu ce să zic.

— Mi-a fost atât de dor de tine! spuse Madeline. Şi, cu toate că eşti supărată pe mine din cauza cărţii şi cu toate că sunt supărată pentru ce i-a făcut Allegra lui Brick, sunt aici cu tine în cabinetul tău. Sunt *aici,* Grace.

Grace o privi pe Madeline şi izbucni iar în plâns.

— Ce-o să mă fac acum? spuse ea.

— Respiră adânc! zise Madeline. Povesteşte-mi despre Eddie!

— O să-ţi povestesc despre Eddie. Dar acum n-am încredere în tine! Trebuie să-mi promiţi că nu vei...

— Grace, promit, spuse Madeline.

EDDIE

Acum cea mai importantă persoană din viaţa lui era noul lui avocat, Bridger Cleburne.

Bridger lucra la o firmă foarte mare şi prestigioasă din Boston, dar era originar din Lubbock, Texas, unde fusese starul echipei de baseball care câştigase Cupa Mondială de Juniori în 1984. Se folosea de perioada lui de glorie din copilărie ca element pe care îl avea în comun cu Eddie, „Eddie Rapidul”, deţinătorul atâtor recorduri la alergări, absolventul liceului din New Bedford.

Lui Eddie nu-i păsa de recordurile lui sau de rolul lui Bridger în câştigarea Cupei Mondiale de Juniori la baseball. Avea nevoie de Bridger ca să-l scoată din bucluc.

Dar „condiţia” lui Eddie, cum îi spunea Bridger – un cuvânt foarte lung în vorbirea lui tărăgănată de texan – nu avea o rezolvare rapidă.

Se descoperi că una dintre menajerele lui Eddie – micuţa Elise Anoşkin – mai avea câteva luni până să împlinească vârsta de optsprezece ani! O minoră, o minoră implicată în activităţi ilegale! Perspectivele lui Eddie erau sumbre. FBI ţinuse casa sub supraveghere încă din cea de-a doua săptămână de când începuseră „aventurile” – un alt cuvânt lung pentru Bridger – şi instalase acolo un microfon.

Dovezile erau incriminatoare.

La început, Eddie crezu că fusese turnat de Glenn Daley. Era sigur că Barbie fie i se confesase cu bună ştiinţă lui Glenn, fie scăpase vreun indiciu în toiul nopţilor lor de pasiune. Apoi se întrebă, nebuneşte, dacă nu cumva Benton Coe era de vină. Poate Benton căutase o modalitate de a scăpa de Eddie, ca să se poată însura cu Grace. Dar Bridger îi spusese că fuseseră doi informatori, şi niciunul nu era Glenn sau Benton. Unul era Eloise, secretara lui Eddie! Se pare că avusese nevoie atât de urgent de cecul ei pentru că „problema” ei era că îl turnase: încă de la începutul poveştii, o auzise pe Barbie vorbind la telefon cu unul dintre potenţialii clienţi. Vorbise atunci cu fratele ginerelui ei, ofiţerul Dixon, de la Poliţia din Nantucket, iar poliţia începuse să supravegheze casa.

Celălalt informator, mai periculos, se dovedise a fi miliardarul de treizeci de ani, proprietarul clădirii, care oferise FBI-ului acces complet în casă pentru a instala echipamentul de supraveghere şi interceptare.

Cum aflase? Se întâlnise din întâmplare cu Ronan FNF de la DeepWell, la barul hotelului Bellagio din Las Vegas. Ca un făcut, Ronan purta o şapcă inscripţionată cu logoul restaurantului Chicken Box, iar când proprietarul îl

întrebase despre legătura lui cu Nantucket, Ronan îi povestise că închiriase o casă incredibilă pe Low Beach Road, în Sconset. Proprietarul fusese plăcut surprins să afle că Ronan închiriase *chiar* casa lui.

Coincidenţa era incredibilă. Proprietarul îi făcuse cinste lui Ronan cu un pahar de Laphroaig vechi de douăzeci şi cinci de ani, iar de aici nu era greu de imaginat că Ronan ciripise totul şi îi povestise proprietarului în amănunt despre *cât de bine se distrase* în casa cu pricina.

Proprietarul nu fusese deranjat de *imoralitatea* situaţiei. Dar, fiind el însuşi un om de afaceri fără scrupule, îl agasase faptul că Eddie nu-i dăduse şi lui o cotă parte din câştig.

Acum, indiferent cum priveai situaţia, Eddie avea să ajungă la închisoare. Agenţii federali deţineau dovezi şi despre implicarea lui Barbie, dar, dacă Eddie negocia o înţelegere, ea ar fi fost cruţată.

Aşa că Eddie primi o sentinţă de trei până la cinci ani la penitenciarul MCI-Plymouth. Casa de la numărul 13 de pe Eagle Wing Lane fu confiscată de bancă, la fel ca şi ambele proprietăţi comerciale ale lui Eddie, inclusiv cabinetul stomatologic al doctorului Andrew McMann.

Casa era plătită până la finalul lunii, dar Eddie avea de gând s-o sfătuiască pe Grace s-o vândă. Putea să cumpere ceva mai mic şi să folosească diferenţa pentru a le trimite pe fete la facultate şi pentru a le returna banii lui Madeline şi Trevor.

Deciziile fură luate repede, în câteva zile. Nadia şi celelalte fete erau pe drum înapoi spre Kîrgîzstan.

∵

Putea să fie şi mai rău, se gândea Eddie. Sentinţa de trei până la cinci ani putea să se transforme în doi ani, dacă se purta bine. MCI-Plymouth era cu totul altceva decât Centrul Corecţional al comitatului Plymouth. Eddie avea să aibă televizor în celulă, unde avea să stea singur, iar mâncarea provenea de la o cooperativă de fermieri din zonă; o dată pe lună se organizau grătare în pădurea statului din apropiere. Aveau şi o sală de gimnastică unde Eddie putea să înceapă un regim de exerciţii şi o infirmerie cu o asistentă cu normă întreagă, care ar fi putut – cine ştie? – să găsească un leac pentru arsurile cronice la stomac ale lui Eddie. Cel mai important era că acolo ar fi putut să găsească şi alţi infractori din lumea profesiunilor liberale, cărora, într-o bună zi, avea, eventual, să le poată vinde case.

Aceste lucruri îi ameliorau doar într-o mică măsură teama de *a merge la închisoare.* Numai ruşinea era îndeajuns să-l îngroape. Acum *toată lumea* ştia că Eddie Pancik era un interlop. Un proxenet. Abia putea să le privească în ochi pe gemene. Cum avea să fie viaţa lor la şcoală acum? Ce aveau să le spună ceilalţi elevi? Ultimul an de liceu avea să fie un dezastru, când ar fi

trebuit să fie cel mai frumos an din viaţa lor. Eddie se hotărî că cel mai bun lucru pe care-l putea face, ca tată şi ca bărbat, era să le ceară, formal, scuze.

Făcu asta în dimineaţa pronunţării sentinţei, cu câteva ore înainte să pledeze vinovat la şaptesprezece capete de acuzare, inclusiv exploatare sexuală, adăpostirea de imigranţi ilegali, evaziune fiscală şi coruperea unei minore.

Fetele stăteau pe marginea piscinei, una lângă alta, citind, aşa cum îşi petreceau adesea timpul acum, în ciuda faptului că Eddie îi dăduse înapoi telefonul Allegrei, redându-i astfel, accesul la viaţa socială.

Eddie se plimbă prin iarbă în picioarele goale, cu capul expus la soare, acum că toate cele trei pălării îi fuseseră distruse. Era la finalul lunii iulie, una dintre cele mai frumoase zile cu soare date de Dumnezeu. Grădina înflorea într-o mie de direcţii diferite. Era atât de luxuriantă, de colorată, de încântătoare, încât, instinctiv, lui Eddie îi venea să cadă în genunchi şi să se roage – pentru iertare, din recunoştinţă pentru lumea pe care nu o apreciase şi pe care acum o lăsa în urmă.

Se postă între şezlongurile fetelor, la distanţă egală de fiecare.

Tatăl lui, Charles Pancik, ţinuse curăţătoria Ramos şi nu câştigase mai mult de 25.000 de dolari pe an, dar nu trebuise niciodată să le ceară iertare copiilor săi. Fusese un om de onoare. Eddie şi Barbie încă vorbeau despre el cu respect.

— Fetelor! spuse Eddie.

Ele lăsară jos cărţile şi-l priviră. Amândouă purtau ochelari de soare, aşa că lui îi fu greu să citească expresia de pe feţele lor. De când aflaseră ce se întâmplase, se purtau cu el cu un fel de milă, aproape ca şi cum ar fi avut o boală terminală. Dar trebuie să fi fost şi furioase pe el şi dezgustate. N-aveau cum să nu fie.

— Vă datorez amândurora scuze, spuse Eddie.

Ele îl priviră fix.

— Am făcut un lucru de neiertat. Am încălcat legea şi m-am vârât într-o poveste care a corupt cinci tinere femei, una dintre ele nu cu mult mai mare decât voi. M-am folosit de poziţia mea de autoritate ca să fac bani de pe urma acestor fete, vânzându-le trupurile. Am greşit şi vreau să ştiţi că îmi pare foarte rău.

— E în regulă, tati, spuse Hope.

— Nu, nu este, spuse el.

— A fost o afacere, spuse Allegra. Tu primeai bani, fetele primeau bani, bărbaţii obţineau ce voiau. N-ai făcut rău nimănui.

— N-ai omorât pe nimeni, spuse Hope.

— Oricum, asta nu îndreaptă lucrurile, spuse Eddie gânditor.

„Evaziune fiscală”, „corupere de minori”, „exploatare sexuală” erau cuvinte care aveau să rămână legate de numele lui pentru tot restul vieţii.

— Am fost un exemplu prost, şi, ca urmare a faptelor mele, mă duc la închisoare, iar mama voastră o să vândă casa.

Hope ridică din umeri.

— E doar o casă.

— Oricum aş prefera să locuiesc în oraş, spuse Allegra.

— Bine, spuse Eddie.

Nu putea să înţeleagă de ce erau atât de binevoitoare.

— Eddie! strigă Grace de pe verandă. Trebuie să plecăm!

Fetele se ridicară şi-l strânseră în braţe.

— Te iubim, tati, spuse Allegra.

— Te iubim cu adevărat, zise şi Hope.

— Şi eu vă iubesc pe amândouă. Foarte mult, spuse Eddie copleşit de emoţie. Vă rog, aveţi grijă de mama voastră! Vă rog!

— O să avem, răspunse Hope.

Drumul de la Polpis Road până la tribunal dură douăzeci de minute, ultimele minute libere din vechea viaţă a lui Eddie.

— Trebuie să-ţi spun ceva, îi zise el lui Grace.

— Te-ai culcat cu Nadia? îl întrebă ea cu privirea fixată înainte, dar gura ei căpătă o formă sumbră, neatrăgătoare. Ştiu că nu prea contează în perspectivă, dar, dacă ai făcut-o, vreau să recunoşti.

— *Nu* m-am culcat cu Nadia, spuse Eddie. Ceea ce vreau să-ţi spun nu este despre mine. Este despre tine.

— Tu să-mi spui ceva despre mine? se miră Grace.

— Despre Benton.

Grace viră brusc la auzul acestui nume. Era probabil ultimul lucru despre care se aştepta să vorbească astăzi, şi cu toate astea, Eddie trebuia să-şi descarce această povară de pe inimă înainte să plece.

— Ce este? spuse ea.

— Acum două seri l-am sunat, spuse Eddie. Înainte să mă duc la Low Beach Road, l-am sunat şi i-am cerut să treacă pe la birou ca să avem o discuţie ca între bărbaţi.

Grace suspină.

— Şi *a venit*?

— Da, spuse Eddie. L-am întrebat ce se petrece şi mi-a spus că te iubeşte. Cred sincer că îmi cerea să mă dau paşnic la o parte pentru ca voi doi să puteţi avea o viaţă împreună. Eddie îşi drese glasul. Dar şi el era confuz, poate că nu era aşa de sigur pe el pe cât credea. Îşi făcea griji în legătură cu efectul pe care l-ar fi avut un asemenea scandal asupra afacerii sale. Nimeni

nu vrea să angajeze pe cineva care distruge căsnicii. Se temea pentru tine şi pentru fete. Îi plăcea compania lui Hope şi i se părea că e un copil grozav, dar pe Allegra nici măcar n-o *cunoscuse.* Ceea ce s-a petrecut între pereţii magaziei din grădină ar fi arătat puţin altfel odată adus la lumină.

Cu toate astea, Eddie fusese impresionat de adoraţia lui Benton Coe pentru soţia lui. Când Benton vorbea despre Grace, Eddie simţise dragostea emanând în valuri din acest om. Asta îl pusese pe gânduri.

— Cred că ar fi fost dispus să-şi asume riscul dacă ar fi putut avea binecuvântarea mea. Permisiunea mea. Eddie era destul de sigur că de aceea Benton fusese de acord să vină la birou – crezuse că soţul se dădea bătut. Dar nu aveam de gând să te *cedez* aşa. Tu eşti soţia mea, viaţa mea, mama copiilor mei. Grace, sunt conştient că nu am fost cel mai atent, nici cel mai iubitor soţ. Îmi dau seama că n-am reuşit să am grijă de viaţa ta interioară. În cele mai multe zile, nici nu te-am întrebat la ce te gândeai sau ce simţeai. Ai avut nevoi emoţionale pe care eu n-am fost capabil să le îndeplinesc, şi de aceea eram bucuros că o aveai pe Madeline. Şi pentru o vreme, m-am bucurat chiar că îl aveai pe Benton. *Ştiam* că-l placi, *ştiam* că prietenia lui era importantă pentru tine. *Ştiam* că te simţeai bine să ai pe cineva cu care să vorbeşti despre flori. Dar nu vreau să te pierd pentru el, Grace. I-am spus că, dacă te va mai contacta vreodată sau dacă va răspunde măcar la vreun mesaj sau la vreun apel de-al tău, voi pune să fie omorât.

— Omorât? Serios? spuse Grace.

— Serios, spuse Eddie. Aş fi găsit pe cineva care să facă asta pentru bani. Aş fi fost în stare, Grace, iar el ştia. Sau, poate, hai să spunem că n-aş fi aranjat să fie chiar omorât. Dar i-aş fi distrus viaţa. I-aş fi distrus afacerea, reputaţia.

— Ţi-a spus el că mă iubeşte? întrebă Grace.

— Da, mi-a spus. Iar acum cred că ar trebui să pleci cu el, dacă asta vrei, adăugă Eddie. Pentru că eu am eşuat. Am făcut acest lucru groaznic şi te-am dezamăgit.

Grace nu răspunse. Eddie nu se pricepuse niciodată să-i evalueze sentimentele, dar, dacă ar fi încercat acum, ar fi spus probabil că ea părea... copleşită. Erau multe deodată – până la urmă, peste câteva minute el urma să stea în faţa unui judecător, să pledeze vinovat, să-şi primească sentinţa şi să fie preluat de poliţie. Doi agenţi aveau să-l transporte cu feribotul pe continent, unde avea să fie dus cu o dubă la MCI-Plymouth. Eddie avea o geantă de voiaj în spatele maşinii, încărcată cu obiectele permise. Grace putea să-l viziteze peste treizeci de zile.

El încerca să-şi imagineze toate acestea ca şi cum ar fi plecat la facultate – situaţie prin care nu trecuse niciodată. Învârti puţin în minte această iluzie –

închisoarea ca institut de studii superioare –, cel puţin până când opri maşina în faţa primăriei. Afară aşteptau agenţii FBI, avocatul lui Eddie, Bridger Cleburne, un fotograf de la *Nantucket Standard* şi... şeful poliţiei.

Eddie gemu.

— O, Eddie! spuse Grace.

*

Eddie avea sentimente amestecate vizavi de rolul Şefului în toată această poveste. Şeful nu ştiuse despre reţeaua de prostituţie în weekendul de Figawi – n-avusese cum – şi probabil că nici când ieşiseră la pescuit. Dar la un moment dat aflase şi nu-l avertizase pe Eddie în niciun fel. La momentul acela, FBI era deja implicat şi Şeful avea mâinile legate. Eddie ştia că nu s-ar fi putut aştepta ca şeful poliţiei să-l fi ajutat. Prieteni sau nu, poliţistul trebuia să respecte legea.

Îşi plecă privirea când trecu pe lângă el.

— Ed, îmi pare atât de rău...

Şeful ridică o mână.

— Nu-mi cere scuze! Ţi-am spus că eu nu judec. Dar tribunalul, da, şi sunt trist să văd că trebuie să se termine aşa.

Eddie îşi examină vârfurile picioarelor şi clătină din cap.

— Mereu mi-ai părut un tip care poate să-şi revină din orice, spuse Şeful. Ai grijă acolo, Eddie! Nu te ţine de prostii, ispăşeşte-ţi pedeapsa! Vom bea paharul acela când te întorci.

— Da? întrebă Eddie.

Drumul pe care îl avea de parcurs între clipa aceea şi momentul în care avea să fie din nou un om liber, care să poată sta pe un scaun la bar alături de Şef, părea să fie infinit de lung şi plin de greutăţi, dar se simţi încurajat că Şeful îl credea în stare să reuşească.

— Da, spuse Şeful.

August

HOPE

Pe cât de mult se schimbaseră lucrurile, pe atât de mult rămăseseră la fel. Tatăl lui Hope intrase la închisoare – dispăruse din casă dar nici înainte nu fusese prea mult prin preajmă. Grace părea amuţită întrucâtva, dar aşa era ea uneori, mai ales când avea o migrenă. Încă se ocupa de grădinărit şi îngrijea găinile, doar că acum le dădea sarcini de îndeplinit şi Allegrei şi lui Hope.

Allegra trebuia să tundă iarba o dată la patru zile, iar Hope, să cureţe piscina şi să rupă florile uscate de crin în fiecare dimineaţă.

Într-o zi, Allegra o întrebă pe Hope dacă nu voia să meargă la plajă.

Hope se gândi. Plaja. Oare ea şi Allegra puteau *cu adevărat* să se bucure de o zi de vară şi să-şi facă apariţia *pe plajă* când tatăl lor de-abia fusese trimis la închisoare?

— Eşti sigură că vrei să mergi? o întrebă Hope.

Îşi imaginase că va sta lângă piscină toată vara, într-o bulă singuratică de tristeţe. Spera ca memoria colectivă să fie scurtă şi ca, până la începutul ultimului lor an de liceu, lumea să fi uitat de Allegra şi Ian Coburn şi de tatăl lor, proxenetul.

— Sunt sigură, spuse Allegra. Putem să luăm sandvişuri, cărţi, putem face baie în ocean.

Într-adevăr, suna bine. Eddie era la închisoare, dar *ele,* nu.

— Unde voiai să mergem? Steps? Dionis? Sconset?

— Mă gândeam la Nobadeer, spuse Allegra.

— *Nobadeer?* Te-ai împăcat cu Hollis? spuse Hope.

Pe plaja Nobadeer venea toată şcoala. Foştii prieteni ai Allegrei aveau să fie toţi acolo.

— Doamne, nu! exclamă Allegra. Dar, doar pentru că ea ar putea să fie acolo, nu înseamnă că nu pot să mă duc şi eu. Îmi place la Nobadeer. E plaja mea.

„A *fost* plaja ta”, se gândi Hope. Dar fotografia cu sora ei în lenjerie intimă îi tăiase numele de pe lista celor care frecventau Nobadeer. Hope nu mersese niciodată acolo – nu pentru că nu i-ar fi plăcut, ci pentru că acolo se adunau mereu sora ei, Hollis şi toţi prietenii lor.

— Hai să încercăm altă plajă pentru început! spuse.

— Hai să încercăm la Nobadeer pentru început! spuse Allegra.

Hope oftă. Erau încă Alice şi Iepurele de Martie. Ea nu avea energie să se lupte. Se întreba dacă Allegra plănuia să se folosească de sentinţa tatălui lor ca de o monedă socială de schimb. Poate credea că vechii ei prieteni ar considera cool ideea de a conduce o reţea de prostituţie cu fete imigrante sau poate Allegra se gândea că o vor compătimi. Hope nu putea să prezică. În ciuda faptului că ea însăşi era adolescentă, *nu*-i prea înţelegea pe tinerii de vârsta ei.

Grace le împachetă sandvişuri. Părea fericită că fetele ieşeau.

— N-aveţi niciun motiv să vă ascundeţi, spuse ea. Tatăl vostru a luat o decizie proastă, iar acum suportă consecinţele. N-are niciun efect asupra noastră.

Suna de parcă ar fi minţit. Pentru că minţea, *într-adevăr.* Decăderea lui Eddie chiar *avea* efecte negative asupra lor. Vieţile lor – jacheta italiană de piele a Allegrei, Jeepul Wrangler roşu, chimicalele care curăţau piscina, cumpărăturile necesare pentru sandvişurile delicioase pe care le pregătea Grace acum – fuseseră plătite *din prostituţie.* Cel puţin parţial.

Avea efecte negative.

Cu toate astea, Allegra şi Hope îşi puseră costumele de baie, hainele, îşi împachetară prosoapele şi cremele de protecţie solară, sticlele de apă rece şi cola dietetică şi obiectele lor cele mai de preţ – romanele pe care le citeau – şi luară coşul de picnic din mâna lui Grace.

Şi plecară.

*

Ziua era însorită, cu cer albastru. Allegra insistă să deschidă trapa Jeepului, astfel încât lumina soarelui să inunde locurile din faţă în timp ce conduceau pe drumurile nisipoase spre dunele din Nobadeer.

— Mă bucur că mergem, spuse Allegra. E zi de plajă; un dar de la Dumnezeu – uită-te şi tu în jur!

O porniră pe jos peste dune, pe nisipurile aurii ale plajei Nobadeer. Oceanul părea mai larg decât în orice altă parte a insulei. Valurile lungi se spărgeau la mal, apa verde-albăstruie strălucea. Peisajul era pitoresc, şi, preţ de o secundă, Hope se bucură că veniseră aici.

Apoi îl văzu pe Bluto.

Era imposibil de ratat. Avea 113 kilograme şi era palid ca luna. Nu era urât, avea un chip rotund, dulce, de copil, ochi albaştri şi păr moale, gros, castaniu-deschis. Dar era grosolan şi se specializase în exploatarea cu răutate a defectelor altora, pentru a distrage atenţia de la propriile lui defecte. Stătea întins pe un prosop lângă Hollis, Kenzie şi Calgary – iar lângă

ei, puţin mai departe, erau Hannah şi Brick. Un asortiment din cei mai mari inamici ai Allegrei.

Hope se opri să se uite la sora ei. Allegra se îndrepta exact spre foştii ei prieteni, radiind.

Purta o pălărie de paie, ochelarii ei de soare Tom Ford, un bikini negru şi un pareo de plajă negru în jurul şoldurilor. Era răpitoare.

— Salutare! spuse ea.

Hollis pufăi.

— Fă paşi, Codaşo! spuse Bluto, cu vocea lui înaltă de tenor.

— Codaşă? repetă Allegra.

— Gleznele tale au coduri poştale diferite.

Calgary McMann începu să râdă isteric. Lui Hope îi veni să-i arunce cu nisip în ochi. Piciorul ei era la mai puţin de un metru de prosopul lui. Apoi văzu că el şi Kenzie aveau picioarele încolăcite. Scârbos.

— Calgary, ţi se pare amuzant? spuse Allegra. I-ai spus lui Kenzie de câte ori ai încercat să mă săruţi?

— Nu-i adevărat, spuse Calgary.

Cu un deget, Allegra îşi coborî ochelarii pe nas.

— Ultima oară a fost când eram la tine acasă, la începutul verii, şi mă aşteptai să ies din baie. Atunci când aproape a trebuit să te lovesc la ouă.

Kenzie se holbă la Calgary.

Hope se gândi: „Bună!” Calgary se prefăcuse c-o plăcea, dar numai pentru că Hope arăta ca Allegra. Hope crezu că Brick avea să fie interesat de vestea asta, dar el şi Hannah păreau să fie în lumea lor. Nici nu păreau să le fi observat pe Allegra şi Hope. Brick era mai bronzat şi mai în formă ca niciodată, iar părul îi devenise şi mai blond. Inima lui Hope tresări văzându-l, deşi îşi dădu seama că el şi Hannah purtau o conversaţie amoroasă şi recunoscu în sinea ei că era un lucru bun. Hannah şi Brick se potriveau. Hannah era o elevă de zece, făcea hochei pe gheaţă, era ambiţioasă. Voia să joace în prima divizie la facultate şi să ajungă în echipa olimpică. Nu era la fel de frumoasă ca Allegra, dar probabil că Brick era sătul de fete frumoase.

Hope îşi mută atenţia dinspre Brick tocmai la timp ca s-o vadă pe Kenzie sărind de pe prosopul ei şi năpustindu-se asupra lui Calgary.

— Ai încercat s-o săruţi pe târfa aia? Aşa ai făcut?

— Te rog, spuse Hollis cu vocea ei vicleană, care mereu îi amintea lui Hope de cobra Nag din *Rikki-Tikki-Tavi.* Nu e nimic nou. Toată lumea ştie că Calgary se excită numai când o vede pe Allegra, încă din clasa a şasea.

— Hollis, ţine-ţi gura! spuse Kenzie.

Hollis îşi dădu leneş ochii peste cap.

— Ai grijă cu cine vorbeşti aşa!

— Allegra a avut ea grijă să stârnească lucrurile, spuse Bluto, privindu-le. Ca să știi doar, nu sunt supărat pe tine că ți-o trăgeai cu Ian Coburn. Mi se pare un tip drăguț. Sunt *supărat* doar că nu mi-ai spus.

— Ei bine, eu sunt supărată că ți-ai tras-o cu el, spuse Hollis.

— Asta pentru că voiai chiar tu să ți-o tragi, spuse Bluto. Recunoaște!

Hollis îl fulgeră cu privirea pe Bluto.

— Ești gras.

— Iar tu ești o cățea, spuse Bluto. Îmi pare rău că nu mai sunt prieten cu Allegra, pentru că îmi plăcea de ea mai mult decât de tine.

— Nu pot să cred că ai spus asta, zise Hollis.

— Și, știi, a fost execrabil din partea ta să dai mai departe fotografia aia. Ești o trădătoare, Hollis Brancato. Sunt sigur că într-o zi o să-mi faci și mie la fel.

Allegra o luă ușor pe Hope de braț și o depărtă de cearta pe care o provocase. Nimeni nu spusese nimic despre Eddie. Poate că nu auziseră ce se întâmplase. Sau poate că nu le păsa. Nimănui de vârsta lor nu-i păsa de părinți, cu atât mai puțin de părinții altora.

Allegra și Hope trecură pe lângă prosoapele lui Brick și Hannah.

— Bună Hannah. Bună, Brick, spuse Allegra. Ea le zâmbi cald și sincer, dar nu se opri din mers.

Ei priviră în sus.

— Bună, Allegra, spuse Hannah. Bună, Hope.

— Hei, Hope, spuse Brick. El făcu o pauză. Hei, Allegra.

Hope fu prea mirată să reacționeze. Cu toate astea nu era prea sigură ce o mira de fapt. Poate abilitatea oamenilor de a fi ei înșiși, indiferent de circumstanțe. De a-și păstra calmul și de a merge mai departe, cum era expresia celebră.

Când se îndepărtară suficient, Allegra spuse:

— Fac un cuplu chiar drăguț.

Ea o luă de braț pe Hope și, în ciuda tuturor instinctelor care îi spuneau lui Hope să nu aibă încredere în avansurile prietenoase are surorii sale, fu cuprinsă de un sentiment cald de prietenie și mai mult – fraternitate, îngemănare. Ea și Allegra, împotriva lumii întregi, de la naștere până la moarte.

— Așa crezi? spuse Hope.

— Ei, nu așa drăguț ca noi, zise Allegra.

MADELINE

La ora zece dimineaţa, cineva bătea la uşa apartamentului ei. Madeline tocmai scrisese pe caiet prima pagină din romanul ei, *Începutul.* Lui Angie îi plăcea noul titlu şi era încurajată de premisa unui *prequel* la *Islandia.* Nu era atât de entuziasmată pe cât fusese despre *B/G,* care se destrămase ca un vis frumos. Părea aproape bucuroasă să aibă ceva cu care să-l aibă la mână pe Redd Dreyfus.

— I-am fost datoare atâta vreme, era şi timpul ca rolurile să se inverseze, spusese Angie.

— Te deranjează dacă te întreb ce *s-a întâmplat* între voi doi? spusese Madeline.

— O să-ţi povestesc la un moment dat, spusese Angie.

∵

Madeline nu voia să se ridice şi să răspundă la uşă. Rostul închirierii unui apartament era exact să evite întreruperile. Dar bătaia în uşă era insistentă.

„Cine ar putea fi?", se gândi Madeline.

Dacă era Rachel McMann „în trecere" şi o invita la o cafea, Madeline avea să-şi piardă cumpătul.

Ar putea fi Trevor. Era liber azi, trebăluia acasă şi în curte. Ameninţase să treacă şi s-o răpească pentru o aventură de vară – o excursie până la Great Point, prânzul pe verandă la Cru, o plimbare în larg cu *Endeavor.*

„Chim-chiminey, chim-chiminey, chim-chim-cheroo!" Lui Madeline i-ar fi fost greu să-şi refuze chipeşul soţ.

Putea fi Brick, cu Hannah Dromanian. Brick şi Hannah începuseră să petreacă timpul împreună după decepţia cu Allegra. Madeline era îngrijorată că Brick se avânta din nou într-o relaţie pasională, dar părea că cei doi erau în primul rând prieteni. Hannah era unul dintre acei copii pe care Madeline îi considera realizaţi din naştere. Voia să reuşească, să călătorească, să vadă şi să facă diverse lucruri, şi Madeline se gândise că ar fi putut avea o influenţă pozitivă asupra lui Brick.

Era uşurată să ştie că la uşă nu putea fi Eddie Pancik.

Ciocănitul continuă. Mini Cooper-ul lui Madeline era la locul lui în parcare. Oricine ar fi fost la uşă, ştia că ea era acasă, probabil ştia că scrie, dar nu-i păsa.

Grace?

Madeline se gândi la varianta asta abia când deschise uşa. O suna pe Grace în fiecare zi şi o invitase de zece sau de douăzeci de ori să-i vadă

apartamentul. Dar Grace se simţea mai în siguranţă acasă. Nu voia să vină în oraş şi să dea nas în nas cu nimeni – iar Madeline n-o putea învinovăţi.

S-ar fi aşteptat ca, după toate prin câte trecuse, Grace să fi arătat obosită sau palidă, ca după o migrenă de trei zile. Dar Grace radia. Purta pantaloni scurţi albi şi o bluză mulată, albastră cu dungi. Era întruchiparea verii. Ochii îi luceau, pielea îi strălucea, avea un zâmbet cald şi paşnic.

„Paşnic?” se întrebă Madeline. Cum era posibil?

— Bună! spuse.

— Ai reuşit, zise Grace.

— Ce anume?

— Ai scris cartea asta despre mine şi Benton! spuse Grace. Are totul – ceaiul de mentă, pricomigdalele de fistic, *Loving Cup* de Rolling Stones.

— Ştiu, Grace. Îmi pare foarte rău. Ţi-am spus, n-am s-o public...

Grace începu să tremure şi să plângă, iar Madeline se gândi: „Oricum o să mă dea în judecată. Defăimare. Calomnie”. Dar apoi Grace făcu un pas în faţă şi o îmbrăţişă.

— Acesta era finalul pe care mi-l doream, spuse ea.

— Să trăieşti în Insulele Virgine? Să observi păsările? o întrebă Madeline.

— Fericire, răspunse Grace. Pace.

EDDIE

Se gândea că o să-şi plângă de milă, că o să cadă în disperare. Îi venea să bocească. Se gândea la toate lucrurile care îi vor lipsi din perioada de libertate.

Dar, pe drumul cu maşina spre MCI-Plymouth, un drum care n-ar fi putut să dureze îndeajuns, din punctul lui de vedere, Eddie se gândi la ziua în care se născuseră gemenele.

Allegra ieşise repede, ca banii dintr-un bancomat. Iată, asta era tot ce-ţi doriseşi!

Hope însă avea cordonul ombilical încolăcit în jurul gâtului, şi, înainte ca Eddie să proceseze venirea pe lume a primului său copil, Grace fusese grăbită spre camera de urgenţe pentru o operaţie de cezariană.

Eddie o lăsase pe Allegra cu asistentele şi le urmase, punându-şi mănuşile, aşa cum fusese instruit, şi grăbindu-se să ţină pasul.

Nu putuse să privească operaţia – nu avea stomacul suficient de puternic pentru asta, îşi ţinea capul între genunchi ca să nu leşine –, dar îşi amintea

cum văzuse trupul mic şi albăstrui al lui Hope acoperit de sânge şi ţinea minte groaza lui, frica terifiantă.

„E moartă”, se gândise el.

Grace strigase cu o voce pe care abia o putuse suporta:

— E moartă, Eddie, e moartă!

Îl strânsese puternic de degete – el simţise că i le rupe în două şi nu-i păsase.

Îşi dăduse seama că nu-i va mai păsa, niciodată, de propria persoană.

Apoi se dovedise că fetiţa nu era moartă. Cumva, medicii, asistentele – aceşti vrăjitori şi îngeri – o făcuseră pe Hope să respire. Dar nu putea să rămână în Nantucket. Trebuia să fie transportată de urgenţă cu elicopterul la Boston, iar Eddie urma să plece cu ea. Eddie era responsabilul. Era *tatăl* ei.

Avuseseră loc mai multe proceduri rapide. Paramedici în combinezoane albastre, care lui Eddie îi păruseră ridicol de calmi şi competenţi, o fixaseră pe Hope pe o targă minusculă. Îi aplicaseră senzori de mărimea unor monede pentru bătăile inimii şi o mască de oxigen de mărimea unui ou. Eddie urcase în spatele elicopterului cu o fiinţă umană atât de mică, încât se putea cuibări confortabil în panamaua lui.

Unul dintre paramedici era o femeie cu bucle arămii. Se numea Kristin şi stătea în spate, pentru a-i monitoriza lui Hope semnele vitale.

Îi întinsese lui Eddie o pereche de căşti mari care să acopere zgomotul elicopterului şi aşezase şi o pereche de căşti miniaturale, ca pentru o păpuşă, peste urechiuşele delicate ale lui Hope.

Înainte ca lumea să fie redusă la tăcere, Eddie o întrebase pe Kristin:

— În elicopterul acesta mor oameni?

— A, sigur, spusese ea. Tot timpul. Şi-i zâmbise. Dar fiica ta o să fie bine.

Câteva secunde mai târziu, elicopterul se ridicase de la sol – odată cu speranţele lui Eddie.

∵

Kristin, paramedicul de pe elicopter, avusese dreptate: Hope era bine, mai mult decât bine.

Peste ani, Eddie îşi privea uneori fata cea mică – atunci când îşi lingea degetul şi dădea pagina uneia dintre cărţile pe care le citea mereu (semăna cu Grace în privinţa asta), atunci când cânta la flaut (cum reuşea? Eddie luase instrumentul o dată şi suflase în muştiuc, dar nu-şi auzise decât propria suflare) – şi se minuna de cât de bine se dezvoltase copilul acela mic, palid şi albăstrui.

Ultima oară Eddie se simţise astfel când o dusese pe Hope la Summer House pentru cina în doi. Se întorcea de la baie, când o văzuse pe Hope aplecându-se peste masă şi gustând din martini-ul lui. Primul lui impuls

fusese să strige: „Hei, Hope, ce faci acolo? Haide!” Dar se oprise. Recunoscuse curiozitatea nativă a lui Hope faţă de lumea adultă, cea de dincolo de marginile lumii ei, şi îi aplaudase curajul de-a o explora cu prudenţă. Se gândise: „Bravo ţie, Hope! Bravo ţie”.

∵

Aceste amintiri îi susţinură moralul lui Eddie până la ieşirea 6 de pe Autostrada 3 spre sud, care era, din nefericire, ieşirea lui.

Eddie Pancik nu fusese vreodată omul care să reflecteze prea mult la sine însuşi, dar, în timp ce dubiţa opri în faţa MCI-Plymouth şi când gardienii în uniformă îl opriră la poartă pentru a-i verifica numele pe listă, încercă să îşi dea seama exact ce simţea.

Cuvântul care îi venise în minte era „binecuvântat”.

NANTUCKET

Pe Nantucket era atâta zarvă încât ne-am mirat că cei de pe insula Marthas Vineyard nu ne auzeau.

Reţea rusească de prostituţie, Low Beach Road, Edward Pancik arestat: ştiri care ajunseseră în ziarele din Boston şi mai departe.

Toţi a trebuit să-i suportăm pe vizitatorii care veneau pe insulă şi ne întrebau: „Cum s-a putut întâmpla aşa ceva pe Nantucket?”

Pe Nantucket există bărbaţi şi femei, afaceri şi comerţ, ca în oricare alt loc. Cei mai aprigi şi mai trecuţi dintre noi întrebau: „Nu credeţi că existau prostituate pe Nantucket şi pe vremea vânătorilor de balene? E cea mai veche meserie din lume. Nu Eddie Pancik a inventat-o”.

Anumiţi oameni au beneficiat clar de pe urma scandalului. Unul dintre ei a fost Eloise Coffin, secretara lui Eddie.

Îşi dăduse demisia de la agenţia imobiliară Island Fog Realty – evident – şi în secret spera să fie sunată de postul local de ştiri. Un „reporter de investigaţii” de pe un blog numit *Jared’s Apartament* a sunat-o şi a vrut să-i audă povestea. Şi Eloise i-a relatat acestui reporter, Jared, despre cum tocmai punea cutii de iaurt organic în frigiderul biroului când auzise din greşeală cum Barbara Pancik le propunea ceva de neînchipuit celor cinci menajere rusoaice.

Eloise rămăsese fără grai – iar apoi auzise câţi bani urmau să câştige Eddie, Barbie şi fetele.

Eloise nu i-a spus lui Jared că încercase o săptămână sau două să obţină şi ea o parte din profituri. Fusese amabilă şi îmbietoare, îi cumpărase lui Eddie

o plantă în ghiveci chiar din banii ei, o complimentase pe Barbie pentru rochia ei cu imprimeu verde şi alb, chiar dacă i se părea că se demodase încă din anii '70. Încercase să fie un membru al echipei, sperând ca fie Eddie, fie Barbie să i se destăinuie şi să împartă cu ea profiturile.

Dar ei aleseseră să fie egoişti – familia Pancik cea egoistă şi lacomă iar Eloise nu avusese încotro şi îl sunase pe ginerele ei de la secţia de poliţie din Nantucket şi îi povestise tot ce auzise.

Jared, „reporterul de investigaţii" n-a publicat nicăieri povestea. Eloise a rugat-o pe nora ei, Patrice, să caute pe internet, dar Patrice n-a găsit niciun blog numit *Jared's Apartament.* Eloise tânjea după recunoaşterea publică a faptei ei bune, şi, în lipsa acesteia, a devenit dispusă să-şi spună povestea oricui era gata s-o asculte – prieteni, vecini, copii şi nepoţi şi soţul său, Clarence.

Dar Clarence era cu şase ani mai în vârstă decât Eloise şi purta un aparat auditiv care părea să recepţioneze doar sunetele care veneau de la televizor. Îşi petrecuse cea mai mare parte a anilor de pensie uitându-se la televizor – vara, la Red Sox, iarna, la Patriots şi Bruins, şi, dacă nu se uita la sport, atunci urmărea Food Network. Eloise ştia că Clarence era îndrăgostit în secret de Grada De Laurentiis.

Îi spuse la un moment dat:

— Sunt surprinsă că nu mă sună mai mulţi reporteri.

— FBI l-a prins pe tip, nu tu, răspunse Clarence.

— O, ştiu, spuse Eloise. Fusese puţin dezamăgită când aflase de existenţa unui al doilea informator, unul cu mai multă influenţă decât ea. Dar m-am gândit că, nu ştiu, ar fi trebuit să-mi ofere un fel de recompensă.

— Recompensă?

— Da, nişte bani, spuse Eloise.

Sau o placă. Ar fi fost bună şi o placă, atâta vreme cât i-ar fi fost înmânată pe o scenă, în faţa unui public. Eloise ar fi stat în faţa fotografilor cu şeful poliţiei din Nantucket, fiecare dintre ei ţinând o latură a plăcii şi zâmbind către camere.

Asta cu siguranţă ar fi ajuns la ştirile de seară:

O ANGAJATĂ DĂ ÎN VILEAG O REŢEA DE PROSTITUŢIE.

Dar Clarence deja n-o mai asculta, şi Eloise avea puţine speranţe să-i atragă iar atenţia. La televizor era Grada De Laurentiis, preparând gnocchi de casă cu salvie şi unt.

Eloise oftă. Recompensa. Apoi se retrase la masa din bucătărie unde începu să parcurgă anunţurile de la mica publicitate. Trebuia să-şi găsească alt loc de muncă.

∵

A treia casă pe care Eddie Pancik o construia pe Eagle Wing Lane fu cumpărată imediat de Glenn Daley de la Bayberry Properties, care, am aflat mai târziu, cumpărase de la Eddie şi celelalte două case-tip într-un aranjament secret.

Rachel McMann îl imploră pe Glenn să-i dea ocazia să vândă ea cele trei case, odată ce erau gata. Dar Glenn Daley avea alte gânduri. Angajă un nou agent imobiliar – pe nimeni alta decât Barbie Pancik! În ziua în care Barbie se instală la noul ei birou – întâmplarea făcea să fie aşezat chiar lângă biroul lui Glenn – el scoase un inel cu diamante din sertar şi îi ceru mâna.

— Vrei să fii soţia mea? o întrebă el.

Barbie Pancik, prea copleşită ca să mai scoată vreun cuvânt, îşi duse la gură mâna cu degetele perfect manichiurate şi rosti un „da” emoţionat. Toţi ceilalţi agenţi şi asociaţi din birou aplaudară şi se bucurară, Rachel McMann cel mai puţin entuziasmată dintre toţi.

∵

Grace Pancik scoase la vânzare casa ei de pe Wauwinet, „cu 1,2 hectare de grădină proiectată de către Benton Coe, renumit arhitect peisagist”, pentru 3,5 milioane. În mai puţin de o săptămână, Barbie Pancik (în curând, Barbie Pancik Daley) vânduse casa la preţul cerut. Grace şi cele două fiice ale ei se mutară într-o căsuţă fermecătoare de pe Lily Street, care avea şi o curte mică. Îi fusese greu să renunţe la găini, spunea ea, dar era plăcut să locuiască la oraş şi să meargă pe jos la cafenea şi la oficiul poştal, de unde îi expedia pachete lui Eddie.

Jean Burton o întâlni din întâmplare pe Grace la oficiul poştal, într-o dimineaţă. Ţinea o nouă panama pe care urma să i-o trimită lui Eddie, trei flacoane cu pastile antiacide cu aromă de cireşe şi un post-it cu amprenta buzelor ei pe el.

— Îşi susţine soţul, spuse Jean. Chiar o admir.

Am fost cu toţii de acord că era un comportament lăudabil. Până la urmă, ce o ţinea pe Grace pe loc, de nu se ducea după Benton Coe la Detroit? Cei doi se iubiseră nebuneşte. În privinţa asta NU ne înşelaserăm.

Jody Rouisse îi spuse lui Susan Prendergast:

— Ei bine, dacă ea nu se duce după el la Detroit, s-ar putea să mă duc eu.

Dar, după cum ştiam cu toţii, numai gura era de Jody Rouisse. Putea cel mult să-l urmărească pe Benton pe Twitter, folosind hashtag-ul #belleislepark.

∵

Se zvoni apoi că Philip Meier, un ofiţer de credite cu vechime de la Nantucket Bank, comandase o panama pe internet, o imitaţie ieftină care îl

costase 19,99 de dolari. Philip le abordă pe angajatele băncii care lucrau la ghişee – erau numai femei – şi le spuse:

— Ştiu că e abia august, dar n-aţi vrea să vă costumaţi de Halloween în prostituate şi să veniţi cu mine la Chicken Box? Sigur câştigăm premiul întâi. Eu mă costumez în Eddie Pancik.

Funcţionarele râseră nervos. Niciuna nu voia să meargă cu Philip de Halloween. Era prea capricios; chiar şi petrecerea de la birou de sărbători era pentru ele o mare încercare.

Văzând că nu are cliente, Philip Meier se întoarse la calculatorul lui şi comandă o uniformă portocalie de deţinut. N-avea nevoie de cinci fete. Putea să câştige concursul şi singur. Dar, oricum, ar fi fost mai bine cu ele.

Trebuia să mai ducă însă muncă de lămurire, se hotărî. Avea încă destul timp.

∵

Madeline King şi Grace Pancik redeveniră prietene. Le vedeam una lângă alta pe Steps Beach, le vedeam pe amândouă, alături de Trevor Llewellyn, la cină la Le Languedoc şi la Straight Wharf sâmbătă seara. Până acum toţi ne däduserăm seama că „aranjamentul” dintre Eddie şi Madeline fusese financiar, nu sexual, şi aflaserăm că Grace îi returnase lui Madeline şi lui Trevor cei 50.000 de dolari, chiar la câteva ore după ce vânduse casa.

∵

Se zvonea că fotografia în care Allegra Pancik şi Ian Coburn stăteau pe capota Camaro-ului roşu al lui Ian în lenjerie intimă fusese văzută de milioane de oameni pe internet şi că amândurora li se oferiseră contracte de fotomodel, cu şedinţe foto la New York, Londra şi Hong Kong.

Zvonul acesta fu infirmat atunci când Blonda Sharon îşi duse copiii la biblioteca Weezie şi o descoperi pe Allegra luând cărţi dintr-un cărucior şi aşezându-le pe rafturi, printre copii mici care se jucau cu camionaşe de lemn pe covor şi mame şi îngrijitoare care le citeau încet.

Allegra era în mod clar destul de frumoasă ca să fie fotomodel, se gândi Blonda Sharon. Părul lung şi negru îi atârna despletit pe umeri, iar pielea îi era auriu bronzată, contrastând cu rochia albă – cea mai modestă piesă vestimentară în care o văzuse vreodată Blonda Sharon.

— Allegra! spuse Blonda Sharon mirată, pe un ton cu câţiva decibeli mai strident decât s-ar fi potrivit pentru o bibliotecă de copii. Ce faci aici? Credeam că eşti în drum spre faimă şi glorie!

— Faimă? Glorie? spuse Allegra mirată în timp ce aşeza înapoi pe raft cartea *Bear Snores On.*

Blonda Sharon clipi. Cine îi spusese oare că Allegra Pancik urma să devină manechin pentru blugii Lucky în locul lui Gisele Bündehen? Nu-şi mai aducea aminte.

Părăsi biblioteca Weezie de mână cu cei doi copii, Sterling şi Colby, care oricum întârziaseră la cursul de iahting, simţindu-se puţin dezumflată că povestea aceasta fascinantă nu era adevărată.

Dar apoi se înveseli la loc. Până la urmă, era o zi frumoasă pe insula Nantucket, soarele strălucea, iar ea ştia că era numai o chestiune de timp până când locuitorii ei aveau să-i ofere altceva despre care să bârfească.

Elin Hilderbrand

PARADISUL DE LA MALUL MĂRII

virtual-project.eu

violin